Cristi Mirea – Demonul launtric

hemoglobina 4

L-am simţit cum târcoale îmi dădea
Şi să mă rog nu mă lăsa.
Orice gând frumos am zămislit,
El pe loc l-a răstălmăcit
Şi de Tine încerca
Cu răsputeri a mă îndepărta.
L-am simţit cum se bucura
Că mintea mi-a tulburat
Şi cu doar o îndemnare
Gânduri rele îmi răsturnă
În inima ce a uitat
Pentru cine să mai bată.
Aşa că piei satană din viaţa mea
Şi lasă-mi aer, să pot respira
Pentru a uita
Că vreodată ai existat.
(extras din volumul de versuri
Labirintul Cuvintelor Nerostite, de Cristi Mirea)

Camera

Lumina stridentă o deranja. Scaunul era incomod şi se potrivea perfect cu încăperea impersonală. Ura lumina tubului cu neon. Era prea puternică şi o obliga să ţină pleopele întredeschise. Fu lăsată singură pentru câteva minute. Privea paharul cu apă de pe masă. Lângă pahar se afla o foaie de hârtie pe care scria cu majuscule: Declaraţie. Lângă foaia de hârtie era un pix. Totul era pregătit pentru ca ea să mărturisească.

O stare de nelinişte o păştea. Simţea cum soarele avea să răsară. Deşi acesta era acoperit de nori, îl simţea. În unele părţi ale globului soarele reuşise să îşi facă loc prin pătura groasă a norilor şi oamenii de ştiinţă prognozau că în viitorul apropiat norii se vor retrage şi Pământul se va regenera. Acest lucru o înspăimânta.

Privi în faţă şi pufni observând oglinda supradimensionată. Poliţiştii credeau că dacă o priveau prin acea oglindă vor descoperi ceva despre ea? Se înşelau amarnic. Nu ştiau nimic despre ameninţarea care îi păştea.

Hope ridică mâinile legate cu cătuşe şi se scărpină la gât. Răsăritul soarelui o deranja. Încerca să se concetreze asupra altui lucru. Trebuia să ignore soarele. Mai avea să treacă ceva vreme până ce soarele avea să domine ziua pe Pământ. Încă mai avea timp.

Se ridică de pe scaun dând masa la o parte. Începu să se plimbe prin mica încăpere. Ştia că toată aşteptarea asta era un truc psihologic. Aşa încercau să o înmoaie ca apoi să mărturisească. Dar ce să mărturisească? Că la ucis? Era sigură că au şi filmat-o ucigându-l. Ce rost mai avea o mărturisire scrisă?

Evenimentul era prea proaspăt pentru ca să-i conştientizeze gravitatea. Cunoştea motivul pentru care a făcut-o. Acea prezenţă îi făcea pe oameni să devină violenţi.

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere. Ştia că dincolo de oglindă era urmărită. Precis erau vreo doi poliţişti care încercau să-i interpreteze fiecare mişcare.

-Ai ucis un om!

Cuvintele celui care a interogat-o încă îi mai răsunau în minte. Avea dreptate. A ucis o fiinţă umană. Nu mai era vorba despre vampiri sau demoni. Victima nu ardea sub razele ultraviolete pentru a-i şterge urmele. Trupul neînsufleţit era acum disecat pe masa de autopsie de la morgă.

Când se apropie de oglindă simţi ceva. O vibraţie de dincolo de sticlă. Era acelaşi lucru pe care-l mai simţise cu ceva vreme în urmă. Cunoştea persoana care în acel moment o privea. Această descoperire o incita şi o neliniştea în acelaşi timp.

Trecu cu degetele peste suprafaţa lucioasă a oglinzii şi îşi spuse în minte: *"Te cunosc"*.

Bărbatul care o privea din umbra camerei de dincolo de oglindă tresări. Îi auzi vocea în mintea sa şi privirea ei trecând dincolo de oglindă. Hope nu avea cum să îl vadă, dar îi simţea prezenţa şi putea intui unde era aşezat.

Uşa încăperii întunecate se deschise şi bărbatul tresări.

-Te sperii cam uşor.

-M-a privit.

Poliţistul care tocmai intră o privi pe Hope aşezată pe scaunul ei privind în gol.

-Ţi se pare. Nu are cum să te vadă. Poate doar a privit în direcţia ta. Se mai întâmplă.

Dar bărbatul ştia mai bine. Nu avea cum să-i spună colegului despre mesajul ei telepatic. L-ar fi considerat nebun. El nu era nebun.

În urma cu 6 luni, Cape Town, Africa de Sud

Privea valurile cum se spărgeau de plajă. Hope stătea întinsă pe pătură cu privirea spre cer. Norii groşi nu lăsau să treacă doar puţin din lumina iradiată de lună. Auzi ţipete dinspre apă şi se ridică în fund. Oceanul era plin cu surferi. Acesta era noul sport extrem. Surf pe întuneric, echipaţi în costume speciale cu leduri pentru a se identifica în noapte. Surferii foloseau o soluţie specială, uleioasă şi fluorescentă care plutea pe apă şi lumina într-un verde aprins şi astfel puteau vedea când vin valurile. De pe mal, toate culorile şi ledurile de pe echipamente păreau extrase dintr-un joc video.

Hope îl observă pe Rupert care se bucura de valuri. Zâmbi pentru sine, dar nu era în apele ei. Totul se schimbase. Mereu îi era teamă de acest moment. Ştia că odată se va întâmpla şi că din acel moment viaţa ei se va schimba radical. Mama ei, Paris, era îngrijorată de acest lucru, deoarece nu ştiau ce efect poate avea asupra ei. Ea era singura persoană care a fost supusă unui tratament cu sânge vampiric curăţat şi nu se ştia nimic despre ce se poate întâmpla. Ea era un experiment în plină desfăşurare şi orice legat de ea era incert.

Pe vremea când locuia la Centru i se făcuseră tot felul de teste. Prin urmare au aflat că ea nu va putea niciodată să transforme pe altcineva în vampir, deoarece în afara ADN-ului ei, sângele vampiric modificat era respins. Însă nu au testat ce se întâmplă dacă se hrăneşte cu sânge uman. Pe acea barcă, când a băut din Rupert a fost pentru prima dată că a gustat sânge de om.

Acest lucru o schimbase. Corpul ei se schimbase. Sângele uman era diferit de cel sintetic, avea aromă şi fiecare picătură o simţea cum îi invada trupul. Era asemeni unui drog. Din acea zi nu mai băuse sânge de om, dar gustul acestuia îi bântuia mintea şi trupul. Energia pe care o căpătase cu acel sânge nu se compara cu ceea ce cunoştea ea până atunci. Poate faptul că era vorba despre sângele unui înger juca un rol important. Cum nu mai băuse sângele altor oameni, nu avea termen de comparaţie.

Acest gând o frământa şi o făcea în acelaşi timp curioasă. Cum era sângele altor oameni? Ce senzaţii îi puteau provoca? Simţea cum dorinţa pentru sânge veritabil creştea în ea, deşi se lupta din răsputeri pentru a o suprima. În interiorul ei se dădea o luptă continuă între noua sete şi raţiune. Era o nouă sete deoarece aceasta nu părea să apară din nevoia trupului ei pentru a se regenera ci din dorinţa de a simţi plăcere. Era un moft.

Hotărâseră că aveau nevoie de o vacanţă după ultima lor aventură şi Cape Town părea locul ideal. Rupert era fascinat de valurile case se formau la Capul Bunei Speranţe unde oceanele se contopeau. Întunericul etern nu-l putea opri să practice sportul lui preferat. Hope era îngrijorată. Viitorul ei era în pericol. Meteorologii anunţau că Pământul se regenera mai repede decât speraseră şi că în următorii câţiva ani soarele va răsări printre nori. Chiar în momentul de faţă existau porţiuni unde stratul de nori era destul de subţire pentru ca soarele să se facă simţit.

Rupert era încântat de această veste, deoarece lupta împotriva vampirilor devenea mai uşoară, Hope însă era îngrijorată de ceea ce avea să se întâmple cu ea. Avea să circule doar noaptea. Acest lucru i se părea imposibil în momentul de faţă. Uitase cum era când era tânără, la Centru existau reguli foarte stricte referitor la razele solare. Acum totul era o amintire şi realitatea cu care se obişnuise, viaţa pe care o ducea acum era singurul lucru real pentru ea. Nu-şi putea imagina viaţa ei dată peste cap din cauza soarelui.

Hope privi spre ocean şi îl observă pe Rupert cum se pregătea să părăsească valurile. Cu placa de surf sub braţ se apropie de Hope care stătea întinsă pe o pătură pe nisip şi îl aştepta. Înfipse placa cu vârful în nisip şi se întinse pe pătură alături de ea, sărutând-o. Picături de apă rece căzură pe pielea ei şi Hope tresări.

-Eşti rece.

-Aşa este, spuse el zâmbind.

-Cum a fost?

-Beton. Aveam nevoie de acest lucru. Trebuia să simt din nou puterea naturii sub placa de surf.

-Ploile şi furtunile nu-ţi sunt de ajuns?

-Nu îndeajuns pentru nervii mei.

-Ai reuşit să te odihneşti? întrebă ea.

-Atât cât se poate numi odihnă, când vânătoarea face parte din programul zilnic.

-Era vorba că ne vom relaxa în concediu, dar tu pari la fel de încordat ca la venire.

-Îmi este destul de greu să stau liniştit şi să pretind că lumea e în regulă, când ştiu că nu este.

Hope îl privi şi îi mângâie faţa udă. Se apropie de el şi îl sărută.

-Trebuie să ne facem bagajele, spuse ea în timp ce îl privea drăgăstoasă.

-Nu-mi vine să cred că vom sta împreună.

-Ştiu că pentru tine este ceva neobişnuit, dar vei vedea că nu e chiar aşa rău. Ce rost ar avea să plătim două chirii când oricum suntem mereu împreună.

-Ai dreptate, doar că pentru mine este neobişnuit, deoarece nu am mai făcut aşa ceva.

-Şi pentru mine este prima oară, ştii doar.

-New York.

-Un pas mare. Trecem oceanul.

-Nu ştiu dacă mă voi adapta americanismelor.

-Nici nu trebuie. Cel mai bine este să rămâi aşa cum eşti, un eglez în New York.

-Crezi că ne vor primi cu braţele deschise?

-M-ar mira. Tu cum ai primi nişte străini? Dar Centrul spune că au nevoie de ajutor, aşa că nu prea avem de ales.

-Eu nu m-am supus niciodată legilor Organizaţiei.

-Ştiu dragă, spuse Hope zâmbind. Nici nu e nevoie. Ei ştiu mai multe despre tine decât crezi.

Lui Rupert nu-i plăcea că Organizaţia îl monitoriza. Prefera să lupte împotriva vampirilor după propriile reguli, cu propriile metode, dar, întotdeauna există un dar, avea nevoie de echipament şi susţinere financiară, lucru pe care Organizaţia i le oferea. Motivul pentru care îi acceptau toate capriciile era fiindcă Rupert era bun, chiar foarte bun.

Se întoarseră la hotel să îşi facă bagajele pentru ziua următoare. Se culcară devreme. În ultima vreme apetitul lor sexual scăzuse. Hope nu mai simţea aceeaşi atracţie faţă de el şi Ruper se pare că nu se supăra de acest lucru. În mijlocul nopţii Hope se trezi din somn mânată de un sentiment care în ultima vreme apărea tot mai des.

Setea. Setea pentru sânge adevărat. Ea era de acord cu zicala: "nu ţi-e dor de ceea ce nu cunoşti". Şi ea era la fel cu sângele. Cât timp consuma sânge artificial se dădea mare şi tare că totul este sub control, că nu simte nevoia de sânge adevărat. Se minţea frumos deoarece, în parte, era convinsă de ceea ce spunea, mai ales că nu cunoştea altceva.

Privi trupul lui Rupert întins lângă ea. Îi descoperi pieptul şi privi cum pielea pulsa sub bătăile inimii. Putea să simtă micile vibraţii pe care le emitea, putea vedea sângele cum era pompat prin inimă şi dacă se concentra îşi mai amintea şi de gustul acestuia.

Nu era bine ceea ce gândea. Trebuia să se controleze. Trebuia să se mintă în continuare. Totul era în regulă cu ea. Acea dorinţă era precum un drog. Dacă avea destulă voinţă, putea să-i ţină piept.

Rupert se învârti şi se aşeză pe o parte. În semiîntunericul încăperii artera de la gât ieşea în evidenţă. Hope avea impresia că acea arteră creştea şi creştea, ajungând să domine încăperea.

Se ridică din pat şi se îmbrăcă. Trebuia să ia o gură de aer. Nu mai suporta să fie în preajma lui, deoarece se gândea doar la sânge. Colindă străzile oraşului. Peste tot auzea ţipete şi sirene de poliţie. Criminalitatea era ridicată în acea parte a lumii. Hope îi simţea. Ştia că vampiri se aflau în apropiere. Odată cu sângele lui Rupert, Hope a dobândit o parte din harul lui de a simţi apropierea vampirilor.

Se apropie de locul unde îi localiză şi ascultă discuţia acestora.

-L-ai simţit? spuse unul dintre ei.

-Da. Nu ştiu ce este dar aveam impresia că a trecut prin mine. Aşa o forţă nu am mai simţit până acum.

-Şi crezi că este un vampir?

-Nu ştiu ce este dar l-am văzut beînd sânge.

Conversaţia se opri, vampirii priviră în jur. O simţiră.

-Nu suntem singuri, spuse unul dintre ei.

-Mai bine să dispărem. O fi unul din vânătorii care se zvoneşte că sunt în oraş.

Hope nu mai auzi nimic. Ieşi din ascunzătoarea ei şi privi locul unde cu câteva secunde înainte erau vampirii. Despre ce discutau?

Plictisită se plimbă în continuare până ce văzu un vagabond întins între gunoaie cu o sticlă de băutură în mână. Sforăia strident şi dinspre el venea un miros neplăcut înţepător de urină.

Hope se strâmbă. Deodată gândurile ei se goliră şi simţi ceva. Simţi o căldură care îi străbătu trupul. Era precum o umbră care trece prin tine, o ploaie de vară care-ţi atinge pielea, o idee care îţi străfulgeră minte.

Avea sentimentul că trebuie să facă ceva, de parcă valul acela de emoţie ar fi trezito dintr-un somn adânc. Setea pentru sânge ieşi la iveală. Era sigură că acea umbră care trecu prin ea o îndemna să se elibereze de inhibiţii şi să accepte setea ca pe o parte a personalităţii ei. Nu exista Hope vânătoare şi Hope pseudo-vampirul. Erau una şi aceeaşi persoană. Trebuia să accepte setea şi să o potolească.

O voce interioară parcă o îndemna să dea curs dorinţei de sânge şi Hope se

apropie de vagabond. Cu o mişcare rapidă îi dădu geaca la o parte şi se apropie de gâtul acestuia. Cum nu avea colţii dezvoltaţi precum vampirii folosi unghia pentru a-i zgâria pielea şi apoi începu să bea.

Prima gură... delicios. Aroma sângelui autentic îi străbătu întreg trupul şi îi conferi o stare asemănătoare orgasmului. O voce interioară o îndemna să bea în continuare, să îl golească. Hope se trezi din transă şi se desprinse de la gâtul vagabondului. Acesta nici nu observă că cineva băuse din sângele lui. Dormea în continuare.

Hope îşi şterse buzele cu un şerveţel şi privi îngrozită spre ceea ce făcuse, spre rana de la gâtul omului din al cărui sânge a băut. Nu-şi putea da seama cum de a trecut acest prag între gând şi realitate, între dorinţă şi faptă. Avea impresia că ceva sau cineva o îndemnase să arate parte ei întunecată, rea, parte pe care o detesta.

Plângând, fugi spre hotel. Se închise în baie şi făcu un duş. Zgomotul apei îl trezi pe Rupert. Acesta se ridică în capul oaselor şi privi spre uşa băii încadrată într-o lumină pală. Nu pricepea despre ce era vorba. Se lăsă înapoi pe pat şi adormi.

Demonul launtric

Se crăpa de ziuă, cel puţin aceea era ora la care ar fi trebuit să se crape de ziuă, dar acest fenomen nu se mai putea observa în ultimii ani. Acea dimineaţă era diferită. Cerul era mai luminos ca deobicei. Oamenii obişnuiţi cu bezna se minunau şi o rază de speranţă le cuprinse sufletele. Vampirii erau îngrijoraţi. Acesta să fie începutul sfârşitul erei lor? Deşi razele ultraviolete încă nu erau destul de puternice pentru a-i vătăma, se plimbau pe străzi cu o atenţie sporită. Nu vroiau să fie surprinşi de o gaură în nori prin care soarele ar fi putut să-şi trimită razele ucigaşe.

New York-ul începea să fie tot mai populat la acea oră matinală. Lumea se îngrămădea în metrouri, pe străzi, iar trecerile de pietoni se transformau în adevărate şiruri de oameni care se strecurau prin mulţime dorind doar să ajungă la locurile de muncă. Nimic nu era mai deprimant decât aglomeraţia de dimineaţă. Ba da, era ceva mai deprimant, aglomeraţia de seară. Toate acestea păreau nimicuri pe lângă ceea ce avea să se abată asupra lor. Nu ştiau cine se plimba printre ei.

Nu era doar un vampir, creaturi cu care oamenii se obişnuiseră şi deşi statele lumii nu le recunoştea existenţa, majoritatea purtau în buzunare dispozitive pentru a se apăra de colţii însetaţi ai celor care îi puteau ameninţa zi şi noapte. Mici lanterne care aruncau un fascicul de raze ultraviolete era jucăria cea mai îndrăgită de oameni. Era mică şi încăpea în orice buzunar. Se inventaseră chiar şi telefoane mobile cu lumină ultravioletă incorporată. Piaţa aceasta era în creştere.

Mulţimea de oameni se mişca în ritmul tipic dimineaţii, nimic deosebit. Acelaşi ritm cu care se mişcau întotdeauna, doar că de data aceasta nu erau singuri. Printre ei se mişca cineva cu o repeziciune pe care oamenii de rând nu o percepeau. Poate simţeau o briză care se datora vitezei cu care se mişca, sau poate umbra pe care o lăsa în timp ce le intersecta calea.

Din punctul lui de vedere, lumea încremeni. Muritorii din jurul lui se mişcau cu încetinitorul. Hârtiile ridicate de maşinile care treceau pe şosea cu viteză, puteau fi percepute de el drept instantanee îngheţate în acest tablou al oamenilor pe străzi întunecate, cu aburi care păreau încremenite în timp ce părăseau gurile de canal.

Era fascinat de această imagine. Terenul lui de joacă. Era aşa de simplu. Poate prea simplu. De mult timp a aşteptat să iasă la suprafaţă. Trecuseră mai mult de 30 de ani de când nu şi-a mai făcut de cap. Se obişnuise cu înfrângerile. Nu-l deranja că pierdea. Nu finalitatea era importantă, ci drumul până acolo. Jocurile pe care le făcea cu mintea oamenilor era mai palpitantă decât o înfrângere. În poziţia sa nu-şi permitea să fie mânat de trufie.

Trebuie să te mulţumeşti şi cu puţin, atâta timp cât acel puţin este exact ceea ce-ţi trebuie pentru a fi fericit. Cei care luptau împotriva sa nu pricepeau nimic. Pentru ei era important un singur lucru, să-l alunge din trupul oamenilor. De parcă acest lcuru l-ar fi putut opri. El era etern, cel puţin pentru lumea materială. Nimic de pe pământ nu putea să-l ucidă. Să-l învingă, da. Puteau să-l trimită înapoi de unde a venit. Acolo avea să îşi refacă forţele

pentru o revenire, pentru a nu-ştiu-câta revenire.

Avea răbdare. Nu era nevoie să se pripească. Trebuia să savureze momentele acestea intime în care el se contopea cu mulţimea şi putea să se distreze. Ştia că aveau să fie pe urmele lui. Şi această vânătoare era pe placul lui. Era palpitant să observe cât timp le trebuie să-l găsească.

În timp ce păşea prin mulţime, găsi prima victimă. Privi spre femeia care nu avea cum să-l observe. Părea o persoană sinceră, severă, îmbrăcată impecabil, cu coafura perfectă şi o servietă în mână. Părea genul de persoană care nu ar face rău nimănui şi care nu a înjurat pe nimeni. Aşa părea.

El însă vedea adevărata ei faţă. Vedea dincolo de aparenţe, dincolo de imaginea pe care şi-a creat-o. Putea vedea furia din sufletul ei, invidia şi ura pe care o purta pentru cei din jur. Întinse palma şi o atinse. Femeia parcă se trezi din somn. Se opri în mijlocul mulţimii şi când primul om se lovi de ea şi se scuză, ea îl trase de mânecă şi îl pocni cu pumnul în faţă.

-Te scuzi? Muistu-le! Crezi că poţi să te loveşti de cineva şi să te scuzi?

Bărbatul o privi nedumerit. Ea continuă să-l înjure în cele mai porcoase feluri. Se putea observa mirarea pe faţa ei. Nu-i venea să creadă că spune cuvintele pe care toată viaţa le-a suprimat şi pe care în minte le rostise de mii de ori.

Când arătarea se îndepărtă de ea şi influenţa lui asupra ei pierdea din putere femeia îşi reveni şi încerca să se scuze la bărbatul pe care l-a pocnit, dar era prea târziu. Doi poliţişti au observat incidentul şi o luară cu ei la secţie. Femeia avea să spună că nu îşi amintea nimic. Nu-i venea să creadă că l-a pocnit pe acel bărbat şi că a spus cuvintele respective.

A spus că a simţit ca o umbră care o atinse şi o eliberă de inhibiţii. De parcă a vrut să scoată la iveală ceva ce exista mereu în interiorul ei. A spus că s-a simţit pentru întâia oară liberă.

Arătarea îmbrăcat în haine negre purta un pardesiu lung care parcă se evapora prin mulţime. Atigerea lui se răspândea prin mulţime şi aceştia începură să se certe şi să se bată. Câinii vagabonzi de pe străzi începură să latre şi să muşte trecătorii. Un puşti împinse o femeie pe şosea iar aceasta fu prinsă în plin de către o furgonetă. Haosul se dezlănţuia pe măsură de arătarea se cufunda tot mai mult în mulţime, lăsând umbra rece a adevărului să scoată la iveală demonul lăuntric al fiecărui om cu care intra în contact.

T.J. părăsi biroul şi privea nedumerit mulţimea arestaţilor din sala de aşteptare a Poliţiei. Nu mai văzuse aşa ceva de multă vreme. Lumea înnebunise. Ofiţerii nu mai reuşeau să facă faţă declaraţiilor, arestărilor şi gălăgiei din jurul lor. T.J. intră în biroul şefului care privea nebunia de dincolo de fereastră, ascuns după jaluzele.

-Ce se întâmplă? spuse căpitanul Kales privind spre oamenii care încercau să se bată în holul Poliţiei în timp ce poliţişti încercau să-i calmeze.

-Nu putem face nimic, spuse T.J. Le-am făcut teste mediacale. Nu au luat droguri, sunt în regulă.

-Asta ţi se pare în regulă?

-Am impresia că nu se mai pot controla. Nu mai pot să îşi stăpânească sentimentele.

-De parcă ar fi un virus, spuse Kales. Se răspândeşte repede şi nimiceşte tot ce întâlneşte în cale. Ce putem face?

-Nu mai avem locuri în camera de arest. Va trebui să le dăm drumul.

-Ca peste o oră să fie aduşi înapoi?

-Unii din ei par să se fi calmat. Poate au nevoie doar de un duş rece.

-Bună idee. Îi vom strânge pe toţi în curtea interioară şi îi vom uda cu furtunul pompierilor, spuse Kales zâmbind.

-Ce să fac?

-Eliberează-i din arest pe cei care s-au calmat şi bagă în locul lor pe cei care au nevoie de un "duş rece".

Adevarul

Descuie uşa cu grijă, încercând să nu facă nici un zgomot. Nu vroia să-l trezească pe Rupert. Mai exact nu vroia să fie prinsă că a lipsit. Nu ştia ce explicaţie să-i dea. Să-i spună că a ieşit să bea puţin sânge de om? Să-i spună că a fost în baruri în care vampirii sunt acasă şi unde a comandat un pahar cu sânge? Ce ar crede despre ea? Ar crede ceea ce ar crede oricine care ar auzi povestea ei. Ar crede că ceva nu este în regulă cu ea, că este pe cale să devină ceva ce urăşte.

Se dezbrăcă şi intră în pat. Nu observă că Rupert deschise ochii după ce ea se aşeză. Escapadele ei nocturne nu mai erau o noutate pentru el. Totul a început în urmă cu o lună, când se mutaseră la New York. Hope era tot mai distantă. Încerca să evite intimitatea şi se concentra tot mai mult asupra muncii. Încerca pe cât posibil să nu stea singură cu el. Preotul Edward era omul lor de legătură în New York şi ea se afla tot mai des în preajma lui. De fapt, când o căuta, ştia că acolo o putea găsi. De cele mai multe ori o găsea stând în biserică rugându-se şi aprinzând lumânări în memoria lui Paris, fie în biblioteca lui Edward studiind tot felul de manuscrise antice.

Într-o noapte se trezi şi observă că Hope nu era lângă el. Se ridică din pat şi căută prin tot apartamentul. Hope nu era acasă. Se întinse înapoi, vrând să o aştepte, dar somnul îl fură. A doua zi dimineaţa nu avu curaj să spună nimic. Apoi observă că şi în alte nopţi dispărea. Mereu pentru maxim două ore. În ultima vreme ajunse să dispară o dată la trei zile.

Bănuia ceva dar nu vroia să recunoască. Nu vroia să dea crezare a ceea ce de la început era evident. Instinctul lui primar nu-l înşelase niciodată, dar atracţia faţă de Hope era prea mare. A trecut cu vederea prea multe detalii doar pentru a fi împreună cu ea. A fost neprofesional. Ştia acest lucru. Acum faptul era consumat.

Nu-i spuse nici măcar lui Edward despre bănuielile sale. Ştia că într-o zi va trebui să o confrunte cu realitatea, dar mereu amâna acest moment. În fiecare noapte în care ea dispărea, aştepta treaz să vadă cât timp avea să fie plecată şi mereu îşi propunea să o interogheze asupra natura lipsei sale. Dar niciodată nu avuse destul curaj.

Nu se recunoştea. Lui nu-i era teamă de nimic şi uite acum o problemă de dragoste îi fura nopţile. De la început ştia că o relaţie amoroasă avea să-i distragă atenţia de la misiunea pe care şi-a ales-o. Credea că va putea să le facă pe amândouă, să fie cu mintea limpede la lucru şi drăgăstos cu Hope. Din păcate nu putea să disocieze aceste două lumi. Hope se afla în ambele şi acest lucru îi îngreuna capacitatea de a lua decizii.

Avea nevoie de o minte limpede.

Hope simţea că ceva necurat se afla în preajma lor. Simţea că oraşul era umbrit de ceva ce îi schimba, ce îi făcea mai violenţi. Era sigură că şi setea ei de sânge creştea din acelaşi motiv. În ultima vreme ieşise aproape în fiecare noapte. Nu avean nevoie de mult sânge, deoarece setea efectivă o liniştea cu sângele sintetic, dar pentru plăcere...

Îl sunase şi pe Maddox şi-l rugase să lucreze la un nou înlocuitor, mai puternic, că îi era teamă că acest nu va mai putea face faţă pentru mult timp. Îi spusese şi despre bănuielile ei legate de ceva ce scoate la iveală partea rea a oamenilor iar Maddox i-a confirmat că ceva ciudat se întâmpla şi a stârnit interesul Organizaţiei.

Puteau urmări pe hartă cum unda de nenorociri se îndrepta spre New York. Traseul ducea prin Africa şi venea din Asia. Ceva se pregătea să se dezlănţuie, dacă nu a făcut-o deja şi acum doar savurează victoria.

Şi în seara aceea Hope se amestecă printre vampiri care continuau să o privească sceptici. Nu pricepeau ce căuta ea în acel loc. Nimeni nu avea curajul să se ia de ea, deoarece ştiau cine era şi erau conştienţi că le-ar fi curmat viaţa într-o secundă. La fel cu toţii ştiau că ea era împreună cu Rupert şi împotriva celor doi nu aveau nici o şansă.

Ei presupuneau că Hope făcea pe momeala, aşteptând să fie atacată de vampiri, iar Rupert era în apropiere şi acţiona dacă ea se afla în pericol. Nici nu le-ar fi trecut prin minte să creadă că ea se afla acolo deoarece doar acolo era incognito şi nimeni nu-i avea treaba. Acolo putea să bea sânge fără să fie judecată.

Stătea rezemată de tejghea şi bea din sângele gros. Simţea cum tot trupul i se

revigora şi vedea lumea cu alţi ochi. Vedea detalii pe care le ignora înainte. Se învârti pe scaunul de bar şi privi spre mulţimea vampirilor care dansau în club. Dacă nu le-ar fi lucit ochii straniu când lumina reflectoarelor cădeau pe ei, ai fi spus că sunt oameni. Se distrau la fel ca oamenii, dar nu erau oameni. Nici Hope nu era om.

Observă cum în mulţime se mai ivea câte un om din care vampirii beau sânge. Nu schiţă nici o emoţie. Se simţea cu musca pe căciulă. Ceea ce ea bea era tot sânge de om. Diferenţa era că nu îl bea direct din om, dar avea aceeaşi provenienţă. Încercase şi sânge de animal, dar nu se compara. Aşa că se hotărî că dacă oricum bea puţin sânge, măcar să fie de calitate.

Când observă cum vampirii în extaz devorau victima, sângele ţâşnind din răni, Hope se greţoşă şi părăsi în fugă clubul. Ajunsă afară, pe o stradă întunecată se propti de perete şi vomită. Voma era soşie de la sângele băut şi Hope se greţoşă din nou. Îi era scârbă de propria persoană. Îi era scârbă de toată rasa vampirică, din care fără să vrea, făcea parte. Pentru o fracţiune de secundă o învinovăţi pe Paris pentru crucea pe care ea trebuia să o poarte, dar realiză că mama ei dorise cu totul altceva. Mama ei dorise ca ea să trăiască. A văzut în sângele modificat genetic şansa ei de a supravieţui. Nu o putea învinovăţi.

Într-una din nopţi, Rupert se hotărî să o urmărească. Observă că Hope nu avea de gând să îi spună adevărul şi că se furişa în continuare în miez de noapte. Aşa că cel mai bine era să vadă cu ochii lui adevărul.

După ce Hope părăsi apartamentul, Rupert se îmbrăcă repede şi coborî după ea. O urmări de la o distanţă sigură, aşa cum era el obişnuit să facă în timpul vânătorii. Când Hope intră într-un club al vampirilor nu era sigur dacă putea avea încredere în instinctul său. Existau două varinate, poate chiar trei. Fie mergea la vânătoare, dar atunci apărea şi întrebarea, "de ce mergea singură si nu cu el?", ori mergea să bea sânge. Prefera să nu mai vrea să vâneze alături de el, sau să bea sânge?

Când intră în club, vampirii se dădeau la o parte din faţa lui, unii îl înjurau şi îşi arătau colţii fioroşi. Rupert nu se lăsa impresionat de mica lor mascaradă. Cum înainta prin mulţime, simţea tot mai mult aroma sângelui care plutea în aer. Era sigur că dacă ar aprinde becurile toţi pereţii ar fi plini de stropi de sânge. Mulţimea se dădea la o parte în faţa sa şi astfel se formă un culoar care îl ducea spre bar, spre locul unde nu vroia să creadă ce vedea.

Hope beînd sânge. Aceasta îl observă şi încremeni. Nu scoase nici o vorbă, se întoarse şi părăsi clubul. Hope amuţi lipită de tejghea. Majoritatea nu pricepură despre ce era vorba. Această înţelegere tacită dintre cei doi nu le dădeau răspunsuri, dar nici nu vroiau să intre în detalii. Rupert a plecat şi doar asta conta. Ştiau că atacau doar împruenă şi cum el plecă erau siguri că şi Hope avea să plece curând. Lucru care se şi petrecu.

Drumul până la apartament părea prea scurt. Intenţionat încetini pasul, pentru a câştiga timp, timp de care avea nevoie pentru a pregăti o explicaţie veridică. Asta însemna să spună fie adevărul fie o minciună.

Descuie uşa şi intră fără a face zgomot. Nici ea nu ştia din ce cauză se comporta ca o infractoare. Lăsă cheile pe o servantă la intrare şi păşi în bucătărie. Acolo Rupert şedea la masă cu un pahar cu tărie în mână. Când o observă nu scoase nici o vorbă. Hope se apropie de masă şi se aşeză la masă în faţa lui. Putea citi dispreţul în ochii lui.

Rupert întinse braţul pe masă şi îşi suflecă bluza.

-Vrei o duşcă? spuse el îmbiind-o să bea din braţul său.

Hope îl privi cu ochii în lacrimi. Se simţea înjosită şi părăsită.

-De când? întrebă el beînd din paharul cu tărie.

-De când m-ai salvat oferindu-mi sângele tău.

-Deci vrei să spui că eu sunt de vină.

-Nimeni nu e vinovat, spuse Hope. Dacă se gândea puţin, putea da vina pe toţi cei din jur: pe mama sa care a venit cu ideea sângelui vampiric, pe Maddox care a asistat-o şi susţinut-o, pe cei de la Centru că nu au ucis-o când au aflat de experiment, pe ea că nu s-a sinucis, pe Rupert că a acceptat-o aşa cum este şi că i-a dat sângele.

-M-ai trădat!

-Nu numai pe tine. Mi-e ruşine de ce am ajuns şi mă dezgustă gândul că beau

sânge de om.

-De ce faci asta?

-După prima picătură de sânge adevărat ceva s-a trezit în mine. Nu ştiu ce a fost, poate o parte din virus care a fost dezactivată, însă fără succes. Nu ştiu ce a fost, dar de atunci simt nevoia de sânge. Nu este o nevoie vitală, deoarece partea umană mă ţine în viaţă, dar este ca un drog, dacă nu primesc periodic sânge uman, încep să tremur, să am halucinaţii.

-De ce nu mi-ai spus nimic?

-Cum aş putea să-ţi spun aşa ceva fără ca tu să reacţionezi aşa cum o faci acum?

-De aceea te-ai îndepărtat de mine?

-Nu vroiam să te rănesc. Nu ştiam dacă pot să îmi controlez setea.

-Şi poţi?

-Da. Pot să o controlez, dar am nevoie de o doză de sânge la perioade regulate. Maddox lucrează deja la un ser care să-mi astâmpere setea.

-Şi Maddox ştie?

-Şi Edward, ei sunt sigurii şi cu ei mă sfătuiam ce să fac, să-ţi spun sau nu.

-Deci eu sunt ultimul care află.

-Nu este aşa cum pare. Mai întâi trebuia să pricep eu ce se întâmplă nu să îţi spun şi tu din furie să îmi retezi capul cu biciul.

-Ce crezi că mă va opri acum să fac acest lucru?

-Nu ştiu. Poate dragostea pentru mine.

-Dragostea nu mai e. Ai şters-o cu sângele pe care l-ai băut. Nu mai vreau să te văd.

Rupert se ridică, se apropie de spălător pentru a clăti paharul şi îl strânse cu atâta putere că acesta cedă între degetele sale. Hope se sperie şi se apropie de el. Observă apa sângerie cum îi părăsi palma. Rupert o privi cu durere în ochi. Ea înţelese. Intră în dormitor, îşi strânse cele câteva haine şi părăsi apartamentul.

Investigatii

T.J. privi fotografiile de pe birou, fiind scârbit de beastialitatea cu care au fost ucise acele persoane. Pe fotografii se puteau identifica gâturi sfâşiate, braţe rupte şi lipsa unor bucăţi de carne din diferite locuri ale corpului.

Concluzionă că trupul a fost ucis în altă parte şi aruncat din mers în mijlocul străzii. Cine era înstare de aşa ceva? Utiliză baza de date a poliţiei pentru a căuta celălalt caz care se petrecuse cu două zile în urmă. Privi fotografiile digitale şi fu uimit de marea asemănare a celor două victime.

Kales intră şi aruncă o privire asupra fotografiilor.

-Mi se întoarce stomacul numai de la privit.

-De abia m-am abţinut să nu vomit când am ajuns la faţa locului, spuse T.J.

-Vreo pistă?

-Din afară de faptul că cele două crime sunt aproape identice, nu mare lucru, spuse el ironic. Asemănările sunt mai mult decât izbitoare. Pot spune că este vorba despre un criminal în serie.

-Vreo idee?

-Aştept analizele de sânge. Nu vreau să mă pronunţ până atunci.

-Dar ai o teorie.

-Bineînţeles că am, doar că nu-ţi va place.

-Sper că nu mă iei iar cu vampirii tăi.

-Cealaltă victimă nu a "spus" nimic, de parcă ar fi fost spălat înainte de a fi aruncat pe stradă, pentru a pierde orice urmă asupra făptaşului. La fel s-a întâmplat şi la victima actuală, doar că nu au curăţat bine sub unghie. Acolo am găsit o urmă de sânge.

-Când eram eu tânăr, vampirii erau doar un mit.

-Că erau un mit credea lumea, dar ei existau de multă vreme.

-Acum sunt şi eu mai deştept, spuse Kales. Pe vremea aceea dacă spuneai că ai văzut un vampir te duceau la nebuni.

-Acum lucrurile stau altfel. Legile noastre nu-i prea impresionează.

-Aş prefera neştiinţa din copilărie în schimbul realităţii de acum.

Un sunet strident le opri discuţia. Era videotelefonul. T.J. răspunse:

-Spune Mike!

Pe monitor se observă un bărbat îmbrăcat în halat alb de laborator.

-Ţi-am trimis rezultatele analizei de sânge.

T.J. listă rezultateale şi le studie fiind atent la ceea ce spunea Mike.

-Este sânge vampiric.

-Ştiam eu, spuse T.J. Privind spre Kales. Acesta nu părea entuziasmat.

-Dacă mai ai întrebări...

-Mulţumesc Mike, spuse T.J. după care opri convorbirea.

-Nu-mi plac crimele astea pe care trebuie să le îndosariez drept neelucidate. Când va recunoaşte statul existenţa vampirilor? Ei sunt printre noi, ne ucid şi scapă fără probleme, deoarece legea se aplică doar oamenilor.

-Trebuie să ne descurcăm cumva şefu'.

-Avem de a face cu un criminal în serie vampir?

-După câte ştiu, vampirii sunt criminali în serie. Ei ucid ca să trăiască. Prin urmare oricare vampir ar putea fi un criminal în serie.

-Câteodată urăsc munca asta. Când trebuie să spui familiei victimei că nu ai găsit criminalul, este cel mai greu lucru, spuse Kales. Victimele au fost identificate?

-Da. Am comparat fişele dentare cu cele din baza de date.

-Şi?

-Este ceva ciudat. Au fost persoane de vază.

-Ce vrei să spui?

-Nu erau persoane publice, care să apară la televizor, dar deţineau posturi importante în nişte firme destul de mari.

-Deci un vampir vânează oameni sus puşi?

-Nu cred că este chiar aşa de simplu. Cred că este mai mult în spatele acestei poveşti. Vampirii nu au nici un interes să ucidă persoane a căror lipsă să fie simţită. Mai repede seamănă cu ceva pus la cale de oameni.

-Dar proba de sânge spune clar că a fost muşcat de un vampir.

-Da, acest lucru este sigur, pe mine însă mă interesează de ce.

Ştia că trebuia să iasă pe stradă. Trebuia să se amestece între cei care ştiu totul, oamenii străzii. Aceştia sunt martorii invizibili. Ei văd şi aud totul, dar nimeni nu-i bagă în seamă. De la ei avea să afle precis lucruri utile pentru investigaţia sa.

Părăsi metroul şi se îndrepta spre scări. Lumea se îmbulzea în jurul lui şi un miros constant de mizerie plutea în aer. Grăbi pasul pentru a părăsi cât mai repede acel loc neprietenos. Când ieşi la suprafaţă, decorul nu era cu mult mai bun. Măcar aerul era mai curat. În spatele norilor putea vedea conturul soarelui şi îşi amintea cu nostalgie de copilăria sa, când în timpul verii făcea baie în râul Hudson şi apoi se usca la soare. Pe vremea aceea lumina era ceva banal. Nici nu o băga în seamă.

Acum se săturase de lumina artificială şi mai ales de tuburile cu neon. Vroia să fie optimist şi să creadă în prognoza meteorologilor care anunţau că în următorii ani cerul se va însenina. În ultima vreme ploaia era tot mai rară şi nici furtuni nu mai erau. Poate că de data aceasta calculele specialiştilor erau corecte.

Intră pe o stradă unde avea un informator. Fiecare poliţist avea o astfel de sursă pe care nu ar fi divulgat-o pentru nimic în lume. Acest parteneriat se baza pe încredere şi loialitate, şi nelipsita jumătate de tărie şi bani gheaţă. Dar nici un informator nu ar fi divulgat al cui protejat este, deoarece adevărul era că fiecare informator a făcut ceva ilegal şi poliţiştii au închis un ochi pentru ca în schimb să îi ţină la curent cu noutăţile străzii.

Omul lui de legătură era Sid. Era un tip nervos, care mereu privea în jur în timp ce vorbea. Credea că era supravegheat dar nu ştia de cine. Când îl văzu pe T.J. apropiindu-se se trase după o pubelă cu gunoi mai înaltă, unde lumina becului stradal nu ajungea. În acel loc ferit se simţea în siguranţă.

-Salut Sid.

Acesta privi peste umărul poliţistului pentru a se asigura că nu a fost urmărit,

după care îl privi în ochi şi zâmbi. Îşi dezveli dinţii galbeni şi mai mult lipsă în timp ce privea spre sticla al cărui dop ieşea la iveală din paltonul poliţistului.

T.J. observă nerăbdare din ochii vagabondului şi îi dădu sticla. Sid o desfiletă şi bău o gură. Apoi înfiletă şi ascunse sticla undeva în spatele celor multe straturi de zdrenţe care semănau cu un *poncho* mexican.

-Ce-i nou? întrebă T.J.

-Ştii tu, răspunse Sid nervos.

-Ce se mai aude despre vampiri?

-În ultima vreme par mai însetaţi. Mereu trebuie să fiu cu ochii în patru. Nu ştiu ce se petrece, dar parcă au înebunit după sânge.

-Am observat şi eu lucrul acesta. Pe mine mă interesează dacă ştii ceva despre nişte crime mai puţin obişnuite, pline de bestialitate, în care victimele au fost maltratate înainte de a fi ucise.

Sid îl privi suspicios. Era limpede că ştia ceva, dar că se temea să spună. Se tot fâţâia sperând să mai câştige timp. Ştia că până la urmă va trebui să spună, deoarece T.J. nu l-ar fi lăsat în pace.

-Se zvoneşte ceva, nu ştiu dacă e adevărat sau doar un mit urban, spuse Sid cu vocea mai joasă.

-Te ascult.

-E o nouă modă care este gustată mai ales de cei bogaţi. Este vorba despre pariuri în care sunt în joc mulţi bani.

-Pariuri pe ce? Cât de repede poţi seca un om de sânge?

-Eşti pe aproape. Întâlnirile astea se desfâşoară de fiecare dată în locaţii diferite, dar principiul este acelaşi. Este o cuşcă din sârmă în care sunt închişi un vampir şi un om. Au la dispoziţie o singură armă, pe care o aleg în prealabil, lupta sfârşindu-se cu moartea unuia dintre ei, iar bogătaşii fac pariuri cine va supravieţui.

-Incredibil. Şi participanţii sunt răpiţi pentru a se lupta?

-Nu. Totul este benevol. Cel care câştigă lupta primeşte o sumă frumuşică de bani. Aşa că cei care au nevoie de bani, se înscriu de bună voie în acest concurs.

-Oamenii au câştigat vreodată în această luptă?

-Din câte ştiu eu, nu prea mulţi. Oricum este o luptă inegală şi totul este un spectacol pentru cei cu bani şi nu numai.

-Ce vrei să spui?

-Sunt şi politicieni printre spectatori, oameni cu rang mare.

T.J. privi în gol ştiind că această investigaţie poate însemna sfârşitul carierei sale. Cine ştie ce mahări sunt implicaţi în acest club privat. Îl plăti pe Sid şi părăsi strada lăturalnică. A primit informaţiile pe care le căuta şi nu era deloc mulţumit de acestea.

Spera să găsească un criminal şi a dat peste o întreagă reţea care se ocupă cu distrarea unor oameni cu putere care nu dau doi bani pe viaţa oamenilor. Ştia că era cu mâinile legate şi era conştient că nu putea să aibă încredere în nimeni. Poate şi colegi de'a lui participau la aceste pariuri. Nu putea risca să îşi pună viaţa în pericol până nu avea mai multe dovezi decât vorbele unui vagabond.

Visul

Era acelaşi vis care o călăuzea de ceva vreme. Vedea casa şi soarele strălucea pe cer. Casa părea dintr-o suburbie a unui oraş mare, îngrijită, cu etaj şi un gazon de invidiat. În acel vis privea casa de pe marginea şoselei şi simţea că ceva nu era în regulă cu acel loc. Privi spre cutia poştală şi citi adresa: Memorial Lane, 999. Vântul ridică câteva frunze uscate şi le purtă prin faţa ei de-a lungul străzii.

Auzi o maşină oprindu-se în spatele ei şi îşi întoarse privirea în acea direcţie. Din maşină coborâră o femeie şi un bărbat, căsătoriţi. Se apropiară de ea şi se opriră.

-Am venit să vizităm casa.

Ea îi salută şi parcă trezindu-se din reverie îi pofti să o urmeze. Scoase din

buzunar cheile şi descuie uşa de la intrare. Cei doi o urmară şi intrară în holul casei. Perechea era încântată de starea casei. Deschideri mari, cu tâmplărie în stare foarte bună şi podea de cea mai bună calitate.

-Care a fost motivul pentru care au plecat proprietarii din această casă minunată? întrebă bărbatul.

-S-au mutat cu locul de muncă în alt oraş.

-E păcat să părăseşti aşa o casă, spuse femeia privindu-şi soţul cu subînţeles, de parcă se hotărâră tacit că vroiau să cumpere acea casă.

Le arătă parterul, după care urcară treptele spre etaj. În capul treptelor era un coridor lung care pornea în ambele părţi. Exact în faţa lor se afla o uşă. Când se apropie de clanţă să o deschidă, simţi cum un fior îi trecu prin trup şi tresări. Cuplul o priviră nedumeriţi.

-Este vreo problemă? întrebă femeia.

-Nu, totul e în regulă. Apăsă pe clanţă şi deschise larg uşa.

Cuplul se minună de frumuseţea acelei încăperi. Se vedea că înainte fusese camera copilului, după tapetul care încă mai domina pereţii. Ferestrele mari lăsau ca soarele după-amiezii de toamnă să pătrundă în interior şi să inunde încăperea în lumină.

Când cei doi păşiră înăuntru, femeii i se muiară genunchii şi căzu la podea. Soţul o prinse în cădere şi încerca să o stabilizeze. Îi strigă numele de câteva ori în timp ce acenta de imobiliare deschise geamurile pentru a primi aer proaspăt. În cele din urmă îşi reveni şi îi şopti ceva soţului, apoi o priviră pe agentă şi spuseră.

-Ne pare rău, dar ceva nu este în regulă cu această casă. Ne place, dar soţia mea simte ceva... necurat aici. Nu o vrem.

Se întoarseră şi coborând treptele în viteză părăsiră casa. Agenta închise repede geamul şi părăsi şi ea în viteză casa. Şi ea simţise ceva, dar nu vroia să dea crezare instinctelor.

Hope se trezi din acest vis şi era nedumerită. Se afla din nou în vechea ei cameră de la Centru. Totul a fost lăsat exact aşa ca pe vremea când acesta era casa ei. Trebuia să vorbească cu Maddox.

Coborî treptele în goană şi intră în biroul lui Maddox. Acesta stătea într-un scaun cu rotile şi citea dintr-o carte veche. Când o observă îşi scoase ochelarii de citit şi îi aşeză peste cartea deschisă.

-Ai dormit bine?

-Am avut un somn neliniştit, spuse Hope.

-Mă bucur să te revăd, chiar dacă circumstanţele nu sunt plăcute. Ce s-a întâmplat?

-Mi-e teamă că voi deveni vampir în toată puterea cuvântului.

-Nu ai cum să devii vampir. Instinctele tale de vampir au fost inhibate, şti doar.

-Atunci de ce simt *sete*? Înainte, sângele artificial era doar o completare a alimentaţiei, dar acum simt nevoia de sânge real.

-Crezi că poţi deveni periculoasă?

-Acest gând mi-a trecut prin minte. Deocamdată partea umană din mine este puternică şi nu se lasă sedusă de cea vampirică. Deşi setea există o pot potoli fără să ucid, dacă la asta te referi. Un pahar de sânge mi-e de-ajuns.

-Am mai lucrat la sângele artificial pe care îl utilizai şi i-am adus îmbunătăţiri. După ce mi-ai cerut acest lucru nu ştiam ce anume vroiai să-i adăugăm ca să se potrivească stării tale actuale. Apoi ne-am dat seama despre ce ea vorba: gust.

-Gust?

-Sângele artificial de până acum nu avea gust.

-Ştiu, şi mereu am urât acest lucru, aveam impresia că beau aer.

-I-am adăugat arome care seamănă cu sângele uman şi după testele făcute pe vampirii noştrii captivi, nu au sesizat diferenţa.

-Bine, spuse ea plecându-şi privirea.

-Nu trebuie să disperi.

-Am altă alternativă? Pe vremea aceea tehnologia nu era aşa avansată. Nu putem fii siguri că s-a reuşit o separare de 100% a instinctelor vampirice. Dacă nici serul ăsta nu mă va ajuta?

-Te va ajuta, vei vedea.

-Şi dacă nu? Voi aştepta să mă vâneze careva.

-Ţi-e teamă că te va vâna Rupert?

Ea îl privii cu ochii înlăcrimaţi. Se întoarse şi părăsi încăperea. Ieşi din clădire şi traversă curtea până ajunse la un părculeţ. În acel loc se afla cimitirul Centrului. Trecu printre pietrele funerare care erau identice, fără nici un nume înscris pe ele. Aceea erau eroi fără nume, cei care au murit pentru a salva oameni nevinovaţi.

Se opri în faţa unei cruci, cea care ştie că era asociată mamei sale. Privi crucea pentru câteva momente după care atingând marmura albă părăsi acel loc impersonal.

În momentul în care clipi în întuneric o străfulgeră imaginea luminoasă a unui simbol. Se propti de un copac uscat din apropiere pentru a-şi recăpăta echilibrul. Era un simbol de formă rotundă şi cu ceva la mijloc, dar nu descifră ce. Totul se petrecu prea rapid. Ceea ce simţi era identic cu senzaţia din vis când atinse clanţa uşii.

După câteva minute de odihnă se desprinse de copac şi se apropie de clădirea principală. În dreptul uşii o rază laser îi scană retina şi îşi puse palma pe o suprafaţă lucioasă pentru identificare. Uşa se deschise şi Hope pătrunse în holul spaţios al Centrului.

Grăbi pasul pentru a ajunge din nou în biroul lui Maddox. Acesta ridică privirea din cartea care o studia şi fu surprins de viteza cu care Hope intră şi închise uşa în spatele ei, precum un vampir.

-S-a întâmplat ceva?

-Am avut un vis azi noapte.

-Crezi că înseamnă ceva?

-La început nu am crezut, deşi părea foarte real, dar acum nu mai sunt sigură. Eram agentă de imobiliare şi vroiam să vând o casă. Am arătat încăperile unei perechi şi când am intrat în camera copilului, am simţit ceva, şi nu doar eu, şi femeia din cuplul care vizita casa. Ceva necurat era în acel loc. Puteam simţi răul pur în acel loc.

-Şi ce te face să crezi că e mai mult decât un vis?

-Mai-nainte a avut acelaşi sentiment şi am văzut un simbol când am închis ochii. M-am simţit de parcă aş fi fost transpusă din nou în acea încăpere.

-Este ciudat, deoarece până acum nu ai avut puterea de a "vedea".

-De când am băut din sângele lui Rupert, simţurile mi s-au ascuţit şi am început să văd dincolo de ceea ce vede o persoană obişnuită.

-Ce crezi că poate însemna visul? întrebă Maddox.

-Nu ştiu. Dar precis ceva rău s-a întâmplat în casa aceea. După cum arăta tapetul, s-a întâmplat prin anii '80, dar mai multe detalii nu-mi amitesc. Doar adresa...

-Atunci avem o pistă pe care o putem investiga.

-Şi mai este ceva, casa sigur este în America. Toată arhitectura şi felul în care arăta strada părea o suburbie a unui oraş mai mare.

-Caută în baza noastră de date. Poate găseşti strada.

Masa de lucru era dezordonată. Peste tot foi de hârtie cu notiţe şi mâzgăliturі, ceşti de cafea goale şi o jumătate de sanvici erau mediul de lucru ideal pentru Hope. Toată ziua a căutat strada respectivă şi spre surprinderea ei SUA era plină de străzi cu acest nume. De aceea trebuia să verifice şi imaginile luate de pe acele străzi pentru a recunoaşte arhitectura.

Era sigură că acea stradă nu exista în realitate. Cu siguranţă creierul ei doar recicla informaţiile din timpul zilei. Era posibil să fi văzut ceva într-o revistă legat de Memorial Lane sau la televizor, iar creierul doar asocia informaţii fără noimă.

Mai deschise o fotografie. Tot nimic. Era sigură că acestă căutare avea să mai dureze. Mai o fotografie şi avea să încheie căutarea pentru acea zi. Era obosită şi simţea nevoia odihnei.

Deschise imaginea şi un sentiment apăsător puse stăpânire asupra ei. Era sigură că aceea era strada. Recunoştea linia arhitectonică. Căută oraşul din care făcea parte: New Jersey. Citi puţin despre acea stradă. În ultimii 100 de ani nu se întâmplase nimic memorabil care să atragă atenţia Organizaţiei. Era o stradă obişnuită într-un cartier obişnuit. Hope era sigură că Organizaţia se înşela. Ea simţea că ceva se afla în acel loc. Verifică numerotaţia caselor pentru a căuta casa cu pricina. Erau şanse destul de mici să găsească o fotografie dar

totusi încercă.

Tastă numărul din vis, 999. Computerul o atenţiona că acel număr nu exista pe acea stradă. Ceru să i se afişeze toate numerele existente pe acea stradă. Computerul îi arătă că sunt 729 de numere înscrise pe Memorial Lane. Dezamăgită că ceea ce a găsit nu corespundea cu visul ei se lăsă pe spătrul scaunului întinzându-şi muşchii.

Auzi soneria uşii. Se apropie de monitor şi îl observă pe Maddox. Apăsă pe buton şi îl pofti înăuntru. Acesta intră sprijinindu-se de bastonul din titan. Deja trecuse de 60 de ani, iar anii în care lupta împotriva demonilor a apus.

-Ai găsit ceva?

-Am crezut că da.

-Dar...

-Am găsit strada şi când am văzut o fotografie a acesteia am avut acelaşi sentiment ca în vis, dar strada respectivă nu are numărul 999, cel pe care l-am văzut în vis.

Maddox se apropie de scaun şi se aşeză. O privi pe Hope şi apoi spuse.

-Visele nu trebuie luate ca atare.

-Chiar dacă sunt viziuni?

-Mai ales viziunile. În astfel de vise informaţiile sunt veridice, dar puţin amestecate. De aceea este posibil să fi interpretat greşit ceva.

-Şi anume?

-Dă-mi o hârtie şi ceva de scris.

Hope se apropie de birou şi luă un caiet şi o cariocă. I le dădu lui Maddox. Acesta luă caietul şi începu să scrie ceva.

-Ce faci? întrebă Hope.

-Spuneai că numărul casei era 999.

-Da.

-Scriu numărul văzut de tine pe această foaie şi fii atentă.

După ce scrise numărul puse caietul pe servanta de lângă el întorcând foaia de hârtie.

-Citeşte acum, spuse Maddox.

Hope se apropie şi nu-i venea să creadă ochilor.

-E 666, spuse ea mirată.

-Da. După cum ţi-am spus, în vis câteodată informaţiile sunt mai întortochiate.

-Dar e 666.

-Sunt conştient, spuse el.

-Numărul... diavolului.

-Poate de aceea ai simţit ceva în acel loc.

Hope se apropie de computer şi tastă numărul pentru a căuta o fotografie. Pe ecran apăru casa din vis şi Hope simţi cum acel sentiment apăsător reveni.

-Simţi ceva?

-Acelaşi sentiment ciudat. Asta este casa, sunt sigură.

Maddox o privi uşurat dar şi îngrijorat. Din ce cauză avea Hope acel vis? Era sigur că ceva, în casa aceea o chema. Poate avea dreptate şi avea să se transforme în vampir cu puteri depline şi acum partea ei întunecată începea să se trezească.

-Acum ce voi face?

-Trebuie să aflii totul despre acea casă.

-Organizaţia nu are nici o informaţie leagată de ea.

-Poate până acum nici nu s-a întâmplat nimic deosebit în acel loc. De aceea tu trebuie să investighezi.

-Asta înseamnă că trebuie să mă întorc la...

-...New York. Sunt sigur că Edward va fi bucuros să te revadă.

-El sigur, dar Rupert?

Maddox se ridică cu greu de pe scaun şi se apropie de Hope, puse palma pe umărul ei şi privind-o în ochi, spuse:

-Rupert te iubeşte. Ştiu că este imprevizibil şi că de la iubire la ură este doar un pas, dar nu cred că îţi va face ceva rău. Ştii că nu îi putem porunci ce să facă, deoarece nu acceptă ordine de la nimeni, dar pot pune mâna în foc că dacă te va vedea nu te va ucide.

-Îl voi evita pe cât posibil.

-Cum este noul sânge artificial?

-Este perfect, îşi face efectul scontat şi setea a început să scadă.

-Voi face o rezervare pentru tine pentru mâine dimineaţă. Acest caz are prioritate. Dar fii cu ochii în patru.

-Mereu sunt.

-Nu mă refer la primejdiile obişnuite. Ştii şi tu că ceva se petrece.

-Nu mi-a scăpat. În New York am simţiti şi eu o prezenţă.

-Nu ştim despre ce este vorba. S-ar putea să fie un nor de spirite medievale care au fost torturate şi acum au ieşti la suprafaţă sau un demon. Poate nu e nimic din aceste lucruri şi este doar un virus. Mai bine să fii pregătită decât să te surprindă.

Zborul era liniştit şi se hotărî să doarmă puţin. Pielea îi era protejată de haine speciale şi o cremă care o proteja împotriva razelor ultaviolete. La 11.000 metri altitudine, soarele trecea prin nori şi era expusă pericolului. Se acoperi cu pătura şi profită de faptul că scaunul de lângă ea nu era ocupat şi îşi ridică picioarele.

După o noapte fără vise acum se afla din nou în faţa casei cu pricina. De data aceasta privi cu atenţie fiecare detaliu, era precum o vizitatoare în o altă lume. Simţea chiar şi textura lucrurilor la atingere. Era o zi de toamnă şi era din nou agenta de imobiliare. Observă o maşină care se apropie. Erau precis posibili cumpărători. Trebuia să fie atentă la toate persoanele care apăreau în vis, poate avea să-i cunoască pe actualii proprietari. Din maşină ieşi un tânăr cu o femeie mai în vârstă. Se apropiară de ea. Se prezentară.

-Doriţi să vizitaţi casa? spuse Hope.

Bătrâna privi în jur după care spuse:

-Nu-mi place acest loc. E plin de amintiri îngrozitoare.

-Fii serioasă mamă. Este doar o casă.

-La etaj este o cameră care este rea.

Bărbatul îşi îndreptă privirea spre Hope şi spuse:

-Vă rog să o scuzaţi pe mama mea, noul ei hobby este spirtismul şi alte prostii din astea. Participă la un curs pentru seniori şi acolo îi umple capul cu prostii din astea.

-Nu sunt prostii. Doar că nu poţi vedea un lucru nu înseamnă că nu există. La curs am învăţat să îmi desfund canalele extra-senzoriale şi să las informaţiile lumii nevăzute să se abată asupra mea.

-Oamenii ăia sunt nişte şarlatani care vor doar să-ţi ia banii. Cine ştie, poate te-au hipnotizat.

Hope însă ştia că acea femeie nu miţea, dar era şi conştientă că ceea ce le făceau cursanţilor acei profesori sau ce or fi era foarte periculos. Să desfunzi canalele extra-senzoriale ale cuiva era foarte periculos mai ales dacă era vorba despre persoane în vârstă.

Bătrâna o privi pe Hope şi spuse.

-Nu intraţi în casa aceea. Vă implor.

-Dar eu sunt agenta de imobiliare, trebuie să intru în acea casă. Am fost de mai multe ori şi nu am păţit nimic.

Bătrâna o privi cu subînţeles.

-Nu prea reuşiţi să vă minţiţi nici pe dvs..

Femeia se apropie de Hope şi îi prinse capul între palme. Hope auzi un ţiuit de înaltă frecvenţă şi de parcă ar fi trecut curent electric prin creierul ei. Văzu o succesiune de imagini din trecutul casei, dar acestea erau aşa rapid expuse încât nu reţinu nimic. Recunoştea însă că ceva groaznic se întâmplase în acea casă. Apoi durerea de cap deveni tot mai puternică, deoarece se vedea pe ea în viitor ţipând încontinuu şi fiind dusă pe o targă în cămaşă de forţă. La un moment dat durerea încetă şi palmele bătrânei se desprinseră de tâmplele ei.

-Unele lucruri s-au întâmplat, iar altele se vor întâmpla, spuse acesta trăgându-şi respiraţia.

-Ce a fost asta? întrebă fiul femeii.

-Mama dvs. Are puteri pe care dvs. le negaţi. Este periculos pentru cineva de vârsta ei să practice aşa ceva. Nu o mai lăsaţi să meargă la acel curs deoarece o va distruge.

Bărbatul o privi cu ură pe Hope după care o trase pe mama ei de pe trotuar şi o împinse în maşină, după care plecă cu viteză.

Ceea ce văzu o nelinişti. Femeia în cămaşa de forţă nu era ea, precis era vorba despre agenta de imobiliare în al cărui trup ea a vizitat trecutul. Deodată simea ceva în spatele

ei. Acea apăsare era puternică. Se întoarse şi se îngrozi. Fereastra camerei copilului era complet neagră, peretele din jur fiind crăpat şi din el ieşind plante agăţătoare negre. Muştele roiau în faţa geamului ca în jurul uni leş iar ciorile croncăneau pe jgheabul deasupra camerei. Auzi ţipete îngrozitoare venind din acel loc şi trăgându-se în spate se împiedică şi căzu. Când se ridică privi din nou spre casă, care acum părea normală.

Pricepu ce se întâmplase. Acea bătrână desfundă canalele extra-senzoriale ale agentei de imobiliare şi aceasta văzu adevărata înfăţişare a casei. Acest lucru precis o înnebunise. Acele imagini din viitor cu ea legată în cămaşa de forţă erau precis rezultatul acestei incursiuni în lumea nevăzută.

Simţi o mână atingându-i umărul. Se trezi. Era stewardesa care o anunţă că aveau să aterizeze în curând şi că era rugată să-şi pună centura de siguranţă. În timp ce îşi puse centura observă pe bărbatul care stătea pe acelaşi rând cu ea de cealaltă parte a culoarului se uita insistent spre ea. Simţea că era un vampir, dar se pare că era unul din acela aristocrat deoarece purta un costum scump, avea pantofi italieni şi o servietă din piele de calitate excelentă.

Acesta îşi retrase privirea când observă că Hope l-a zărit. Era atrăgător şi Hope simţea o anume atracţie faţă el.

După aterizare lumea se înghesuia să părăsească avionul. Prin mintea lui Hope circulau o serie de scenarii despre cum se va desfăşura investigaţia ei în acest caz. Cum îl va evita pe Rupert şi cum va face faţă presiunii de a avea primul caz care îi era încredinţat doar ei, fără partener. Era o mare responsabilitate, dar ea considera că a sosit momentul acesta. După atâtea simulări şi investigaţii alături de alţi membrii ai Organizaţiei, a căpătat destulă experienţă pentru a conduce singură această anchetă.

În timp ce înainte pe culoar simţi o palmă cum o prinse de mijloc şi o trase în spate, presând-o de persoana din spatele ei. Hope se pregăti să facă una din exerciţiile de luptă pentru a se elibera din braţele atacatorului când simţi trupul de care era presată. Simţea umflătura din pantaloni cum se lipea de fundul ei şi cum parfumul lui o îmbăta. Îşi întoarse privirea şi era vampirul din avion.

Acesta zâmbi şi Hope observă colţii mici cum ieşeau la iveală între buzele sale senzuale înconjurate de o barbă de o zi. Mintea o semnala că era vorba despre un vapir şi că trebuia să se elibereze din strânsoarea lui, să se lupte cu el şi să-l distrugă, dar carnea era doritoare, înfocată să simtă din nou atingeri.

Realiză că această schimbare interveni odată cu aterizarea, o dată ce se afla din nou pe pământ. Acolo unde poate că virusul acela încă îşi mai făcea de cap. Precis acesta ia dat hormonii peste cap.

În timp ce stăteau la punctele de control cei doi continuau să se privească şi odată scăpaţi din terminalele aeroportului vampirul se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

-Hotel...

Ea încuviinţă.

În timp ce bărbatul descuie uşa la camera hotelului din incinta aeroportului săruta tandru gâtul lui Hope. O împinse cu spatele pe uşă şi îi sărută buzele doritoare. Deschise uşa şi intrară cu o viteză tipică vampirilor, trântind-o în urma lor.

Hope îi dădu repede jos sacoul şi smulse cămaşa de pe el. Se lipi de pielea lui parfumată şi inspiră. El îi desfăcu fermoarul rochiei şi o trase jos. Îi desfăcu sutienul. O luă în braţe şi o aşeză pe pat. Privind-o cu ardoare îi trase jos slipul. Îşi desfăcu cureaua pantalonilor. Hope se excita tot mai tare la mişcările lui brusce.

În timp ce făceau sex Hope avea impresia că nu există gravitaţie, că plutea undeva în mijlocul camerei întunecate, fiind străpunsă de acel vampir. Acesta era primul vampir cu care se culcase şi realiză că nu Rupert era de vină că ei s-au îndepărtat. Ea era de vină, a doua ei natură.

Partea ei vampirică dorea mai mult, nu se mulţumea cu ceea ce primea şi se manifesta prin respingere. Fără să observe ea îşi căuta semenii, setea fiind un alt indiciu pentru această căutare a propriei identităţi.

Realiză că simţea la fel ca şi copii adoptaţi, care deşi simt iubire din partea familiei adoptive, totuşi simt nevoia să îşi găsească părinţii biologici. Este ca o sete care nu se astâmpără doar după găsirea acelui ceva care să întregească persoana, care să dea sens

întrebărilor pe care şi le pusese toată viaţa.

După acea partidă de sex înfocat, fără a schimba o vorbă, se îmbrăcară, părăsiră camera de hotel şi se îndreptară spre direcţii opuse. Ei au dat frâu liber doar animalului din ei, care şi-a dorit sex ca apoi să îşi vadă de treaba lor.

Casa

Închirie o cameră într-un motel. Ar fi putut să stea şi la părintele Edward dar nu vroia să-l pună pe acesta într-o situaţie dificilă. Ştia că Rupert îl vizita destul de des. Trecuseră aproape trei luni de când îl văzuse ultima dată şi din câte a auzit nu-i mergea prea bine. Primul lucru care trebui să-l facă era să găsească acea casă. Trebuia să verifice dacă visele ei însemnau cu adevărat ceva.

Revenirea ei la New York îi trezi din nou dorinţa de sânge. Nu era la fel de acută ca la plecare, dar simţea că în acel loc se afla ceva ce amplifica aceast instinct remanent din ADN-ul vampiric. Acum se convinse că setea aceasta nu a apărut din senin. Ea existase de când se născuse a doua oară şi crescuse în timp. Cu prima gură de sânge uman se amplificase şi cu acest catalizator invizibil devenise tot mai puternică.

Era sigură că avea de a face cu acel virus sau ce o fi, care se pare că infestase populaţia oraşului şi care îi făcea să-şi arate partea cea mai rea.

După ce se instalase în acel motel scoase din geamantan trusa cu care pleca de obicei la investigaţii pe teren şi chemă un taxi. După trei sferturi de oră maşina rulă încet pe Memorial Lane. La un moment dat se opri. Hope privi pe geam afară şi observă o casă dărăpănată, cu ferestrele bătute în cuie. Era clar că era vorba despre o casă părăsită.

Plăti taximetristului şi ieşi din maşină. Acesta dădu geamul jos şi spuse:

-Domniţă, sunteţi sigură că vreţi să intraţi în acea casă?

-Da.

-Aveţi grijă, vă aştept până reveniţi.

-Mulţumesc.

Hope îi zâmbi şi porni pe poteca neîngrijită spre casă. Avea impresia că imaginile din vis se suprapuneau cu cele reale. Auzi motrul maşinii oprindu-se. Se apropie de casă şi privi spre fereastra care în visul ei era înconjurată de acea imagine demonică de plante şi păsări. Acum totul părea în regulă, doar că totul era la un pas de prăbuşire.

Învârti clanţa şi împinse uşa şi spre surprinderea ei, uşa cedă. Intră în hol. Încă şi-l amintea pe cel îngrijit şi curat. Acesta nu mai semăna cu acela. Era murdar, peste tot erau bucăţi de lemn, sticlă şi tapet mucegăit. Prin scândurile care blocau ferestrele mai intra câte o rază din lumina becurilor stradale. Datorită genelor vampirice vedea destul de bine noaptea şi renunţă la lanterna pe care o purta în geantă.

Ajunse în faţa treptelor care duceau spre camera cu pricina. Ştia că trebuia să cerceteze acea cameră. Acolo trebuia să fie ceva. Dacă visul ei nu era doar o fantezie, acolo va găsi răspunsul la toate întrebările. Păşi pe treptele şubrede. Lemnul pocnea sub paşii ei şi scârţâitul cuielor ruginite îi confereau o stare de disconfort.

Când se apropie de uşă, neliniştea puse stăpânire pe toată fiinţa sa. Atinse clanţa şi resimţi acel sentiment de apăsare din vis. Împinse uşa puţin înţepenită. Fu surprinsă. Era cu totul altceva decât se aşteptase. Camera era goală. Nici un mobilier. Nimic şi era prea curată faţă de restul casei unde pereţii erau vopsiţi cu graffiti. Aici parcă timpul se oprise. Era exact ca în vis, doar soarele după-amiezii lipsea. În rest încăperea părea neatinsă.

Se postă în mijlocul încăperii şi privi în jur. Totul părea normal. Şi sentimentul trecu. Era convinsă că era vorba despre autosugestie. Ştia că în vis a simţit acel lucru şi se aştepta ca şi în realitate să simtă la fel. Dar era o cameră obişnuită. Singurul lucru care o făcea suspicioasă era exact această imagine perfectă a încăperii. Nu semăna cu restul casei. Se plimbă prin cameră. Podeaua de sub picioarele ei scârţâia din când în când. Observă uşa spre un dulap încastrat în perete.

Îl deschise. Era gol cu excepţia unui briceag. Îl luă în mână şi îl şterse de praf. Părea un briceag care nu avea ce căuta în camera unui copil. Un briceag din care copii au pe ascuns, deoarece este fascinat să deţină lucruri care le sunt interzise să le deţină. Părea un

briceag obişnuit, precis uitat în dulap de familia care se mutase. Încercă să scoată lama ruginită din mâner, dar părea înţepenită. Cu greu reuşi dar se şi răni la deget. Rana se vindecă rapid dar o picătură de sânge se desprinse de deget şi căzu pe podea în praf. Hope privi locul unde căzu sângele. Observă că picătura începu să se mişte, de parcă era atrasă de un anumit loc.

Privi cu atenţie traiectoria picăturii care se apropia tot mai mult de centrul încăperii. Când ajunse acolo se strecură prin crăpăturile lemnului în podea. Hope privi uluită. Era convinsă că nu se afla nimic în acel loc, dar se pare că nu mobila sau obiectele personale contau acolo. Scoase din geantă trusa de investigaţii. Scoase o sticluţă cu apă sfinţită. Pentru identificarea locurilor unde răul, demonicul avea mâna în joc, apa sfinţită rămânea ustensila cea mai eficientă.

Lăsă lichidul transparent să cadă pe podea. Cum atinse acel loc se auzi un sunet ciudat şi observă că apa începea să fiarbă. Aburii se ridicau şi podeaua începu să scârţâie. După ce se evaporă totul, Hope se apropie şi privi urma lăsată pe lemn. Era un simbol care parcă se arse în lemnul vechi. Era simbolul pe care îl văzuse pentru o fracţiune de secundă în viziunea ei.

Scoase din geantă aparatul foto şi făcu o fotografie. Cunoştea acel simbol şi ştia că nu însemna nimic bun. Acum avea nevoie de Edward. Nu avea cum să dezlege acest mister fără el.

Stătea în camera de aşteptare din faţa biroului părintelui Edward. Secretara îi pregătise un ceai şi acum aştepta să termine slujba de seară. După ce sorbi din ceai se ridică şi intră în biserică. Aceasta era scăldată în lumina caldă a lumânărilor. Vocea impunătoare a părintelui Edward răsuna în clădirea imensă. Cuvintele în latină se amestecau cu murmurul corului care îl acompania.

Hope se aşeză pe ultimul rând şi ascultă slujba. Erau doar cinci persoane prezente, dar Edward nu făcea excepţie. Şi dacă o singură persoană avea să-l asculte, el va predica.

În luptele pe care ea le purtase cu creaturi ale întunericului, uitase de credintă, uitase de mângâierea pe care o putea primi doar asistând la acea slujbă religioasă. Dacă acele câteva persoane nu s-ar fi îndreptat spre ieşire nici nu ar fi observat că slujba se terminase. Se ridică şi se apropie de Edward care o observase şi o aşteptă.

Hope îl îmbrăţişă şi ieşiră pe o uşă care lega biserica de casa parohială.

-Când ai ajuns?

-Azi dimineaţă.

-Nici nu ştiam că aveai de gând să revii.

Hope îl privi cu tristeţe pricepând că era vorba despre Rupert.

-Cum îi merge?

-Nu prea bine. Bea foarte mult şi luptele sale sunt autodistructive. Nu-l mai interesează dacă la sfârşitul luptei va rămâne sau nu în viaţă. Este foarte deprimat.

-Îl înţeleg şi totuşi nu pot schimba situaţia. Maddox mi-a preparat un ser mai puternic şi acum iarăşi totul este sub control, deşi vizita mea aici pare să confirma zvonurile de dincolo de ocean.

-Zvonuri?

-Că ar fi ceva în New York.

-Ceva?

-Cei de la Centru nu ştiu despre ce este vorba, dar prea multă lume a luat-o razna şi se poate să fie un demon sau un virus, ceva ce scoate la iveală ce e mai rău în fiecare.

Edward nu spuse nimic, dar Hope observă că această informaţie nu-i era tocmai străină. Ajunseră în biroul lui şi se aşezară.

-Îmi spui acum care este motivul vizitei tale?

-De ceva vreme am nişte vise sau viziuni.

-Despre ce este vorba?

-Văd o casă şi acolo este o cameră în care simt răul.

-Crezi că înseamnă ceva acest vis?

-De fapt, am găsit casa.

-Deci există?

-Da, este în New Jersey. Am fost în ea. De acolo vin acum.

-Ştii şi adresa? întrebă Edward cu glasul tremurând.

-Este Memorial Lane 666.

Edward tuşi, parcă înghiţind greşit.

-Ştii ceva despre acea adresă?

-Nu ştiu nimic.

-Atunci se poate să fie un fenomen mai nou.

-Se poate. Ai găsit ceva... în casă?

-Nimic. E părăsită de mai mulţi ani. În schimb cu apa sfinţită am dat de acest simbol. Hope scoase aparatul foto şi îi arătă imaginea pe ecranul aparatului. Edward privi imaginea şi îi înapoie aparatul.

-Ştii ce înseamnă? întrebă Edward.

-Cred că da. Nu am avut timp să cercetez, dar dacă îmi amintesc bine, este simbolul slujbelor negre, al slujbelor satanice.

-Ai dreptate, spuse Edward.

-De aceea credeam că voi avea nevoie de tine.

-În ce sens?

-Încă nu ştiu. Mai trebuie să investighez cazul, dar având de a face cu religia m-am gândit că poate îmi vei putea răspunde la unele întrebări când acestea se vor ivi.

-Bineînţeles.

Hope se ridică şi se apropie de uşă.

-Trebuie să mă întorc la motel să mă odihnesc. Diferenţa de fus orar mă dă peste cap.

-Te vei vedea cu Rupert?

-Mă îndoiesc, spuse Hope. Presupun că este aşa de furios pe mine încât va încerca să mă ucidă.

-Cred că v-ar prinde bine să duceţi o discuţie serioasă. Am mai vorbit cu el şi se comportă ca un copil. Poate dacă va afla adevărul de la tine şi nu ceea ce presupune el, poate va ajunge din nou pe drumul cel bun.

Hope îl sărută pe obraz şi privindu-l blând spuse:

-Vom vedea.

Părăsi încăperea lăsându-l pe Edward nemişcat gândindu-se la casa despre care amintise ea.

Hope hotărî ca vizita ei în New York să fie cât mai discretă. Când părăsi parohia lui Edward grăbi pasul pentru a ajunge la motel. Trebuia să facă mai multe cercetări despre casa respectivă. Undeva trebuia să găsească o informaţie neconvenţională.

Cum făcu colţul simţi un val de căldură cum îi trecu prin trup. Era ceva ce simţise cu câteva luni în urmă pe străzile oraşului. Era ceva familiar, ceva incitant, ceva interzis. Era pasiune. Pasiune pentru trupul altei persoane. Valul acela era ca o chemare. Se lăsă călăuzită de sentiment fără a opune rezistenţă. Ajunse pe nişte străduţe care nici nu ştia dacă erau trecute pe hartă de dosnice ce erau. Se opri în întuneric de parcă era teleghidată.

Deodată simţi palma unui bărbat cu îi atinse burta şi respiraţia lui puternică în ceafă. Simţi trupul lui lipindu-se de al ei, îmbiind-o să vrea mai mult. Nu putea face nici o mişcare. De parcă era hipnotizată de acel sentiment de apartenenţă nimicului, volatilului. Braţele lui puternice îi atinseră sânii şi îi masară. Îi deschise cămaşa şi apoi sutienul. Celaltă mână se grăbea spre fustă. Desfăcu fermoarul lateral şi o ridică. Purta mănuşi din piele şi atingerea acestora pe pielea ei o excita şi mai tare.

Hope gemea fără să o intereseze cine profita de trupul ei. Acea plăcere nu semăna cu nimic din ceea ce cunocuse. Era vorba despre extaz. Simţi cum bărbatul intră în ea pe la spate. Acesta se mişca cu o dibăcie pe care ea nu a experimentat-o până acum la nimeni. Ştia exact unde să o atingă şi exact în momentul în care ea avea nevoie. De parcă i-ar fi citit nu numai gândurile, şi ce parcă le-ar fi anticipat. Simţi cum barba lui nerasă îi atinse pielea în timp ce acesta îi săruta umerii.

O împinse spre un zid de care Hope se propti cu palmele. Apoi continuă să o străpungă. Hope încerca să-i vadă faţa, să descopere cine era acel bărbat care o sedusese, dar oricum se întorcea nu reuşea să vadă nimic. Era îmbrăcat în negru şi se contopea cu întunericul nopţii.

Când termină actul, dispăru. Literalmente. Hope simţea de parcă el efectiv se vaporiză din interiorul şi spatele ei. Era posibil ca cineva să fie aşa rapid? Un spirit nu putea fi, că spiritele nu se materializează şi nu sunt entităţi sexuale.

Când reveni la normal şi acel val de căldură dispăru, se ruşină pentru ceea ce făcu. Îşi aranjă hainele şi părăsi acel loc. Deşi îşi spunea în continuu că este o proastă că a participat la aşa ceva, un alt gând urla de undeva din adâncul fiinţei. Un gând că totul a fost exact cum trebuia să fie, că nu regretă ce s-a întâmplat şi că doreşte mai mult. Cele două gânduri total diferite se luptau în mintea ei.

Ajunsă în motel se aşeză în faţa computerului şi încercă să afle mai multe despre acea adresă. Îşi aminti de agenta de imobiliare. Ea poate îi putea povesti mai multe. Căută în baza de date a oraşului după agenţia care se ocupa cu intermediarea în acea zonă. Torea Real Estate se numea firma. Avea şi o adresă recentă a firmei. Cum mai era ceva timp până se făcea noapte şi agenţia mai era deschisă, se hotărî să treacă pe acolo şi să afle mai multe despre acea persoană.

Firma avea o vitrină de sticlă în care erau expuse fotografii tridimensionale ale locuinţelor care urmau să fie vândute. Hope intră şi o femeie de la recepţie o pofti să ia loc. După câteva minute veni o femeie între două vârste care încerca să îşi ascundă adevărata vârstă în spatele fardurilor. O pofti la ea în birou.

-Cu ce vă pot ajuta? Căutaţi o locuinţă?

-Nu vreau să vă deranjez, dar aş avea nevoie de o informaţie.

Femeia fu puţin dezamăgită, că astfel nu mai primea nici un comision, dar cum se apropia ora închiderii şi nu mai avea alte persoane programate pe acea zi de lucru îi zâmbi şi spuse:

-Mai am ceva timp, aşa că spuneţi despre ce este vorba.

-Vă mulţumesc. Hope scoase din poşetă fotografia casei cu pricina. Nu ştiu dacă fotografia aceasta vă spune ceva, dar am căutat peste tot date despre ea şi nu găsesc. Ştiu doar că agenţia dvs. s-a ocupat cu vânzarea ei.

Femeia privi fotografia şi recunoscu acea casă. Fiecare persoană din acea firmă cunoştea acea casă.

-O recunoaşteţi?

-Glumiţi? Este casa de pe Memorial Lane.

-Da. Am intrat în ea azi dimineaţă, dar văd că este părăsită.

-Aţi fost în acea casă? spuse femeia îngrijorată.

-Da.

-Credeam că au dărâmat-o deja.

-Este cam şubredă, dar încă întreagă.

-Nu am reuşit niciodată să vindem acea casă. Toate persoanele care au vizitat casa şi-au retras oferta după vizitare.

-Cum de nu mai găsesc date despre acea casă?

-Totul s-a dus în marele foc din 1983. documentele legate de casă şi cele referitoare la familia care a locuit în acea casă au fost distruse. Incediul a avut loc la arhivele oraşului şi pe vremea aceea nu se făceau arhive electronice ca acum. De aceea nu găsiţi prea multe date.

-Aţi văzut acea casă?

-Din păcate da. Colega mea, Lay se ocupa cu vânzarea ei. Am fost cu ea să facem puţină ordine înainte de primirea vizitatorilor şi nu mi-a plăcut. Casa era îngrijită, dar ceva nu era în regulă cu ea. Îmi amintesc că Lay era necăjită că nu reuşea să o vândă şi deodată parcă înnebunise. Spunea că vede tot felul de creturi hidoase cum dau târcoale casei şi mai ales camerei copilului.

-Unde se află colega dvs.? Pot vorbi cu ea?

-Mi-e teamă că şansele sunt destul de mici. De atunci se află în îngrijire psihiatrică. A înnebunit.

-Despre proprietarii casei puteţi să-mi spuneţi ceva?

-Nu ştim mai nimic despre ei. Doar că s-au mutat. Casa încă este pe numele lor, dar unde s-au mutat, nu ştiu. Îi chema Baker.

-Puteţi să îmi spuneţi unde este internată colega dvs.?

-Sanatoriul se numeşte White Oaks şi este la vreo 45 de minute de oraş.

-Vă mulţumesc de ajutor şi încă o dată scuzaţi deranjul.

-Nici o problemă, dar pot să vă pun o întrebare?

-Sigur că da.

-De ce vă interesează acea casă?

-Am o lucrare pentru şcoală care se bazează pe ideea de casă bântuită.

-Atunci v-aţi ales casa potrivită. Aveţi doar grijă cât de adânc săpaţi. Câteodată adevărul nu este deloc frumos.

-Mulţumesc.

Hope închise uşa după ea şi prăsi clădirea. Acum avea o pistă.

Taxiul o duse până la poarta sanatoriului. O ploaie torentială se asternu în acea după-amiază aspura oraşului. Hope îşi acoperi capul cu poşeta şi din câteva salturi neumane ajunse sub protecţia intrătii în clădire. Deschise uşa şi păşi în holul sanatoriului. Albul steril al clădirii o orbea. Totul era aşa perfect încât dacă nu erai nebun, acel loc sigur avea să te facă nebun. Se apropie de un ghiseu care părea că deservea vizitatorii.

-Sunt Diana Lawson. Dr McNamara mă aşteaptă, spuse Hope.

Diana Lawson era una din aliasurile pe care le folosea când vroia să obţină informaţii în mod anonim. De data aceasta era corespondentă a ziarului The New York Times, cel puţin aşa scria pe legitimaţia ei falsă. Îl sunase pe Dr Mcnamara sub pretextul că scrie o cronică despre persoane care se cred în supranatural şi care din această cauză au fost internate la psihiatrie. Articolul fictiv se va numi "Supranatural – între adevăr si boală psihică". Doctorul era foarte încântat să îi răspundă întrebărilor aşa că au stabilit o întâlnire pentru după-amiaza aceea.

După ce verifică în registru şi sună la cabinetul doctorului, femeia de la receţie îi spuse să-l urmeze pe infirmierul pe care îl chemă la ea şi îl intrui unde să o conducă.

Hope fu surprinsă de precauţia cu care erau primiţi vizitatorii. Era sigură că mulţi dintre cei spitalizaţi puteau deveni şi periculoşi. Infirmierul, un bărbat afroamerican de o mărime impresionantă, perfect pentru a îmblânzi pacienţi scăpaţi de sub control, se opri în faţa uşii doctorului, bătu şi aşteptă răspuns. Când îl primi deschise uşa şi o pofti politicos pe Hope să intre.

-Domnişoara Lawson presupun, spuse doctorul apropiindu-se de ea cu mâna întinsă.

-Încântată de cunoştinţă, spuse Hope strângându-i mâna.

-Vă rog, luaţi loc, spuse doctorul arătându-i fotoliul din faţa biroului său.

Hope se aşeză şi aşteptă până şi doctorul îşi găsi locul.

-Deci scrieţi un articol despre "nebuni", spuse el zâmbind.

-Este un termen medical? întrebă Hope.

-Nicidecum, dar ştim că deşi nu este politic corect, toată lumea aşa îi consideră pe cei internaţi în clinici de psihiatrie.

-De fapt vreau să aflu punctul de vedere al unui specialist, doctorul zâmbii, fiind flatat de complimentul primit, în acest domeniu. Lumea se întrebă dacă suntem înconjuraţi de fenomene supranaturale sau dacă totul este doar născocirea unei minţi bolnave.

Doctorul se aşeză mai comod în scaun după care spuse:

-Este greu să vă dau un răspuns exact. Din păcate nu există dovezi relevante care să ateste existenţa acestor fenomene supranaturale. Mitologia spune că această lume există.

-Care lume?

-Cea a vrăjitorilor, duhurilor, a tot felul de creaturi care stau mereu la pândă şi al căror hobby este să atace oamenii.

-Credeţi că nu există nici un dram de adevăr în mitologie?

-Să fim serioşi, doar nu credeţi în creaturi jumătate cal-jumătate om. Pe vremuri pentru orice lucru pe care nu şi-l puteau explica ştiinţific se dădea o interpretare supranaturală. Cel mai bun exemplu este vânătoare de vrăjitoare.

-Atunci consideraţi că în zilele noastre, când ştiinţa a evoluat şi multe din aceste

mituri au fost explicate, credinţa în supranatural este o boală pshinică?

-Nu neapărat. Sunt persoane care deşi au înclinaţii spre ocultism nu se lasă dominaţi de acest lucru şi nu îşi aranjează viaţa după aceste reguli. Şi mai sunt cei care au suferit o psihoză, sau pur şi simplu sunt bolnavi, aud voci, au halucinaţii. Aceştia sunt cei care au nevoie de îngrijire medicală.

-În această clinică aveţi astfel de cazuri?

Hope ştia exact unde vroia să ajungă, iar doctorul i-a căzut în plasă.

-Într-adevăr, avem un caz. Avem o pacientă care este internată de foarte mulţi ani. Ea pretindea că vedea peste tot creaturi demonice, duhuri şi spirite.

-Care este starea ei mentală în acest moment?

-I s-au administrat sedative, deoarece când a fost internată era într-o stare devastatoare. Ţipa până la epuizare, lovea în jur, de parcă se lupta cu persoane imaginare şi mereu spune "nu-i lăsaţi să mă ia".

-Şi acum mai este sub observaţie?

-Bineînţeles. Şi în ziua de azi primeşte medicamente care reuşesc să îi menţină echilibrul şi pot spune că este capodopera mea.

-Cum aşa?

-Pe vremea când a fost internată numai ce începusem să lucrez aici şi ea a fost una dintre primele mele paciente. După atâţia ani mă bucur să văd că tratamentul meu a adus roade.

-Asta înseamnă că aş putea vorbi cu ea?

-Nu ştiu dacă este indicat.

-Aţi spus că acum este în regulă.

-De fapt nu cred că ar fi vreo problemă. Trebuie doar să verific starea în care se află astăzi.

Doctorul formă un număr de interior şi vorbi cu infirmierul care îi spuse că pacienta era într-una din zilele ei bune. Dcotorul aşează receptorul în furcă şi o privi pe Hope zâmbind.

-Se pare că aveţi noroc. Lay este în pase bune.

Ajunseră în faţa camerei pacientei. Infirmierul care îi însoţi descuie uşa. Primul intră doctorul apoi Hope. Lay stătea pe marginea patului. Privea în gol. Părul lung şi neîngrijit lucea în lumina pală a veiozei. Stătea pe marginea patului cu picioarele în papucii de casă şi nu spunea nimic.

-Lay ai un vizitator.

Pacienta se trezi din meditaţie şi îl privi pe doctor.

-Ai un vizitator.

Lay întoarse privirea spre Hope şi simţi imediat că este un vampir şi când era pe punctul de a se sperie, Hope comunică cu ea prin telepatie.

"Nu te speria. Nu-ţi fac nici un rău. Sunt de partea celor buni şi îi ucid pe cei asemeni mie."

Lay reuşi să se liniştească şi doctorul nu observă nimic.

-Domnişoară Lawson, îmi face plăcere să v-o prezint pe Layla Handor.

Hope se apropie şi dădu mâna cu pacienta care o privi cu neîncredere. Doctorul se apropie de Hope şi îi şopti.

-Mă voi aşeza pe scaunul de la fereastră. Pentru siguranţa dvs. trebuie să stau şi eu în acestă încăpere. Sper că nu e nici o problemă.

-Deloc, spuse Hope ştiind că avea să comunice în alt fel cu Lay.

-Puteţi începe, spuse el şi se aşeză pe scaun.

Hope îi puse câteva întrebări banale, în acelaşi timp comunicând cu ea prin telepatie. Lay intră în joc şi făcu acelaşi lucru. Lay avea în jur de 50 de ani şi prin ceea ce a trecut a lăsat urme adânci pe înfăţişarea ei.

"Ce vrei de la mine?"

"Am nevoie de nişte informaţii. Lucrez pentru o organizaţie care luptă împotriva răului."

"Şi cum stă scorul?"

"Poftim?"

“Cine e câştigător la puncte?”
“Nu ţinem un scor.”
“Prin urmare nu faceţi mare lucru.”
“Mai mult câştigăm decât pierdem.”
“Are vreun rost?”
“Ce anume?”
“Toată osteneala? Toată lupta asta? Ei sunt prea mulţi.”
“Îi mai poţi vedea?”
“Nu. Medicamentele care mi le dau îmi blochează toate canalele. Nu mai văd nici o creatură şi e bine aşa. Au vrut să mă elibereze, dar am preferat să stau aici. Aici mă simt mai în siguranţă.”
“Lay, am văzut totul.”
Lay o privi îngrijorată.
“Cum ai ajuns să vezi lumea ascunsă?”
Hope îi puse o întrebare pe cale verbală pentru ca doctorul să nu bănuie nimic, după care continuă discuţia pe celălalt nivel.
“Am visat totul. Eram în trupul tău şi am văzut casa şi ce se vedea la acea fereastră.”
“Nu mai vreau să-mi amintesc.”
“Problema este că acel incident nu degeaba mi-a apărut în vis. Ceva se întâmplă şi sunt sigură că are de a face cu casa aia.”
“Nu te apropia de casă.”
“Am fost deja în ea.”
“Casa e rea.”
“Ce ştii despre familia care a locuit acolo?”
“După acel incident am făcut şi eu nişte cercetări şi am aflat lucruri pe care nu vroiam să le aflu.”
“Ce anume? Este ceva cu acea cameră, nu-i aşa?”
“Copilul familiei, Tristan, a fost posedat de Diavol.”
“De aceea s-au mutat...”
“Dar eu cred că problema este mai complexă.”
“În ce sens?”
“Se pare că acea cameră era locul unde se întâlnea multă energie negativă şi chiar dacă băiatul a fost exorcizat şi ei s-au mutat, acea energie negativă tot mai este în acea casă.”
“De aceea ai văzut la ferestra camerei acele imagini îngrozitoare.”
“Din păcate nu ştiu mai multe. Este însă cineva care te poate ajuta.”
“Cine?”
“Preotul.”
“Cel care a făcut exorcizarea?”
“Da.”
“Îl cheamă Părintele Edward.”
Hope amuţi.
“Îl cunosc.”
“El te poate ajuta. Eu nu ştiu mai multe.”
Hope îi mulţumi verbal, după care părăsi instituţia.
Cineva trebuia să dea nişte explicaţii.

Posedat

Tristan Baker era numele băiatului care se presupune că a fost posedat. A căutat

în baza de date a Organizaţiei şi nu a găsit nici o menţiune despre această exorcizare. Acest lucru era neobişnuit, mai ales că Organizaţia ţinea o evidenţă foarte strictă asupra acestor evenimente.

A doua zi la prima oră avea să-l viziteze pe Edward.

De peste drum de parohia lui Edward, Hope stătea ascunsă după un chioşc de ziare şi îl urmărea pe Rupert cum părăsi clădirea. Acesta arăta destul de rău. Părul neîngrijit, hainele jegoase şi dacă se străduia puţin putea jura că simte o transpiraţie de trei zile.

După ce se asigură că acesta se îndepărtase destul de ea traversă strada şi intră în parohie. Urcă treptele înguste spre biroul lui Edward. Secretara acestuia o salută şi îi spuse că poate intra. Hope bătu în uşă şi când primi răspuns intră.

-V-aţi văzut?

-Eu l-am observat, dar el era prea îngândurat ca să mă vadă. L-am lăsat să plece şi l-am privit de la o distanţă sigură. Ştie că sunt aici?

-Da.

-Va încerca să mă găsească?

-Mai devreme sau mai târziu tot vă veţi întâlni.

-Ce se întâmplă Edward?

-Ceva rău se întâmplă în acest oraş.

-Ştiu şi eu asta. O simt.

-Toată energia asta negativă îi înnebuneşte pe oameni.

-Am observat acest lucru. Azi dimineaţă am fost înjurată de o fată de 10 ani că nu m-am dat la o parte din faţa ei pe trotuar.

-Mai este ceva.

-Ce anume?

-Un nou sport. Pe viaţă şi moarte.

-Un joc?

-Da. Este vorba de lupte organizate în care intră în ring un om şi un vampir şi câştigătorul este cel care supravieţuieşte.

-Cât de prost trebuie să fie un om să-şi asume acest risc?

-Trebuie doar să fie lefter, deoarece dacă câştigă, primeşte o sumă frumuşică.

-Şi există public pentru acest gen de joc?

-Habar n-ai. Cei mai influenţi oameni ai oraşului pariază pe acest lupte.

-Ce se poate face să-i oprim?

-Am nevoie de voi doi.

Hope îl privi nedumerită, apoi spuse cu mirare:

-Sper că glumeşti.

-Deloc.

-Este imposibil să lucrez din nou cu el, nu după cele întâmplate.

-Va trebui.

-Ce a spus el?

-Acelaşi lucru ca şi tine. Însă nu există o altă alternativă.

-Asta dacă nu ne ucidem între noi înainte.

Edward se aşeză mai comod în fotoliu şi fără a spune nimic, o privi adânc în ochi. Hope pricepu la ce făcea aluzie şi începu să nege din cap.

-Nu se poate. Doar nu te gândeşti la...

-Doar aşa putem să ne înfiltrăm destul de adânc pentru a distruge filiera.

-Vrei să luptăm unul împotriva celuilalt?

-În ring.

-Făcând abstracţie de faptul că propunerea ta este iresponsabilă, cum crezi că vom putea să intrăm în acest joc?

-Va trebui doar să supravieţuiţi în câteva lupte mai mici şi apoi veţi ajunge şi la potul cel mare.

-Adică va trebui să ucid oameni?

-În mare... da.

-Nici nu mă gândesc. Şi crezi că nu vom fi recunoscuţi? Toată lumea interlopă ştie de existenţa noastră.

-Ştiu că tu bei sânge, deoarece mulţi te-au văzut în cluburi fără Rupert. Ştiu că v-aţi despărţiti şi că el vrea să te ucidă. Prin urmare este perfect. Exact de acest conflict aveam nevoie pentru a vă infiltra.

-Deci este adevărat, vrea să mă ucidă.

-Rupert nu ştie ce vrea. Doar furia din el vorbeşte. Sunt sigur că dacă te-ar revedea, sentimentele i se vor schimba şi nu îţi va face nici un rău.

-A acceptat?

-Da. Dar nu e aşa cum crezi. Nu a acceptat deoarece vrea să te distrugă. Cu el am avut aceeaşi discuţie pe care o am acum cu tine. Şi el s-a împotrivit acestei idei, dar în final a realizat că aceasta este singura soluţie. Doar împreună puteţi pune capăt acestui joc.

-Va trebui să îl văd zilele astea?

-Cel mai bine este să nu fiţi văzuţi împreună, dar o dată va trebui să vă întâlniţi ca să discutaţi strategia voastră, apoi până la lupte va trebui să păstraţi tăcere. Lumea ştie că Rupert nu mai este un bun vânător şi că bea foare mult. Voi lansa nişte zvonuri că a căzut în disgraţie în cadrul Organizaţiei şi că i s-au tăiat toate fondurile. Prin urmare va avea nevoie de bani şi din acest motiv va lupta. Tu în schimb va trebui să te amesteci printre vampiri. Va trebui să frecventezi din nou cluburile lor şi te comporţi ca un vampir adevărat. Fiind vampir ai fost şi tu concediată din cadrul Organizaţiei şi bineînţeles că şi tu ai nevoie de bani.

-Sună ca un plan bun, dar este un factor care îmi displace.

-Care.

-Că trebuie să ucid oameni. Rupert va ucide vampiri, deci va face chiar un bine în timp ce eu... nu vreau să ucid oameni.

-Câteodată scopul scuză mijloacele.

Hope se afundă în tăcere. Deoarece Edward a reuşit să o supere, ştia că trebuia să-l atace. Să-l atace cu ceva ce era evident că ascundea.

-Era să uit, spuse ea.

-Ce este?

-Îţi spune ceva numele de Tristan Baker?

Edward amuţi. O privi înfricoşat şi se întreba cum a reuşit să afle despre el. Distrusese personal toate documentele care au existat despre acea familie şi despre acel eveniment.

-Din păcate da.

-Este ciudat cum investigând în cazul meu am dat de numele tău asociat cu o exorcizare care nu este înregistrată în documentele noastre.

-Atunci erau alte vremuri. Precis la transcrierea arhivei în format digital s-au pierdut informaţiile.

-Ştii bine că acest lucru nu s-a întâmplat, în schimb au fost incendiate în mod ciudat instituţii care aveau informaţii despre familia Baker.

-Ştiu ce insinuezi, dar nu ştii despre ce este vorba.

-Ştiu că un copil a fost posedat şi că tu ai efectuat o exorcizare neautorizată şi nedocumentată. Nu vreai să-mi spui şi mie adevărul?

-Adevărul nu este aşa simplu cum pare.

-Încearcă să explici.

Edward nu se simţea deloc bine. Deveni mai palid şi era vizibil că îi era teamă.

-Eram la începutul carierei ca preot. La cursuri am învăţat despre exorcizări, dar cum de multă vreme nu se mai realizase una nu existau filmări care să ne arate cum decurge acest lucru. Familia Baker m-a căutat. Deşi nu erau religioşi au considerat că eu sunt sigura lor soluţie. Încercaseră toate metodele. Făceau parte din era hippie, care se desprinseră de religie şi care credeau în puterea naturii şi în tot felul de vraci. Băiatul lor de patru ani începea să se comporte foarte ciudat şi acest lucru în îngrijora. Înjura în continuu, spărgea tot ce-i ieşea în cale şi lucrul care i-a înspăimântat cel mai tare a fost că avea momente în care tremura cu tot trupul pentru aproape zece minute.

Hope îl urmărea cum povestea, observând că şi acum era încă afectat de poveste.

-Au fost cu el la doctori care spuneau că precis făcea crize de epilepsie, dar făcând parte din generaţia hippie nu prea aveau încredere în medici şi bine au făcut. Deoarece nu era nimic medical la mijloc.

-Era un demon, spuse Hope în şoaptă.

-Şi mai rău, era acel demon. Era îngerul căzut.

-Lucifer?

-Da. Chiar despre el este vorba.

-Dar cum?

-La început părinţii lui Tristan au fost foarte rezervaţi în faţa mea. M-au chemat la ei. L-am vizitat pe băiat care sărea în mijlocul patului în care s-a uşurat şi a aruncat cu fecale după mine.

-Erai singur?

-Da. Deşi ştiam că pentru o exorcizare era nevoie de trei oameni, părinţii băiatului nu doreau deloc acest lucru. Au propus chiar să participe ei la exorcizare. Cum eram la început şi speriat de toată situaţia, am considerat că persoane apropiate băiatului ar fi de folos pentru al readuce. Părinţii mi-au confesat că înainte ca aceea să fie camera lui Tristan au ţinut în acel loc câteva şedinţe de spiritism.

-Slujbe negre. De aceea mi-a apărut semnul pe podea când am turnat apă sfinţită.

-Prin urmare acel loc şi astăzi este plin de energie negativă. Fiind neştiutori, au început să citească din diferite cărţi latine prin care doreau să readucă spiritul lui James Dean în acel loc, dar ei habar n-aveau că de fapt l-au invocat pe diavol. Cum portalul a fost deschis, acesta doar a aşteptat victima perfectă. Şi prada cea mai simplă este un copil care nu cunoaşte luptă interioară, care nu poate prin propria voinţă să interzică intrarea în trup a unui spirit de orice fel.

-Ce s-a întâmplat la exorcizare.

-M-am documentat din timp asupra ritualului şi totul a fost pregătit ca la carte. Tristan a fost legat de pat. Peste tot am pus cruci. Apa sfinţită era din belşug şi mirosul de tămâie făcea aerul greu de respirat pentru orice demon. A fost îngrozitor. Cuvintele pe care le rostea băiatul nici nu pot să le reproduc. Făcea ca lucruri să zboare prin încăpere şi trupul i se contorsiona sub apăsarea părinţilor care încercau să-l ţină cât mai lipit de pat. X-ul de pe piept a început să sângereze. Cum aruncam cu apă sfinţită pe rană, aceasta începea să se cicatrizeze. Era o luptă pe care simţeam că nu o voi câştiga.

-Până la urmă ai reuşit?

-Până la urmă am reuşit, dar există o problemă la exorcizări. Cel care execută o exorcizare este sleit de puteri, atât fizic cât şi spiritual. Devii vulnerabil şi Diavolul te ispiteşte. De aceea nu este indicat să faci o exorcizare singur. Cel mai bine este să fie trei preoţi.

-Ce s-a întâmplat cu familia Baker?

-Ştiau că acea casă era rea, simţeau şi ei energia negativă, aşa că au făcut ceea ce ar fi făcut oricine, au plecat. Şi-au schimbat numele, au încercat să vândă casa, care nici până în ziua de azi nu a găsit cumpărător şi au plecat pe coasta de vest. Nu mai ştiu nimic despre ei.

-Nu ţi se pare straniu? întrebă Hope.

-Ce?

-Că după atâţia ani eu visez despre acea casă?

-E adevărat că este neobişnuit.

-Eu cred că acest vis este un indiciu.

-Pentru ce?

-Poate este altceva. Nu un indiciu... ci o avertizare.

-O avertizare la ce?

-La ceva ce se poate repeta. Nu ţi se pare ciudat că lumea începe să o ia razna în oraşul ăsta şi în acelaşi timp eu am visul ăsta?

-Poate e doar o coincidenţă.

-Ştii bine că în cadrul Organizaţiei nu există coincidenţe. Totul are un scop anume.

-Crezi că vrea să revină?

-Se ştie că diavolul încearcă mereu acest lucru. Stă mereu la pândă.

În echipa

Munca în echipă poate fi fructuoasă, dacă partenerii se completează. Acest lucru

nu mai era valabil în cazul lui Rupert şi a lui Hope. Cei doi au hotărât să se întâlnească pe teren neutru, într-o veche hală industrială pentru a discuta strategia.

Rupert ajunse primul, cel puţin aşa credea el. Cercetă terenul pentru a se asigura că erau în siguranţă şi că nu erau urmăriţi de nimeni. Inima îi bătea tot mai rapid cu cât se apropia ora întâlnirii. Nu cunoştea motivul agitatiei. Poate era furia faţă de trădarea lui Hope, sau poate era dragostea care nu trecuse pentru ea.

Hope îl urmărea dintr-un loc sigur. Vroia să se asigure că Rupert nu punea la cale să o extermine. Când se convinsese că totul era în regulă ieşi din ascunzătoare şi se apropie de el.

Era o zi în care norii erau foarte subţiri şi lumina zilei începea să se apropie de de cea de pe vremuri. Când ajunse în faţa lui se priviră fără să scoată un cuvânt.

-Cum îţi merge? întrebă Rupert.

-Am avut şi zile mai bune.

-Eu spun să ne concetrăm pe ceea ce trebuie să facem.

-Ai dreptate.

-Consideră această misiune drept ceva unic care nu se va mai repeta.

Hope îl privi, aprobând toate propunerile lui, dar în adâncul ei simţea cum sentimentele faţă de Rupert nu se stinseră. În inima ei mai era un loc unde îl păstra şi răceala cu care el i se adresa o rănea. Însă nu avea voie să arate acest lucru. Nu avea voie să lase sentimentele să le strice misiunea.

-Edward mi-a spus totul despre tine şi starea ta actuală.

-Prin urmare ştii că nu de mine depinde această transformare.

-Ştiu...

-Şi totuşi mă urăşti.

-Nu pe tine te urăsc. Poate la început am încercat acest lucru. De fapt mă urăsc pe mine.

-De ce?

-Că sunt egoist, că nu mi-am ascultat instinctele, că m-am lăsat dus de val. De la început ştiam că nu se va sfârşi bine şi nu din cauza ta ca persoană ci din cauza genelor tale care te controlează şi pe care nu ai cum să le înfrunţi. Tu nu eşti vinovată că eşti cum eşti. Eu sunt vinovat că m-am ataşat de tine şi că am lăsat ca transformarea ta să mă afecteze în aşa un hal.

-Acum totul este sub control.

-Nu mă îndoiesc, dar codul genetic nu s-a schimbat.

Hope trebuia să recunoască, Rupert avea dreptate. Oricât de mult îşi dorea să se mintă şi să spună că acum totul a revenit la normal, ştia că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată. După ce treci prin anumite experienţe, amintirea lor nu mai poate fi ştearsă din minte. Gustul sângelui, chiar dacă nu îi dicta setea, a rămas drept una dintre cele mai intense amintiri.

-Crezi că vei face faţă misiunii?

-Nu-mi place că trebuie să ucid oameni.

-Majoritatea sunt vagabonzi care oricum aveau să fie ucişi mai devreme sau mai târziu de vampiri.

-Poate tu poţi să faci abstracţie de faptul că oricum vor muri, eu însă nu pot. Când ucizi vampiri e altceva. Nu rămân urme. Aici însă treaba se schimbă.

-Am ucis şi oameni.

Hope amuţi.

-Ştiu cum este să spinteci pe cineva cu sabia şi acela să nu se regenereze sau să dispară când îl expui la raze ultraviolete. Te obişnuieşti cu sunetul macabru pe care îl scot când încep să scuipe sânge. Câteodată trebuie să faci sacrificii pentru o cauză mai înaltă.

-Şi va trebui să luptăm unul împotriva celuilalt...

-Acesta este şi scopul... misiunii vreau să spun. Să ajungem împreună în vizuina vulpii pentru a face curăţenie cu toată mizeria asta.

-Poliţia nu ne poate ajuta?

-Poliţia niciodată nu ne-a ajutat ci ne-a pus doar beţe în roate. Crezi că vor să aresteze cei mai influenţi oameni ai oraşului?

-Ai dreptate.

-Ne vom contacta doar dacă este neapărat necesar. De acum înainte trebuie să ne intrăm în noile roluri.

Rupert se întoarse şi se îndepărtă. Când ajunse la aproximativ 10 metri de ea se întoarse şi spuse:

-Hope... ai grijă de tine.

Hope îi zâmbi şi spuse:

-Voi avea.

Se apropie de unul din cluburile pe care le frecventase cu aproape jumătate de an în urmă. Simţea cum devenea tot mai neliniştită. Ştia că vampirii nu-i vor face nimic. Nu aceasta era problema. Acum trebuia să se comporte ca un vampir veritabil. Trebuia să bea sânge uman de la bar fără nici o problemă şi să se încaiere cu cine îi stătea în cale. Trebuia să calce în picioare toate principiile sale.

Când portarul clubului o văzu, îi zâmbi şi spuse:

-Iarăşi printre noi?

-Nici unde nu-i ca acasă.

Acesta trase draperia de catifea şi o pofti să intre. Clubul nu se schimbase, era în continuare acelaşi mix de destrăbălare, gălăgie, murdărie şi sânge. Se apropie de bar. Barmanul o recunoscu şi îi aduse un pahar cu sânge. Hope îi mulţumi şi trase paharul lângă ea. Încă nu era pregătită să bea.

Cei care o observară începură să şuşotească despre ea. Zvonurile răspândite de Edward îşi culegeau roadele. Aceştia vorbeau despre faptul că a fost concediată şi că de atunci a pribegit prin Europa beînd sânge de unde apuca. Un vampir mai tânăr şi îndrăzneţ se apropie de ea şi vru să intre în vorbă.

-Frumoasă costumaţie, spuse acesta privind hainele din piele neagră şi machiajul ei gotic.

-Vrei ceva? spuse Hope plictisită.

-Mă gândeam că ai vrea să dansezi.

-Te gândeai greşit. Vreau doar să beau. Eşti prea tânăr.

-Sunt vampir deja de doi ani.

-Cum ţi-am spus, prea tânăr.

Acesta plecă dezamăgit. Hope ştia că era urmărită pe ascuns de întreaga sală. Cu toţii vroiau dovada că este cu adevărat un vampir. Hope ştia că trebuia să bea din sânge. Aşa că luă paharul şi îl duse la gură. Pentru cei din jur gestul ei părea unul firesc, dar pentru Hope acesta fu cel mai greu lucru din ultimele luni. Când sorbi din licoarea vieţii simţi acel sentiment de plăcere pe care se chinuia să-l uite. Simţi cum fiecare celulă se revitaliză.

În seara respectivă dansă cu câţiva vampiri, bău la sânge pe săturate. Până spre sfârsitul petrecerii era una de-a lor. Le promisese că noaptea următoare avea să revină la ei să petreacă în continuare. Înainte de a pleca se duse la toaletă. Coridorul lung şi din beton inspira răceală. Când ajunse la capătul coridorului observă uşa, era o toaletă comună. Deschise uşa şi auzi gemete. Dădu la o parte draperia de catifea şi observă cum încăperea avea un decor luxuriant, cu canapele pe care vampirii făceau sex.

Hope privi spectacolul din spatele draperiei, fiind fascinată şi excitată de spectacolul pe care îl urmărea. Deodată simţi o prezenţă în spatele ei. Simţi acea putere imensă care se apropie de ea. Era aceeaşi prezenţă pe care o simţi pe strada aceea lăturalnică. Era acelaşi vampir cu care făcuse atunci sex.

“Nu te întoarce” îi porunci acesta mintal, intuindu-i intenţia. Începu să o mângâie. Hope privi spre degetele lui în mănuşile din piele a căror atingere deşi o simţea, acestea alunecau la câţiva centimetri de trupul ei. Simţi barba lui cum îi atinge gâtul şi cum buzele lui îl sărutau. Palmele lui ajunseră la pantaloni pe care îi desfăcu şi îşi cufundă degetele în ea.

Hope strângea tot mai tare de draperia de catifea care era pe cale să fie sfâşiată de unghiile ei. Vampirul îi trase jos pantalonii cu brutalitate şi îi apăsă bustul cu putere în faţă. Apoi o străpunse de la spate. Hope se lăsă sedusă de puterea imensă a necunoscutului care nu ieşea din umbră, care nu îşi arăta faţa şi care ştia exact ce avea nevoie.

În timp ce pentru Hope era destul de lent procesul de câştigare a încrederii în cadrul comunităţii vampirilor, Rupert a fost rapid inclus în luptele preliminatorii în care, după ce juca puţin teatru şi se lăsa lovit, îi extermina pe vampiri, însă fără a se folosi de rapiditatea sa nativă ci încercând să pară mai mult un câştig din noroc.

Ştia că trebuia să pară credibil, în conformitate cu zvonurile: alcoolic, slăbit, lipsit de motivaţie şi neantrenat de câteva luni. Deşi câştigase doar câteva meciuri, persoana sa trezi interesul în rândul organizatorilor, chemându-l la lupte tot mai grele.

Nu simţea milă pentru victimele sale. Prin Edward mai afla ştiri despre Hope care se integră foarte bine în comunitatea vampirilor, lucru de care nu se îndoise niciodată. Era sigur că aceasta era adevărata ei natură.

Luptele pe care le ducea erau sângeroase şi seara, după un meci câştigat se scufunda în cada cu apă rece pentru a-şi calma vânătăile şi a recăpăta puteri prin meditaţie. Vampirii erau nemiloşi şi toţi aveau ciudă pe el, deoarece înainte îi vâna fără încetare. Acum erau bucuroşi că aveau posibilitatea să-l înfrunte. Nici unul dintre ei nu se aştepta ca Rupert să câştige. Acesta era avantajul lui, îl subestimau.

Între timp trecuse o lună. Hope nu ajunsese să lupte încă. Mereu i se promisese că va fi inclusă în următoarea luptă, în ultimul moment contramandau. De câteva ori a fost prezentă la o astfel de luptă. Ceea ce văzu o îngrozi. Brutalitatea luptei era inimaginabilă. Oamenii aproape că erau rupti în bucăţi. Sângele le era băut din rănile provocate de colţii vampirilor. Oamenii nu câştigau. Curajul lor nu reuşea să se opună puterii incontestabile a adversarului.

În ultimele zile ceva se schimbase. Hope simţea cum partea vampirică prindea tot mai multă putere. Simţea cum serul care trebuia să-i inhibe caracteristicile vampirice începeau să-şi piardă efectul. Timpii de reacţie erau mai rapizi şi privirea se îmbunătăţii considerabil.

Era convinsă că sângele uman pe care îl bea tot mai des la bar era motivul. Într-un fel bănuia că nu doar sângele era vinovat, dar dorea să ignore pentru moment acest lucru. Nu vroia să creadă că acea umbră malefică reuşea să-i manipuleze şi ei instinctele. Ce altă explicaţie putea da comportamentului ei sexual din ultima vreme?

Între timp făcuse şi a treia oară sex cu vampirul mistrios care nu se arăta şi care avea atâta putere asupra ei. Încerca să intre în mintea lui în timpul actului dar acesta o bloca. Se simţea folosită şi acest lucru o înfuria, dar nu avea nici o putere asupra lui. Parcă era un zombie manipulat de o entitate mai puternică decât şi-ar fi putut imagina.

În ultima vreme un gând nu îi dădea linişte. Spera ca totul să fie doar coincidentă. Poate avea dreptate. Poate că diavolul chiar îşi găsise o nouă gazdă şi acum cutreiera oraşul răspândindu-şi energia negativă pentru a pune stăpânire pe mintea oamenilor şi pentru a scoate la iveală cele mai sumbre dorinţe ale acestora. Nimeni nu ştia că în adâncul ei, Hope îşi dorea să facă sex cu vampiri. Acest gând nu putea să fie ştiut doar de o forţă necurată.

Ura faptul că era manipulată şi tensiunea prin care trecea înainte de fiecare meci promis, o epuizau psihic. De fiecare dată trebuia să-şi facă curaj. "Este pentru o cauză dreaptă" era una din lozincile pe care le repeta la nesfârşit, pentru a-şi elibera mintea de gânduri. Şi când era convinsă că va putea intra în ring, unul dintre noii ei "prieteni" îi şoptea la ureche că marele şef o amână pentru o altă luptă.

Nu mai vorbise cu Rupert din ziua aceea în hala industrială. Printre vampiri zvonurile despre victoriile lui se răspândeau rapid. Cel mai nou zvon spunea că Rupert o provoca pe Hope la luptă. Hope râdea cu poftă la această veste spunând că avea să-l facă bucăţi, că nu are nici o şansă în faţa ei.

Peste două zile i se organizase din nou o luptă. Vroia ca totul să se sfârşească o dată. Să ajungă la marele şef şi să-i facă felul. Acest război al nervilor o epuiza şi începea să devină neinteresant. Răbdarea ei ajunse la final. Încerca să-şi ţină mintea mereu lucidă, pentru a nu se lăsa dusă de sete. Starea ei de nervi nu o ajuta cu nimic în păstrarea echilibrului interior. Adesea plimbându-se pe stradă trebuia să se stăpânească să nu sară la gâtul trecătorilor pentru a se hrăni.

În ultimele zile această dorinţă de sânge crescu constant şi o făcea să-i scadă mult puterea de concetrare. Se lăsa tot mai mult condusă de instincte. La club se pierdea tot mai uşor în mulţime şi făcea sex cu cine apuca fără nici o problemă. Noua ei viaţă, deşi scăpată de sub control, începea să-i placă. De fiecare dată când încerca să se opună, auzea o

voce care o asigura că totul este în regulă, că toţi aceşti ani în care s-a opus adevăratei sale naturi au fost o pierdere de vreme.

Lupta

Totul era deja plănuit. Hope simţea că în acea zi va lupta. Ştia că toate aceste amânări aveau o finalitate şi ceea ce începea tot mai mult să creadă, un scop. Era prea evident că cineva nu vroia să o lase să lupte cu oricine. Era convinsă că pentru a demonstra loialitatea va trebui să lupte cu cine vroiau ei să lupte. De aceea se pregătea intens. Trebuia să le arate că este în cea mai bună formă.

Stătea în dubiţa fără geamuri care o ducea spre o locaţie necunoscută. Ştia că acesta era procedeul, deoarece a mai fost şofată la lupte, dar i se revocă participarea. În dubiţă lângă ea se afla Logo, un vampir de la club care vroia şi el să participe la o luptă. Spre surprinderea lui Hope, acesta era foarte calm. Era convins că va învinge.

Maşina se opri şi ştia că momentul se apropia. Scoase din geanta frigorifică o sticlă cu sânge şi îl bău. La fel făcu şi Logo, după care aşteptară să se deschidă uşile. Când acestea se deschiseră se aflau într-o hală industrială întunecată. În depărtare putea vedea câteva becuri care luminau un ring improvizat. Zgomotele celor care pariau se auzeau până în acel loc.

Un miros înţepător îi trezi atenţia.

-A ce miroase? îl întrebă pe Logo.

-A chimicale. Cred că asta a fost o staţie de epurare pe vremuri.

Se apropiară de locul unde luptele erau în toi. Prin gălăgia oamenilor putea desluşi gemetele luptătorilor, sunetul oaselor fracturate sau a dinţilor care zburau din gură şi cădeau pe beton. Cu cât se apropia mai mult, realiză că nu era vorba despre un ring obişnuit folosit la luptele precedente. Un bazin gol al staţiei de epurare a fost transformat în ring. Cei doi luptători erau aruncaţi înăuntru şi erau lăsaţi să lupte până la moarte.

Privind spectacolul de la o distanţă sigură părea ireal. De parcă totul era un film care nu avea nimic de a face cu realitate. Părea o înscenare. Nu era posibil ca aşa ceva să se întâmple în realitate. Oamenii să parieze pe astfel de lupte. Îl recunoscu pe fiul primarului, pe şeful poliţiei şi un renumit prezentator tv printre spectatori. Era sigură că mai erau şi alte persoane cu bani pe care nu îi cunoştea şi care erau fani ai acestui nou sport.

Deodată simţi acea prezenţă în spatele ei. Era aceeaşi prezenţă care o urmărise în ultima vreme şi care o seducea de fiecare dată. Ce vroia de la ea? Vroia să îi distragă atenţia? Să nu se mai poată concentra asupra luptei? O cuprinse de la spate şi îşi lipi trupul de al ei. Fiind mai multă lumină în acel loc putut să-i observe palmele. În mijlocul fiecăreia observă o cicatrice destul de proaspătă. I se părea ciudat cum un vampir nu era capabil să-şi vindece rănile.

Deşi vroia să se întoarcă să-i vadă chipul, acesta nu o lăsă. În acel moment simţi cum din partea lui venea o căldură pe care o mai simţise, o căldură care o învălui şi care o făcea să se simtă bine să se simtă că este unică şi că are voie să fie un vampir, are voie să bea sânge, are voie să fie rea.

Îi putea simţi enorma putere şi ştia de unde venea acea putere. Deşi vroia să fugă din acel loc, nu reuşea. Simţea cum el nu o lăsa. Nemaiavând control asupra propriului trup se apropie de el. Reuşi să vadă cu coada ochiului prin cămaşa descheiată o cicatrice în formă de X.

“Ce vrei de la mine?”

“Vreau să fii tu însăţi. Să nu te mai fereşti de ceea ce ai putea face, deoarece eşti capabilă de lucruri minunate.”

“Nu mai vreau să particip la mascarada asta.”

“Îmi pare rău, dar nu ai de ales.”

“Ai ştiut de la început ce vroiam să fac, nu-i aşa?”

“Citesc în mintea oamenilor ca într-o carte deschisă.”

“Ce se va întâmpla acum?”

“Inevitabilul. Trebuie să lupţi. Trebuie să ucizi.”

în spatele ei lumea se dădu la o parte, formându-se un culoar prin care Hope înaintă spre piscina în care se afla un bărbat plin cu sânge care privea spre ea. Când se uită mai atentă observă că era Rupert. El a fost cel care se luptase înainte şi care ucisese vampirul şi acum avea să lupte cu ea.

Hope încerca să se împotrivească. Deşi ştia că acesta era planul, acum era sub influenţa celui mai cumplit demon care existase vreodată şi ştia că acesta o va elibera de toate inhibiţiile. Îl privea pe Rupert al cărui păr era ud de transpiraţie şi care cu faţa mânjită cu sânge o privea cu mânie respirând cu greutate.

“Nu cu el.”

“Nu acesta era planul vostru? Să luptaţi împreună pentru a descoperi pe marele şef, doar că nu veţi putea finaliza planul, adică nu mă veţi ucide.”

Parcă împinsă de o mână invizibilă Hope fu aruncată în bazinul mânjit cu sânge, dinţi, bucăţi de oase, arme distruse. Rupert stătea în cealaltă parte bazinului şi o privea precum o fiară înfometată. Era pregătit de atac. Era sigură că şi lui i-a luat inhibaţiile şi că ceea ce vedea pe faţa lui erau adevăratele lui sentimente faţă de ea. Adevărul gol goluţ, fără nici o inhibiţie.

În jurul lor mulţimea urla şi îi îndemnau să lupte. Rupert îl observă prin mulţime. Nu-i vedea faţa în lumina difuză, mai mult îi simţea prezenţa.

“Vezi ce simplu este? Trebuie doar să le iau inhibiţia şi îşi arată adevărata natură. Nici nu trebuie să îi influenţez să facă ceva rău. Că ei sunt deja răi.”

Rupert îl privi cu teamă. Ştia ce avea să urmeze. Ştia că s-a folosit de planul lor pentru a-şi realiza planul său. Era atât de simplu. Scăpa de doi duşmani fără ca măcar să ucidă pe cineva.

“Te rog... nu fă asta” îi spuse Rupert mental.

“Ce să fac? Să-ţi iau inhibiţia? Să las ca demonul tău lăuntric să iasă la suprafaţă şi să îşi arate colţii. Ţi-e teamă de cum vei fi când nu mai trebuie să te abţii? Ar trebui să te consideri privilegiat că poţi trăi astfel de momente. Puţini sunt cei care pot spune că sunt liberi, iar în momentul în care nu mai ai inhibiţii, eşti cu adevărat liber.”

Rupert simţi o undă de căldură care îi trecu prin trup şi umbră care îl învălui. Deodată se simţi mai bine ca oricând. Mintea îi era clară şi sentimentele nu mai erau contradictorii. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Hope. Ura faţă de ea ca vampir începea să crească şi în câteva secunde acumulase atâtea gânduri negative încât porni în fugă spre ea, cu sabia însângerată.

Diavolul o lăsă pe Hope să savureze puţin acest moment de groază. Îi plăcea să tortureze oamenii şi ea fiind un hibrid între om si vampir avea să resimtă totul la o intensitatea si mai mare. Partea ei umană avea să simtă teama şi groaza momentului în timp ce partea ei vampirică avea să se treazească doar când îi va lua inhibiţia.

Când îl văzu pe Rupert cum se apropia în fugă spre ea, plin cu sânge şi cu hainele zdrenţuite, părea de parcă un luptător medieval înainta pe câmpul de luptă. Căută disperată pe jos o armă cu care să se apere în faţa agresorului. Găsi o bucată de lanţ pe care începu să-l învârtă.

Rupert ajunse în faţa ei şi încercă să o lovească cu sabia. Hope lansă lanţul care se încolăci în jurul lamei după care cu o smucire o îndepărtă din faţa ei. Rupert făcu un pas înapoi, dar nu dădu drumul sabiei. Hope se îndepărtă şi ea, cei doi mişcânduse circular privind inamicul în ochi şi mereu gata de atac.

Acum nu mai putea sesiza aripile sau aura lui Rupert. Acestea păreau complet şterse din persoana sa. Partea negativă acumulată era atât de puternică încât nu mai dădea voie îngerului din el să iasă la suprafaţă.

În timp ce se învârteau în ringul de luptă călcau pe toate resturile luptelor anterioare. Hope zări cu privirea ei vampirircă o sabie a cărei lamă era ruptă în două, dar care deşi mai scurtă putea fi folosită pentru autoapărare. Când ajunse în dreptul ei călcă cu putere pe lamă, sabia ridicându-se, astfel încât Hope apucă mânerul. Cu sabia pregătită de atac cei doi se priveau adânc în ochi. În ochii lui Rupert nu mai putea vedea nimic din persoana pe care o iubea. Acel om dispăruse şi era înlocuit de ceea ce era în realitate, o persoană rea, plină de complexe pentru care singura satisfacţie era să ucidă cât mai multe creaturi ale întunericului.

Lamele săbiilor se atinseră într-o ploaie de scântei şi mişcările rapide a combatanţilor fascinară publicul care urla şi mai frenetic. Fiecare mişcare a celor doi era

perfectă datorită antrenametelor pe care le-au făcut împreună cu ceva vreme în urmă. Îşi cunoşteau fiecare mişcare şi puteau anticipa ce avea să facă celălalt, precum la şah. Părea o luptă coreografică, deşi nu era deloc aşa. În timpul luptei săbiile mai alunecua şi îşi provocau mici răni cărora nici nu le dădeau atenţie.

Când şeful observă că nu ajunge niciunde cu cei doi ştia că trebuia să facă următorul pas, altfel publicul se va plictisi în curând. Ştia că o dată ce i-a luat inhibiţia lui Hope, aceasta va fi mai puternică decât Rupert şi nu i se va face milă să lovească cu adevărat.

Hope simţi căldura care îi trecu prin trup şi deodată văzu tot ce-i era împrejur cu alţi ochi. Putea observa fiecare detaliu al bazinului în care luptau. Putea simţi mirosul îmbietor al sângelui care mai era emanat din bălţile de pe podeaua ringului de luptă. Putea observa picătura de sudoare care se prăvălea pe tâmpla lui Rupert pe lângă ochii furioşi şi plini de ură.

Mişcările lui Hope nu mai puteau fi urmărite de ochiul uman, acestea părând continue, precum un dans, fiecare mişcare fiind o simbioză între ea şi ciotul de sabie. Rupert nu mai făcea faţă rafalei de lovituri care veneau din partea ei. Hope părea o maşină de luptă, care nu cunoaşte oboseală, vinovăţie şi nu are conştiinţă. Simţea cum setea pentru sângele lui Rupert creştea cu fiecare lovitură cu care îl slăbea de puteri. Aroma acestuia o simţea prin micile răni proaspete.

Mulţimea din jur vibra pe măsură ce lupta se înteţea şi cei doi lăsând la o parte bunele maniere şi orice sentiment care odată îi unea au ajuns să se lupte pe viaţă şi pe moarte. Mişcările lui Hope îl uluiau chiar şi pe Rupert care încerca din răsputeri să-i ţină piept atacului. Setea pentru sânge creştea cu fiecare lovitură cu care îl atingea. Picături de sânge se desprinseră din nasul lui Rupert şi atinseră buza lui Hope care trecu cu limba peste lichidul vieţii. Setea se intesifică şi prin mişcări scurte îl lovi în piept de câteva ori cu pumnul după care se năpusti asupra gâtului celui pe care l-a iubit.

Muşcă în artera care pulsa şi se înfrupă în sângele care era pompat de inimă cu viteză. Rupert încercă să se elibereze din strânsoarea ei, fără succes. Înfipse pumnalul în ea, dar datorită sângelui de înger pe care îl bea şi cel de vampir din interiorul ei, rana se vindecă instantaneu.

Deodată se auziră nişte împuşcături şi lumea începu să fugă în toate direcţiile. Sirenele poliţiei invadară hala părăsită. Poliţişti mascaţi se răspândiră prin mulţime făcând arestări la greu.

Rupert, cu capul lăsat pe spate şi cu dinţii lui Hope înfipţi în gâtul său, cedă. Membrele îi căzură moi şi privea prin ceaţă toată agitaţia care avea loc pe marginea bazinului. Vedea câinii poliţiei cum săreau pe oameni. Îl auzi pe demon râzând în mulţimea agitată după care dispăru.

Rupert închise ochii şi muri. Hope auzi ultima bătaie a inimii şi se opri. În acel moment realiză ceea ce făcuse. Ucisese primul om. Lăsă trupul neînsufleţit al lui Rupert să cadă pe betonul murdar şi privi îngrozită rana lăsată de ea în gâtul acestuia. Doar atunci sesiză ce se petrecea în jurul ei. Câţiva poliţişti stăteau pe marginea bazinului şi o ţiunteau cu armele şi îi porunceau să se predea.

Hope ascultă instrucţiunile şi se aşeză cu burta pe beton şi cu braţele după ceafă. În timp ce poliţiştii îi puseră cătuşele îl privi pe Rupert care rămase cu ochii deschişi atinţi asupra ei.

Interogatoriul

Pe parcursul transportului în dubita poliţiei simţi o prezenţă care i se părea familiară. Ştia că nu era vorba despre vampirul care o seduse, deoarece această prezenţă nu emana răutate. Încă se mai afla sub influenţa celui care îi luă inhibiţia şi nu realiză că tocmai îl ucise pe Rupert. Euforia provocată de sângele lui încă mai persista şi nu-şi putea ascunde zâmbete fugare în timp ce flirta cu poliţiştii care stăteau în dubiţă lângă ea.

Era evident că aceştia erau îngroziţi de spectacolul la care au participat şi o considerau pe Hope o criminală foarte periculoasă. De aceea lanţurile în care era încătuşată erau bine fixate de barele dispuse în maşină. Deoarece le era teamă de o muşcătură îi acoperiseră gura cu bandă adezivă. Aceasta nu era o procedură standard, deoarece până

acum nu capturaseră nici un vampir, cel puţin nu oficial şi de aceea, cum legea nu recunoştea existenţa acestei rase, nu exista nici un protocol sau un precedent pe care să se poată baza. De aceea improvizau.

Pentru a-i speria, Hope se aplecă către unul dintre ei şi scoase sunete animalice, precum mârâitul unei feline. Când observă că aceştia tresăreau, se distra de minune.

În acel moment, moartea lui Rupert nu era conştientizată. Singurul lucru care era real, era transportul ei în dubiţă. Nici nu-şi făcea gânduri asupra destinaţiei sau asupra ceea ce avea să se întâmple cu ea. În acel moment avea conştiinţa unui vampir, adică nu avea conştiinţă. Sângele rece îi curge în vine şi nu conta viitorul. Prezentul era un prilej de distracţie.

După ce maşina se opri, poliţiştii o escortară cu aceeaşi precauţie ca la îmbarcare şi transport. Intrară pe o uşă lăturalnică deoarece ziariştii deja erau prezenţi la sediul poliţiei şi încercau să afle informaţii despre cele întâmplate. O escortară pe coridoare deprimante care nu credea că există în realitate ci doar în filme. Se opriră în faţa unei uşi la care bătură şi aşteptară. Aceasta se deschise şi poliţiştii o împinseră înăuntru.

O aşezară pe scaunul metalic şi se pregăteau să îi lege cătuşele de scaun. Sid le făcu semn că nu este nevoie şi aceştia părăsiră încăperea. Lumina stridentă a neonului o deranja şi ştia că acest lucru era datorită părţii vampirice. Ştia că sângele pe care l-a băut din Rupert intensifica simptomele pe care încercase atât de tare să le inhibe. Acum era sigură că totul era pierdut. Toată strădania ei de a rămâne uman a eşuat. Era de parcă acest incident ar fi trezit în ea un ceas interior care până acum a hibernat. Acela care o făcea să simtă soarele. Chiar dacă ştia că acesta era ascuns bine după nori, putea să simtă poziţia acestuia şi că mai erau doar câteva ore până să răsară dincolo de nori.

Sid se învârti în jurul ei, încercând să o facă nervoasă. O privi şi se scârbi. Toate hainele ei erau pătate cu sânge şi faţa avea urme de sânge. Se apropie să îi dezlipească banda adezivă care îi acopera gura. Trase încet scoţând la iveală pielea plină de sânge de la muşcătură. Scoase din buzunar o folie de plastic şi introduse banda adezivă cu grijă. Ştia că deşi filmarea atacului ei asupra acelui om era evidentă, avea nevoie de probe fizice. Era sigur că pe banda adezivă se afla sângele lui Rupert.

Sid era scârbit de toată situaţia. Nu credea că avea să fie aşa aproape de o astfel de creatură diabolică. Dacă nu ar fi fost o cameră video instalată dincolo de oglinda supradimensionată din faţa lui Hope, ar fi fost în stare să o ucidă. Ştia că vampirii erau puternici, dar ar fi scos o ţepuşă de lemn, sau ar fi aruncat cu apă sfinţită şi usturoi pe ea sau ce alceva ar fi ucis-o conform miturilor străvechi. Îi întinse un pachet cu şerveţele umede ca să-şi cureţe faţa. Hope intinse mâna cu cătuşele puse după un şerveţel şi îşi şterse urmele de sânge de pe faţă.

Sid se aşează pe scaunul din faţa ei, stând cu spatele la oglindă.

-Ne spui numele pentru a te identifica?

-Hope... spuse ea încet privind curioasă pereţii albi ai încăperii care intensificau şi mai mult lumina supărătoare.

-Hope şi mai cum?

-Doar Hope.

-Nu există aşa ceva.

-Hope Mitchel, spuse ea plictisită.

-După accent aş spune că eşti britanică.

-Sunt mai multe decât ţi-ai putea închipui.

-Eşti un vampir?

-Ce direct eşti.

-Răspunde la întrebare.

-Ţinând cont că m-aţi prins sugând sângele unui om ce pot spune? Nu sunt un vampir, doar îmi place sângele, urăsc lumina şi chestii din astea. Şi să ştii că modalităţile prin care vroiai să mă ucizi dacă nu ar fi camere video aici nu funcţionează.

-Poftim? întrebă Sid şocat.

-Ştii tu, ţepuşa de lemn, apa sfinţită şi usturoiul. Sunt doar mituri şi nu funcţionează.

Mi-a intrat în minte târfa asta.

Şi să şti că nu e prea interesant în mintea ta, îi transmise ea telepatic.

Telefonul lui Sid sună şi acesta răspunse. Ascultă încuviinţând, după care închise şi o privi.

-Colegii mei spun că eşti înregistrată drept moartă.

-Nu aşa ar trebui să fie vampirii? spuse ea zâmbind.

-Ce-s cu jocurile astea? Ai ucis un om!

Hope se opri din rânjet şi încet începu să revadă în minte toată seara respectivă. Îl revăzu pe Rupert şi pe diavol. Când acesta îi apăru în minte şimţi deodată aceeaşi senzaţie pe care a avut-o la locul crimei. Simţea prezenţa aceea.

-Da, am ucis...

-De ce ai făcut acest lucru? Pentru banii puşi în joc sau pentru că ţi-a plăcut să sugi viaţa din acea persoană nevinovată?

-Pentru că trebuia să o fac.

Hope răspundea automat, fără să gândească. Privirea ei fixa un punct imaginar al încăperii, de parcă s-ar afla în transă.

-Trebuia să o faci?

-Altfel ar fi făcut-o el.

-Te-ar fi ucis?

-Da, aşa e jocul...

-Jocul?

-În ring intră două persoane şi iese doar una. Astea sunt regulile.

-Dar tu eşti vampir, eşti mai puternică, cum ar fi putut să te ucidă?

-El nu era un om obişnuit.

-Adică?

-A fost un înger...

-Acum e cam târziu să-l dezmierzi. Lupta voastră a fost chiar aşa intimă ca să ajungi să ai sentimente pentru el? spuse el zâmbind.

Hope îşi reveni din transă şi îl privi cu ură.

-Nu. În acel ring nu eram doar noi. Dacă eram doar noi nu s-ar fi întâmplat nimic.

-Deci ai un complice?

-Nu se poate numi complice, deoarece nu este de partea nimănui, este doar de partea sa.

-Şi ce urmăreşte?

-Distracţia.

-Vrei să spui că acest nou suspect se distrează ucigând oameni?

-Nu. Se distrează privind cum oamenii se ucid între ei.

-Poţi să ne dai un nume?

-De ce? spuse ea râzând sarcastic. Vreţi să-l arestaţi?

-Nu ţi se pare normal acest lucru?

-Nu îl poţi aresta, deoarece este mereu în altă persoană. Dacă vrea poate să intre şi în tine.

-Vrei să spui că e un duh? Să fim serioşi. Am auzit deja multe feluri prin care criminalii încercau să scape de pedeapsă. Chestia asta cu nebunia nu ţine la mine.

Încă zâmbind îi întinse o foaie albă tipizată care avea titlul tipărit: Declaraţie.

-Vreau să scri aici ce s-a întâmplat.

-Adică o mărturisire.

-Fă aşa cum doreşti. Dacă vrei să scri basme despre duhuri, foarte bine. Doar scrie ceva.

Se ridică de pe scaun şi părăsi încăperea.

Hope privi foaia albă. Nu ştia ce să facă. Ştia că era în mare încurcătură. În acel moment, deşi influenţa necurată asupra ei se domoli, nu reuşea să conştientizeze în întregime gravitatea situaţiei. În acel moment nu se gândea la faptul că l-a ucis pe Rupert ci doar la cum poate scăpa din acea situaţie neplăcută.

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere. Se apropie de oglindă şi îşi privi faţa care acum era curată de sânge. În păr însă îi mai rămaseră picături de sânge închegat. Deodată simţi din nou acea prezenţă din dubiţă şi era atât de aproape, aproape palpabil. Era dincolo de oglindă. Trecu cu degetele peste oglindă şi îi spuse telepatic:

Te cunosc.

Se îndepărtă de oglinsă şi se aşeză pe scaun. Nu credea că mai avea să-l simtă,

dar acum presimţea că lupta nu era pierdută. Făcea abstracţie de situaţia în care se afla, adică ea o suspectă de crimă şi el un poliţist care bagă în închisoare suspecţi de crimă. Se apucă să scrie declaraţia. Ceea ce scria făcea referire mai mult la organizarea luptelor, la faptul că s-a infiltrat şi că vroia să distrugă acest nou joc. De data aceasta ştia că trebuie să lase joaca la o parte şi să fie cât mai apropiată de adevăr. Bineînţeles nu scrise nimic despre Organizaţie şi despre cine era Rupert. Din ceea ce scria reieşea că ea făcuse totul doar din simţ civic. Ştia că avea să pară o sfântă conform descrierii sale, dar adevărul nu-l putea scrie.

Chestia cum vampirii o evită, deoarece ea avea un avantaj faţă de restul: nu avea colţi de vampir. Când a muşcat în gâtul lui Rupert colţii ei eu crescut puţin ca apoi să se retragă. Până acum nu I se întâmplase acest lucru, dar faptul că I s-a luat inhibiţia a făcut din ea un vampir în toată puterea cuvântului, cel puţin pentru o perioadă scurtă de timp. Ştia că la testele care aveau să le facă asupra ei va reieşi că este om, deoarece ei nu aveau aparaturile de la Centru ca să detecteze sângele ei modificat.

Trebuia să fie cât mai credibilă povestea pentru ca acea persoană pe care o simţi dincolo de oglindă să aibă încredere în ea şi să o ajute. Faptul că l-a ucis pe Rupert l-a considerat urmarea unui nou halucinogen pe care erau obligaţi să-i ia concurenţii care intrau în ring şi care nu era detectabil în urină sau sânge. Ştia că pe oricine ar fi prins dintre concurenţi nu ar fi vorbit, şi de aceea această variantă i se părea cea mai realistă. Acest halucinogen o făcuse să creadă că este vampir şi de aceea s-a şi comportat ca un vampir.

Dincolo de oglindă Sid şi T.J. o priveau.

-Crezi că va scrie o poveste fantastică? întrebă T.J. puţin iritat deoarece acea persoană ştia ceva despre el.

-Nu mă interesează. Avem destule probe. Nu-i important ce scrie.

T.J. o privi în continuare.

-Eu cred că ar trebui să-i dăm o şansă.

-O şansă pentru ce?

-Să ne spună povestea ei.

-Povestea cu duhuri şi spiriduşi? Nu e destul că deja vampirii au devenit o problemă, acum mai şi fabulăm?

-E evident că ceea ce a spus este incredibil şi nereal, spuse el cu voce tremurată, dar eu cred că ea doar a răspuns provocării tale şi ţi-a spus ce ţi-a spus deoarece tu te aşteptai ca un vampir să vină cu o poveste incredibilă.

-Dacă te crezi aşa bun în psihologia acestor creaturi, de ce nu o interoghezi tu?

-Nu cred că este necesar.

În toiul nopţii veioza de la biroul lui T.J. era singura pată de lumină. Trebuia să afle mai multe despre ea. Poate era doar un vampir, aşa cum presupuneau ei. Adevărul e că ea era singurul vampir cu care a avut de-a face şi acest lucru îl neliniştea dar îl şi intriga. I se părea fascinant să aibă după gratii un exemplar din ceea ce politicienii spuneau că este doar un mit urban.

Poate nu era un vampir şi toată chestia asta cu telepatia era un har. Nu mai ştia ce să creadă. Analizele efectuate asupra probelor erau contradictorii. Totul părea fără noimă. Conform probelor Hope şi criminalul erau două persoane complet diferite. Deşi existau unele coincidenţe stranii, acestea nu puteau dovedi că Hope l-a ucis pe Rupert. Mai exista înregistrarea video, dar care datorită întunericului era neclară şi era sigur că era greu să fie acceptată ca probă în proces.

Era convins că Sid avea să facă o criză de nervi când va afla că nu aveau destule probe pentru a o aresta, deşi văzuse ce se petrecuse. Se hotărî să ia o pauză. Lumina veiozei îi înpăiănjeni privirea şi avea nevoie de puţină mişcare.

Cu noile informaţii memorate se îndreptă spre locul unde era încuiată Hope. Gardianul de serviciu îl conduse până la celula ei şi îi aduse un scaun pentru a se aşeza. Printre gratii o observă pe Hope cum dormea. Nu semăna cu un vampir. E adevărat că nu avea termen de comparaţie, dar faţa ei liniştită în somn nu părea să se potrivească imaginii diabolice atribuită acestor creaturi.

Nu era înstare să facă asta, aşa că se întoarse în birou.

Dormise doar câteva ore pe canapeaua din birou când Sid veni la muncă. Când îl găsi pe T.J. întins pe canapea zâmbi şi îl lovi un dosar peste cap. Acesta se trezi buimac şi privi speriat în jur.

-Şi soarele a răsărit... undeva unde nu sunt aşa mulţi nori.

-Cât e ora?

-Destul cât să nu mai dormi. Ai aflat ceva în noaptea asta de pomină?

-Nimic ce să-ţi placă.

-Poftim?

-Trebuie să vină şi procurorurl să vadă dovezile, dar pot să-ţi spun de pe acum că nu o vom putea acuza de crimă.

-Imposibil. Dar avem urmele dinţilor ei în gâtul victimei.

-Muşcătura nu se potriveşte cu mulajul luat de pe dinţii ei.

-Muşcătura seamănă cu cea făcută de un animal, în timp ce dinţi ei sunt umani.

-Precis cresc doar atunci când muşcă, spuse Sid.

-Şi cum vrei să demonstrezi asta? O putem acuza doar de o variantă de necrofilie, că doar "săruta" gâtul sfâşiat al unei persoane moarte, dar nici cu asta nu vom reuşi să obţinem o sentinţă.

-Deci trebuie să-i dăm drumul?

-Nu avem destule dovezi. Toate probele de sânge şi salivă nu se potrivesc. De parcă ar fi două persoane diferite.

-Urăsc sistemul. De ce avem nevoie de atâtea reguli?

-Pentru a nu băga la pârnaie oameni nevinovaţi.

-Ea nu este nevinovată. Şi tu ai văzut.

-Am văzut ceva...

-Ce vrei să spui?

-Doar că nu mai sunt sigur că ceea ce am văzut chiar corespunde realităţii. Am fost convinşi că am văzut un vampir deoarece presupuneam că ea este un vampir. Dovezile sunt mai mult ca evidente. Ea nu este criminala.

Edward aşteptă cu maşina pornită în faţa poliţiei. Hope ieşi şi se aşeză repede lângă el. Edward o privi şi nu ştia ce să facă pentru a o consola. Se simţea vinovat fiindcă le propusese acea luptă. Trebuia să fie mai precaut. Trebuia să se aştepte ca Diavolul să afle.

Porni maşina şi demară.

-Îţi mulţumesc că m-ai scos din gaura aia de ignoranţi, spuse ea.

-Îmi pare nespus de rău.

-Faptul este consumat. L-am ucis. Cine ar fi crezut că mutaţia mea genetică mă va salva de sub acuzaţia de crimă, spuse ea sarcastic.

-Nu trebuia să se întâmple aşa.

-Ştiu, dar s-a întâmplat. Ce voi face acum?

-Nu ştiu.

-Organizaţia vrea precis o explicaţie.

-Le-am spus tot ce am ştiut.

-Şi?

-M-au expulzat deoarece am luat hotărâri fără să mă consiliez cu şefii cei mari.

-Deci suntem renegaţi. Tu măcar mai poţi practica preoţia. Eu sunt însă pierdută. Nu am nimic, nu am pe nimeni în afară de tine şi precis că sunt trecută pe lista neagră a celor de la Organizaţie şi în curând voi fi vânată de ei.

-Pentru moment vei veni la mine. Apoi vom vedea ce putem face.

-Trebuie să-l oprim, spuse ea.

-Nici nu ştim cine este. Ar putea fi oricine. O gazdă nouă sau poate o reposesie. Totul e posibil. Odată însemnat de rău eşti vulnerabil.

-Dar trebuie să-l oprim, altfel tot coşmarul ăsta nu se va termina. De când am băut din sângele lui Rupert am dobândit puţin din puterea lui de a simţi prezenţe malefice. Poate aşa voi reuşi să mă apăr.

-Problema este că niciodată nu poţi fi sigură.

-Ce vrei să spui?

-El poate sări din trup în trup ca să ajungă unde doreşte. Aşa că poate fi într-o persoană pe stradă şi apoi în cel de lângă tine.

-În orice persoană poate intra?

-Nu, doar în cei însemnaţi, dar sunt sigur că a reuşit să-şi pregătească destule trupuri pentru a se plimba nestingherit prin lume. Până ce tu ajungi să-l simţi el se poate să fie deja în spatele tău.

Tresări. În spatele ei a apărut acea forţă de atâtea ori încât deja o înfricoşa. Problema era că ea putea jura că de fiecare dată se afla în acelaşi trup. Poate avea un trup pe care îl deţinea în permanenţă şi celelalte le utiliza doar pentru deplasare.

Noaptea aceea nu reuşi să adoarmă. Trebuia să iasă din acel loc. Simţea o apăsare pe piept de care era sigură că scăpa doar dacă părăsea acel loc. După ce se îmbrăcă se furişă din cameră. Păşi tiptil pe coridorul lung şi simţi privirile ameninţătoare ale sfinţilor cum o urmăreau. În acel loc nu mai era binevenită. Simţea acest lucru.

Ajunse în acelaşi bar în care băuse sânge de atâtea ori. Ştia că nu era cea mai bună soluţie, dar nu avea alt loc unde să se ducă. Cum intră, mulţimea o aplaudă. Aceştia sărbătoreau victoria vampirilor asupra vânătorilor prin actul ei de eroism. Ea era acum idolul lor. La bar primi imediat paharul cu sânge. Mai mulţi intrau în vorbă cu ea şi doreau să afle detalii despre luptă, despre cum l-a ucis şi dacă a suferit, deoarece cu toţii îşi doreau ca Rupert să fi suferit pentru crimele pe care le-a făcut în rândul vampirilor.

Nici în acel loc nu se simţea în largul ei, dar era mai bine decât la parohia lui Edward. După ce toată noaptea petrecuse, se apropie de uşă. În acel întuneric îi simţi prezenţa şi tresări. Diavolul o prinse şi o trânti de perete. Apoi se lipi de trupul ei şi îi şopti la ureche.

-A fost bine, nu-i aşa?

-Nu.

-Ţi-a plăcut sângele lui?

-Nu.

-De ce minţi? Ştiu că ţi-a plăcut.

-De ce nu eliberezi trupul în care te-ai ascuns?

-Deoarece aşa e mult mai distractiv. Este beton să simţi cum în interior, ce-a mai rămas din omul pe care îl posed, se luptă şi se împotriveşte puterii mele nemărginite. Şi tu mi te împotriveşti. Nu ştiu de ce, dar acest lucru mă incită. Tu eşti veriga lipsă între om şi vampir, eşti fuziunea pe care doar omul o putea crea.

-Dă-mi drumul.

-Eşti sigură? Întrebă el frecându-se cu sexul în erecţie de fundul ei. Hope închise pleoapele şi gemu. Diavolul începu să-i mângâie trupul, deschizându-i fermoarul pantalonilor de piele. O străpunse şi Hope se lăsă pradă plăcerii.

Era deja dimineaţă şi se trezi întinsă pe canapeaua din separeul barului. O chelnăriţă strângea paharele roşii de la sânge şi îi zâmbi cu colţii la vedere. Îşi luă haina şi părăsi barul. Era dimineaţă, deoarece vedea conturul soarelui printre nori. Era cam ameţită şi acest lucru se observa şi în mersul ei mai ramolit.

Ştia că la Edward nu se putea întoarce. Erau prea multe escapade pe care nu le mai putea atribui investigaţiei. Sângele devenise ca un drog şi puterea pe care o simţi în momentul în care luă viaţa lui Rupert dorea să o simtă din nou. Nu ştia dacă acest lucru reprezenta urmări ale influenţei demonului sau era deja a doua ei natură. Îi era teamă că în curând nu va putea controla setea.

În timp ce se plimba plictisită pe strada pustie pentru acea oră matinală, observă o maşină încetinind în spatele ei. Ajunse în dreptul ei şi fereastra se lăsă jos. Hope privi în maşină.

-Vă pot duce undeva? întrebă bărbatul.

-Nu este nevoie.

Hope simţi din nou acel lucru ca la sediul poliţiei. Se putea să fie vorba despre aceeaşi persoană.

-Vă cunosc de undeva? întrebă Hope.

-Nu ştiu, spuse el. Poate da, poate nu. Poate eu mă înşel.

-Te cunosc, spuse ea, de parcă articulă un sentiment.

-Asta mă nelinişteşte spuse, T.J.

-Eşti celălalt poliţist.

-Care celălalt?

-Cel care stătea după oglinda camerei de interogare.

-Sunt T.J.

-Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc, T.J.

-De ce?

-Nu ştiu de ce am impresia că m-ai ajutat să ies de la închisoare.

-Dovezile nu erau concludente.

-Cred că şi tu ai simţit ceva şi de aceea m-ai ajutat puţin. E destul să crezi, acesta este deja cel mai mare ajutor.

-Ai unde merge?

-Da, mă plimb doar de plăcere la ora cinci dimineaţa pe străzi.

-Vino la mine.

-Dacă acum crezi că mi-o pun cu tine, te-ai cam înşelat.

-Vreau să te ajut şi vreau să mă ajuţi.

-În ce sens?

-Vreau să ştiu din ce cauză am simţit ceva legat de tine la Poliţie. Trebuie să aflu din ce cauză am spus partenerului meu totul în aşa fel încât să-l conving că nu te putem acuza. Vreau să ştiu de ce mă cunoşti.

Hope îl privi lung. Faţa lui adormită după o noapte de muncă şi barba rasă în formă de cioc îl făcea să pară inofensiv. Simţea că putea avea încredere în el, deoarece încă mai simtea acea bunătate în el. Îi era teamă doar de sete. Dacă revenea?

-În regulă, spuse ea. Deschise uşa şi se aşeză.

Hope şedea tăcută în maşină şi aşteptă ca T.J. să iasă din benzinărie. Ploaia şiroia pe parbriz şi încet simţea cum revnea la realitate. Ultimele două zile au fost aşa de intense încât abia cum reuşea să digere totul. Îl ucisese pe Rupert. Nu mai putea pretinde că genele vampirirce sunt inofensive. Adevărul pe care de mult îl bănuia o izbi cu o forţă mai mare decât anticipase. Era o bombă care ticăie, care la cea mai mică instabilitate poate exploda. Dacă nu ar fi avut parte de educaţia lui Paris şi cea a Centrului era sigură că între timp ar fi fost un vampir.

T.J. veni în goană spre maşină, ferindu-se de ploaie cu un ziar. Se aşeză la volan tot zgribulit.

-Putem pleca? întrebă el când o văzu pe Hope tristă.

-Da.

-Îţi merge bine?

-Ţinând cont că mi-am ucis fostul iubit...

T.J. înmărmuri.

-Îmi dau seama ce este acum în mintea ta, spuse ea. Precis ai mustrări de conştiinţă că m-ai crezut inocentă şi că ai ajutat la eliberarea unei criminale.

-Cam aşa.

-Poţi să te linişteşti. Nu-ţi voi face nimic.

-Eşti primul vampir pe care...

-...pe care l-ai întâlnit?

-Pe care l-am întâlnit conştient. Sunt sigur că am mai trecut şi pe lângă alţi vampiri pe stradă, dar nu mi-am dat seama.

-Eu nu sunt ceea ce crezi.

-Un vampir?

-Da. Am unele însuşiri ale vampirirlor, dar nu sunt vampir.

-Atunci ce ai făcut în ringul de luptă?

T.J. porni maşina şi se îndepărtă de apartamentul său.

-De obicei nu ucid oameni. Ucid vampiri.

-Şi tu eşti un vampir. Cum ai vrea să te cred?

-Este puţin mai complicat. Nu sunt un vampir propriu-zis.

-Dacă bei sânge şi ucizi pentru acest lucru, pentru mine eşti un vampir.

Acelaşi scepticism ca şi Rupert îşi spuse ea încercând să găsească o modalitate prin care să-l facă să înţeleagă.

-Acesta a fost primul om pe care l-am ucis, şi nu de bună voie.

-Te-am văzut cum beai sângele. Aşa ceva îţi rămâne întipărit în memorie şi pot spune sigur că nu ai fost silită.

-El m-a pus să fac acele lucruri oribile.

-Cine? Rupert?

Hope îl privi cu subînţeles.

-Nu. Şi Rupert se afla sub influenţa lui. Despre Diavol vorbesc. El ne-a lăsat pradă instinctelor care ne-au distrus în final.

-Nu se poate. Deci ceea ce i-ai spus colegului meu este adevărat?

-Aşa se pare. Diavolul ne-a luat inhibiţiile şi astfel nu se mai afla nimic între adevărata noastră natură şi cealaltă persoană.

După micul dejun, povestiră. T.J. era foarte curios şi avea multe întrebări.

-De ce spui că nu eşti un vampir propriu-zis?

-Deoarece m-am născut om şi nu am fost transformată ca restul vampirilor. Eu sunt rezultatul unei terapii genetice. Am fost foarte bolnavă şi pe patul de moarte, mama mea, o persoană care lucra pentru aceeaşi organizaţie pentru care am lucrat şi eu până nu am ucis un membru al lor, mi-a injectat un ser cu ADN vampiric care trebuia să fie curat, adică să îmi transmită doar informaţia genetică pentru autovindecare. Problema este că acel ser era în fază experimentală dar ea a ştiut că nu are timp să aştepte aşa că a riscat.

-Atunci tu ce eşti?

-Nici un nici alta. Soarele îmi poate provoca arsuri dar nu mă ucide, de sânge nu am nevoie ca să supravieţuiesc, deoarece mă hrănesc ca şi oamenii, cel puţin până la apariţia Diavolului care mă făcea să dau frâu liber setei care mereu exista în mine dar era inhibată.

-De aceea aveam impresia că oraşul a luato razna? Dacă oamenii exteriorizau ceea ce gândeau şi simţeau nici nu e de mirare să se ucideau pe stradă şi se luau la bătaie.

-Totul este opera lui.

-Putem să-l oprim?

-Să îl ucidem? El nu poate fi ucis deoarece nu face parte din lumea noastră. Este un spirit, imaterial. El poate fi doar alungat, dar este veşnic.

-Atunci ce putem face? Să aşteptăm să vedem până unde duce nebunia lui?

-Există o singură metodă...

Dimineaţa aceea dormi pentru întâia oară bine. Reuşi să se odihnească. Se trezi la mirosul mâncării pe care T.J. o comandă. Se îmbrăcă şi ieşi din camera în care dormise. Cum deschise uşa dădu nas în nas cu T.J. care ieşise din baie. Purta doar un prosop în jurul brâului şi Hope rămase cu ochii aţintiţi asupra cicatricii de pe piept. Era în formă de X.

-Scuză-mă, te rog, spuse el.

Hope îşi lăsă privea în jos ruşinată.

-Am comandat ceva de mâncare şi mă pregătesc să plec la lucru. Iar tura de noapte.

-În regulă spuse ea, trecând pe lângă el şi apropiindu-se de bucătărie. T.J. intră în cealaltă cameră şi se îmbrăcă, între timp Hope încerca să se calmeze. Pregăti masa şi încerca să ignore acea cicatrice. Îşi aminti de ceea ce văzu în noaptea în care se luptase cu Rupert. Bărbatul posedat care se afla în spatele ei avea aceeaşi cicatrice pe piept, cel puţin semănau foarte bine din unghiul în care îl observă ea. Interesant era că T.J. a apărut să o aresteze aşa repede după acel moment. Totul să fie doar o coincidenţă? Dacă diavolul a plănuit totul, să o aducă în vizuina sa şi apoi să o ucidă? Dar de ce nu îi simţea prezenţa? De ce simţea bunătatea?

Trebuia să se concetreze. Ceva nu era în regulă cu toată situaţia. Trebuia să afle ce înseamnă acel semn. Era convinsă că nu era doar o cicatrice de la un accident.

T.J. reveni echipat pentru lucru. Se aşeză la masă şi începură să mănânce. Hope simţi o teamă nefirescă unui vânător şi vampir. De se se simţea aşa vulnerabilă? Încerca să ignore faptul că T.J. îi plăcea. Încerca să rămână cu mintea limpede. Şansele erau mari ca acel bărbat chipeş să fie Diavolul încarnat.

După plecarea lui T.J. scoase laptop-ul şi se conectă la internet. Deşi Organizaţia schimbase codurile de aces la baza lor de date, Hope considera acest obstacol o provocare. De

aceea după ce spartse codul se simţi în largul ei. Introduse descrierea simbolului şi primise un singur răspus, unul care părea pe cât de simplu pe atât de înspăimântător. Toate persoanele care au fost posedate de-a lungul istoriei au avut acea cicatrice. Era litera X doar pentru ochiul modern, dar într-o limbă păgână folosită doar de persoane foarte adâncite în stiudiul lumii nevăzute acel semn însemna "Atins de cel rău".

Citi descrierea care spune că fiecare persoană posedată primeşte acel semn sub formă de zgârietură de la gheara Diavolului. Astfel o parte din el rămâne mereu în persoana posedată, chiar şi după exorcizare. Aceste persoane devin antenele sale, ochii şi urechile. Diavolul poate chiar reintra în acele persoane pentru scurt timp pentru a le citi gândurile.

Hope ştia că Diavolului îi place să se laude şi în noaptea luptei când i-a spus că poate intra în minţile oamenilor l-a crezut. Dar el spuse doar jumătate de adevăr. Putea intra doar în minţile celor care au fost posedaţi de el. Prin urmare T.J. putea fi fără doar şi poate persoana în care intrase de această dată.

Începu să cotrobăie prin casă după dovezi, ceva care să îi spună că este posedat. Bineînţeles că nu existau astfel de dovezi. Ce dovezi să existe pentru ceva imaterial?

Frustrată se aşeză în fotoliu şi privi nedumerită prin cameră. Trebuia să găsească un indiciu care să-i explice interesul lui pentru ea. În acel moment observă pe servantă un teanc de plicuri.

"Corespondenţa" îşi spuse ea şi se năpusti asupra plicurilor cu reclame şi facturi. Acolo descoperi numele întreg. Era Thomas James Oponent. Acela era un început. Scoase din rucsasul ei laptopul. Sparse câteva parole şi intră în baza de date a Poliţiei. Acolo introduse numele lui T.J. şi se afişă toată biografia sa. Totul părea în regulă. Nimic ieşit din comun. În momentul în care vru să închidă conexiunea observă un simbol în josul paginii cu datele lui personale. Apăsă pe simbol şi se deschise o altă pagină unde scria că se afla pe o pagină de maximă securitate şi că necesita o parola pentru a primi informaţiile solicitate.

Nimic mai simplu, îşi spuse Hope şi se apucă de combinaţii de cifre şi litere. După câteva minute în care butonă frenetic tastele, sparse codul. Pagina se deschise şi noile informaţii erau acum accesibile şi ei. Textul spunea că numele a fost schimbat la cererea lui T.J. Când află vechiul nume încremeni. Acum ştia că şansele ca el să fie posedat erau şi mai mari.

Dimineaţa ajunse şi T.J. acasă. Cum intră, o găsi pe Hope aşteptându-l. Se bucură că o văzu trează dar observă o schimbare la ea. Doar nu era din nou vampir? Se apropie de ea.

-Hope, eşti bine?

-Tu să îmi spui.

-Nu ştiu la ce te referi.

Atunci Hope scoase din buzunar o sticluţă cu un lichid transparent. Deschise capacul şi aruncă continutul sticlei peste faţa lui T.J. Acesta se şterse cu braţul şi se răsti la ea.

-Ce dracu' ai păţit? Ce-ţi veni să mă uzi?

-Trebuia să mă asigur.

-În ce sens?

-Că nu eşti posedat. Te-am udat cu apă sfinţită.

-De ce să fiu posedat.

-Pentru că eşti însemnat de rău.

T.J. îşi duse instinctiv mâna la cicatrice.

-Nu ştiu la ce te referi.

-Nu-ţi aminteşti de unde ai cicatricea?

-Nu.

-Nu e nevoie să mă minţi deoarece acum ştiu din ce cauză te cunosc. Tu eşti Tristan.

-De unde ştii?

-Nu e important. Nu credeam că te voi găsi.

-Mă căutai?

-Ţi-am visat casa. Ştiu ce s-a întâmplat în ea. Toate cercetările mele s-au împotmolit când am aflat că te-ai mutat cu toată familia şi nimeni nu ştia unde. Nici măcar Edward.

-Edward mai trăieşte?

-Da. Şi el face, adică făcea parte din Organizaţia pentru care lucram eu. El era omul nostru de lăgătură. Al meu şi al lui Rupert. El a pus la cale planul cu luptele pentru a găsi pe cel care se ocupa de acest lucru, dar nici prin gând nu mi-ar fi trecut că Diavolul este implicat. Am fost în casa ta.

-Nu se poate.

-Ba da, şi am simţit acea energie negativă în camera ta.

-Ar fi trebuit să dărâm casa, dar am avut multe amintiri frumoase în acel loc şi numai faptul că mai există îmi conferă pace. Nu am mai fost în ea de când am plecat.

-Unde aţi plecat?

-Tot ne-am mutat dintr-un oraş în altul. Ne-am schimbat numele. Părinţii mei trăiau într-un stres enorm, mereu cu gândul că Diavolul ne va urmări să mă reposede. Acest lucru i-a distrus. Când am ajuns la vârsta la care puteam să decid ce să fac cu viaţa mea le-am spus că voi pleca. Le-am spus că îmi doream ca ei să ducă o viaţă normală, într-un loc pe care eu să nu-l cunosc pentru cazul în care aş fi reposedat. Le-am mulţumit pentru sacrificiile făcute pentru a mă proteja şi că îmi doresc ca ei să ducă o viaţă normală din acel moment. Aşa că am revenit, mi-am căutat de lucru şi am ajuns până la urmă poliţist.

-Nu ţi-a fost teamă?

-Nu. Deoarece eram singur şi ştiam că lor nu le puteam face nici un rău şi pentru că mereu aveam un pistol la mine pe care să-l folosesc pentru a mă sinucide în cazul în care aveam să fiu reposedat.

-Şi a mai încercat să te reposede?

-Nu. Am dus chiar o viaţă foarte normală după ce m-am restabilit în acest stat. Totul era normal până acum jumătate de an. Atunci a început valul de nebunii în oraş şi simţeam că ceva era în neregulă. Nu ştiam despre ce este vorba dar ştiam că ceva se va întâmpla, ceva rău.

-Şi uite că s-a întâmplat.

-Ce putem face? întrebă Tristan.

-Nu putem face mare lucru deoarece eşti însemnat...

Tristan tresări. Atinse cu mâna cicatricea acoperită cu hainele cotidiene.

-Ce crezi că înseamnă semnul? întrebă el.

-După câte îmi dau seama, acel semn este ca o urmă lăsată pentru a găsi drumul spre "casă". Prin acel semn o parte din voi va fi mereu a lui şi poate oricând să vă posede din nou.

-O parte din noi?

-Doar nu crezi că a intrat într-un singur om până acum. Astfel poate pătrunde în mintea voastră, vă citeşte gândurile şi vă cunoaşte intenţiile. Prin ochii voştri vede ceea ce voi vedeţi. Într-un fel aţi devenit antenele lui.

-Nu se poate face nimic? Chirurgical?

-Cicatricea este doar partea fizică. Legătura spirituală nu se poate îndepărta.

-Deci am cam pus-o, spuse el.

-Avem şi un mic avantaj.

-Care?

-Nu vreau să-ţi spun cum am dobândit aceste abilităţi, dar de obicei îi simt prezenţa. Presupun că pentru a intra în mintea ta trebuie să fie la o anumită apropiere de tine şi dacă şi eu sunt acolo atunci poate te putem proteja.

-Cum?

-Nu ştiu dacă va funcţiona dar am o idee care s-ar putea să te ajute.

-Care?

-Se ştie că Diavolul nu prea este prieten cu biserica şi simbolurile acesteia.

-Va trebui să port o cruce la mine?

-Cred că este nevoie de ceva mai puternic. În acel moment cred că ar fi bine să te bagi într-o cadă cu apă sfinţită, pentru ca partea dumnezeiască să fie pretutindeni şi să nu găsească o modalitate de a te contacta.

-Pare fantezist.

-Şi vampirii sunt doar un mit, nu-i aşa?

-Şi dacă nu voi fi acasă, ce voi face?

-Vei fugi. Va trebui să te îndepărtezi cât de tare poţi de el.

-Deci am găsit o modalitate de a-l bloca, dar cum îl putem opri?

-Pentru asta, mi-e teamă, că există o singură metodă.
Tristan o privi şi pricepu.

Tristan

Trebuia să facă rost rapid de apă sfinţită. Pregătiră câteva bidoane pentru apă deoarece trebuiau să umple cada cu ea. Hope îl ajută să ducă bidoanele în maşină.

-Nu înţeleg de ce nu putem merge la părintele Edward să ne dea apa. Nu crezi că trezim suspiciuni la alt preot? Cine necesită aşa o cantitate de apă sfinţită?

-Va fi bine. Nu vreau să dau ochii cu Edward.

-De ce? El măcar ştie cu cine are de-a face.

-Este adevărat, dar nu mai este la fel de tânăr ca pe vremea când erai tu copil şi încă mai este traumatizat de acel eveniment.

-Eu cred că ţi-e teamă să dai ochii cu el.

-Da. Mi-e teamă. Şi ţie ţi-ar fi dacă ţi-ai fi ucis colegul. Adevărul e că mama mea ar fi trebuit să mă lase să mor. Nu trebuia să utilizeze vaccinuri nu îndeajuns testate. Îi înţeleg disperarea, dar actul ei de iubire a devenit coşmarul meu. Acum nu sunt nici om, nici vampir.

-Cel mai important este că nu vrei să ucizi şi că lupţi cu instinctele criminale. Acest lucru este remarcabil. Sunt sigur că doar prezenta lui are de a face cu aceste scăpări ale tale. El te face să-ţi pierzi controlul.

Urcară în maşină şi porniră pe drum spre cea mai apropiată biserică. Hope privi ploaia cum lovea parbrizul şi cum ştergătoarele se chinuiau să facă faţă apei. Nu scoaseră nici un cuvând, dar Tristan simţi că ceva o preocupa pe Hope.

-Îţi merge bine? întrebă acesta.

-În afara faptului că sunt o criminală, totul este în regulă.

-Nu la asta m-am referit, spuse el.

-Ştiu că nu, dar în momentul de faţă mintea mea devine tot mai limpede şi încep să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat. Pot resimţi setea din acea noapte. Îl urăsc pentru ceea ce m-a pus să fac.

-Acum faptul este consumat. Poţi să jeleşti după ce îl trimitem înapoi în Iad. Poate că ai fost tu cea care l-a ucis, dar sigur nu partea ta conştientă.

-Asta mă nelinişteşte cel mai tare. Că sunt în stare de aşa ceva, că pot pierde controlul şi atunci nimeni nu mai este în siguranţă în preajma mea.

Tristan a avut dreptate că aveau să li se pună întrebări referitor la apa sfinţită şi bisericile nu erau dispuse să dea aşa o cantitate mare de apă, aşa că au început să cutreiere oraşul şi să ia de la fiecare biserică cantitatea de apă pe care aceştia erau dispuşi să o dea. După o zi de umblat ajunseră acasă la Tristan şi urcară bidoanele cu apă. Umpleră apoi cada şi se aşezară pe fotolii, frânţi de oboseală.

-Ştiu că vrea să ajungă la mine, spuse Hope.

-Ce să vrea de la tine?

-Bună întrebare. Presupun că vrea să mă atragă de parte întunecată, deoarece sunt unică şi acest lucru îl incită. Sau poate pur şi simplu vrea să mă ucidă deoarece ştie că îi stau în cale. Asta a încercat să facă în lupta dintre mine şi Rupert. Vroia să ne ucidem reciproc pentru ca el să aibă cale liberă.

-Presupun că mai sunt şi alţi vânători sau agenţi sau cum vă numiţi care sunt pe urmele lui.

-Sunt şi alţii care îl urmăresc, dar aceia nu ştiu ce urmăresc, deoarece această misiune nu a fost raportată Organizaţiei datorită pericolului pe care îl implica şi nu ar fi fost acceptat ca noi doi să ne infiltrăm şi după rezultat îi pot şi înţelege, iar acum şi eu am ajuns pe lista lor neagră, iar Edward este renegat. Prin urmare nu am cum să-i informez deoarece şi eu

şi Edward ne-am pierdut credibilitatea în faţa lor.

-Poate vrea să te posede.

-Deocamdată îi este imposibil. Pentru a putea sări în alt trup trebuie ca prima posesie să fie deplină. Până atunci este vulnerabil şi de aceea nu se afişează prea mult în public. Cu cât se apropie mai mult de posesia deplină încep să-i crească puterile şi va deveni mai activ. Deocamdată se pare că doar tatonează terenul. Prin urmare, dacă tot vrea să mă posede, încă îi este imposibil, deoarece nu are puterea necesară, aşa că trebuie să-l găsim.

A doua zi, în timp ce Tristan se afla la lucru, Hope se hotărî să iasă în oraş. Avea nevoie să simtă vibraţia oamenilor, să prindă din aer bârfele şi să citească ziarele pentru a căuta lucruri neobişnuite care să-i poată da o locaţie de unde să înceapă căutarea după posedat.

Se afla în apropiere de Times Square când deodată se produse un accident rutier în faţa ei. Două maşini se ciocniră. Cei doi şoferi ţâşniră din vehicule şi începură să se ia la bătaie. Pe stradă oamenii începură să se certe şi să se bată. Un tânăr panicat, scoase un pistol şi trase mai multe focuri ucigând câţiva oameni. Haosul era în plină desfdăşurare iar Hope ştia că nu era ceva natural.

Citise într-un articol despre studiul maselor, în care o masă de oameni puteau să creeze un comportament unitar care poate fi de fericire, ură, doliu, răzbunare. Acest fenomen nu se putea explica în totalitate dar ea era convinsă că aici nu era vorba despre isterie în masă. Diavolul trebuia să-şi fi băgat coada în acest incident.

În acel măcel în care sângele era vărsat fără milă şi ura era predominantă, Hope auzi un hohot de râs care se propaga tot mai mult şi creştea în intensitate în mintea sa. Printre oameni putea întrezări o siluetă îmbrăcată într-o sutană. Nu-i văzu faţa, aceasta fiind mereu acoperită de mulţime, dar haina preoţească era inconfundabilă.

Hope încremeni şi ştia că din acel moment era pierdută. Nu vroia să îşi creadă ochilor. O luă la goană în direcţia opusă, cu hohotele de râs răsunându-i ca un ecou în minte. Se lovi de trecători şi se feri de cei care vroiau să o atace. Deodată se ciocni de cineva şi se opri. Trăgându-i răsuflarea ridică privirea şi observă sutana neagră. În faţa ei stătea Edward.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă acesta nedumerit, privind-o cu blândeţe.

-Lasă-mă în pace! urlă ea. Nu o să mă ai niciodată, spuse ea şi o luă la goană în continuare. Edward privi după ea fără să înţeleagă cu ce greşise.

Până să ajungă acasă la Tristan, se scârbi la ideea că făcuse sex cu Edward, un preot şi bun prieten care a ajuns să fie ca un părinte. Nu-i venea să creadă că a fost jucată în aşa un hal. Intră în goană în clădirea secţiei de poliţie unde acesta lucra. Se linişti pentru a nu atrage atenţia asupra sa. Se apropie de dispecer şi ceru să vorbească cu Tristan. Acesta îi spuse să se aşeze că în câteva minute va veni.

Aşteptarea era insuportabilă. Încerca să-l contacteze telepatic, dar era prea neliniştită ca să se poată concentra. Telefoanele sunau în continuu la dispecerat, poliţiştii fiind suprasolicitaţi cu situaţia din care Hope tocmai scăpase.

Într-un târziu apăru Tristan care privind în jur pentru a se asigura că nu părea suspectă întâlnirea lor, o prinse de braţ şi o trase în vestiarul de lângă scaunul unde şedea ea.

-Ce cauţi aici? Ştii că nu e bine să fim văzuţi împreună. Atunci observă expresia feţei ei, speriată şi îndurerată. Nu o mai văzuse niciodată aşa. Nici când era acuzată de crimă nu era aşa ca în acest moment.

-L-am văzut.

-Pe cine?

-Pe Diavol, Lucifer sau cum vrei să-i spui.

-Cum?

-Vrei să ştii ce e cu nebunia din Time Square?

-El a făcut asta?

-Da, în faţa mea a dezlănţuit iadul.

-Cine este?

-Nu sunt sigură, spuse ea privind spre podea. Tristan observă cum degetele îi tremurau şi o lacrimă îi brăzdă obrazul.

-L-ai văzut?

-Nu i-am văzut faţa, dar i-am văzut... sutana.

-Vrei să spui că e un preot?

-Cred că este Edward.

-Imposibil!

-M-am lovit de el în timp ce fugeam spre tine.

-Poate a fost şi el în acelaşi timp cu tine în acelaşi loc.

-Prea mare coincidenţa. Trebuie să plecăm de aici.

-Nu se poate, sunt prins cu lucrul.

Hope se opri din tremurat privind în gol pentru câteva secunde. Tristan se mira ce mai era de data aceasta.

-Trebuie să plecăm imediat. Vine în direcţia asta. Vine după tine.

Tristan o prinse de mână, deschise uşa şi fugiră spre maşină. O porni şi se cu viteză încerca să se strecoare prin circulaţia infernală a New York-ului.

-Mai repede! Îl simt tot mai aproape.

-Nu pot mai repede.

Hope trase de volan şi încadră maşina pe trotuar. Oamenii săreau la o parte înjurând şi ţipând, iar Tristan nu mai avea de ales, trebuia să continue ce a început. Reuşi să treacă de semafor şi se încadră din nou pe şosea evitând câteva maşini şi frecându-se de altele parcate pe marginea şoselei.

Hope tot privea în oglindă pentru a-l vedea, dar nu observa nimic. Auzea doar scrâşnetul roţilor unei maşini care era pe urmele lor, dar nu descifră nimic. Ajunseră aproape de locuinţa lui când din partea dreaptă intră o maşină îi ei. Hope dădu la o parte airbag-ul şi se eliberă din maşină. Se repezi la uşa lui Tristan şi o deschise. Acesta era ameţit şi accidentat la picior. Hope îl trase din maşină şi îi puse braţul după gâtul ei.

-Trebuie să te forţezi. Nu mai avem mult până acasă.

-Mă doare genunchiul.

-Ştiu că te doare, dar este foarte aproape de noi.

Şchiopătând îl trase după ea până ajunseră în casa scărilor. De acolo urcatul pe trepte până la etajul 2 a fost un adevărat chin, dar reuşiră. Hope căută cheile şi descuie uşa. Îl trase după ea în baie unde apa sfinţită aştepta în cadă.

Tristan o privi ameţit.

-De ce te împotriveşti?

-Poftim? întrebă ea în timp ce îl aşeză cu fundul pe marginea căzii.

-Ştii că nu poţi câştiga această luptă.

Hope încremeni. Acelea erau cuvintele Diavolului. Începea să pună stăpânire pe Tristan. Ridică privirea spre el şi observă cum acesta o privi cu ochii scânteietori.

Cu toată puterea îl împinse în cada cu apă sfinţită. Tristan scoase un răcnet animalic încercând să iasă din apă, dar puterea de vampir al lui Hope îl împinse din nou sub apă. Cu braţele încerca să se elibere din apăsarea ei dar nu avu nici o şansă. După câteva minute de luptă în care lui Hope îi era teamă că avea să-l înece pe Tristan, acesta se linişti.

Respira adânc privind-o pe Hope.

-A plecat? întrebă Tristan.

-Deocamdată, dar acum că te-a regăsit, nu se va lăsa până nu va da din nou de tine.

Hope îl ajută să iasă din apa rece în care Tristan dârdâia. Acesta era slăbit de puteri. Îi ajută să se aşeze pe marginea vanei şi îi desfăcu cămaşa pentru a-l elibera de hainele ude care puteau să-i provoace o pneumonie. Atunci observă din nou semnul lăsat de Diavol pe pieptul lui. Deşi ultima dată când îl văzu, semnul era cicatrizat, acum rana era din nou sângerândă.

Îi dădu jos toate hainele şi îl înfăşură într-un prosop şi îl ajută să se târască până la pat. Tristan se întinse şi închise pleoapele de oboseală. Hope se aşeză pe pat lângă el şi îi privi faţa împăcată şi obosită. Îi dădu la o parte părul ud de pe frunte. Se apropie şi îl sărută pe buze.

Dimineaţa se strecură din patul lui şi traversă nudă coridorul până la baie. Se spălă pe faţă şi se privi în oglindă.

-Nu te-ai putut abţine, nu-i aşa? îşi spuse ea ştiind că escapada amoroasă din

noaptea precedentă avea să complice lucrurile. Îşi aminti de Rupert, de atracţia care se formase între ei şi care până la urmă i-a dus spre pierzanie. Ştia că nu era bine să amestece munca cu plăcerea, dar era neputincioasă. Când se simţea atrasă de cineva, acţiona. Nu stătea pe gânduri, nu punea în balanţă binele şi răul pe care îl puteau provoca faptele sale.

În loc să se concetreze asupra situaţiei critice în care se aflau, mintea ei fugea la Tristan.

Edward

Trecu aproape o săptămână fără ca Diavolul să fi acţionat şi Hope era surprinsă. Ultima lor întâlnire părea un act de disperare şi dorinţa de al reposeda pe Tristan era atât de puternică încât şi ea putea simţi doinţa lui de reposesie.

Relaţia ei cu Trsitan se consolidă între timp şi în ciuda faptului că petreceau timp împreună povestind şi râzând, amândoi ştiau că era doar o chestiune de timp până ce Diavolul îşi va arăta din nou ghearele. Poate că înfrângerea din cada cu apă sfinţită i-a mai slăbit puterile şi acum se reculege pentru un nou atac. Aveau multe teorii tacite pe care încercau să le ascundă în spatele cotidianului.

Acea dimineaţă nu era cu nimic deosebită. Se trezira şi luară micul dejun împreună. Tristan se pregăti să plece la lucru. Mai şchiopăta puţin, dar în mare îşi revenise bine după accident. După plecarea lui Tristan, Hope se comporta ca o casnică desăvârşită. Făcu ordine în apartament, spălă pe jos şi pregăti ingredientele pentru cină. Şi ea era surprinsă de această metamorfoză. Nu credea că va putea vreodată duce o viaţă normală şi liniştită.

Ţârâritul telefonului celular o făcu să tresară. Privi numărul afişat şi nu-i venea să creadă. Era numărul lui Maddox. Acceptă convorbirea.

-Cum îţi merge? spuse Maddox în stilul lui american.

-Şi eu mă bucur să-ţi aud vocea, spuse Hope. Care-i situaţia la Centru?

-Trebuie să-ţi spun că aici a fost mare agitaţie în ultima vreme. Tu ai fost subiectul principal, dacă eşti de încredere sau nu, dacă eşti loială Organizaţiei sau noii tale chemări, vampirismul.

-Şi care este verdictul?

-Nu au reuşit să demonstreze nimic, nici că eşti pe partea noastră nici de cealaltă. Deoarece eşti între bine şi rău nu au reuşit să găsească un răspuns ferm, dacă eşti sau nu de partea noastră.

-Presupun că tu îmi cunoşti poziţia.

-Din păcare nu iau singur hotărârile. Prin urmare Organizaţia a hotărât să fii un colaborator independent.

-Un vănător de capete? Sunt plătită doar pentru ceea ce ucid?

-Până nu vor fi pe deplin convinşi că te poţi controla, asta este tot ce vor să-ţi ofere. Accepţi?

-Am de ales? Dacă nu accept voi fi considerată inamic şi voi fi exterminată. Bineînţeles că sunt de acord.

-Avem nevoie de ajutorul tău.

-Despre ce este vorba?

-Vrem să pui capăt nebuniei din New York.

-Ce crezi că făceam aici? Stăteam doar din plictiseală? Bineînţeles că la acest caz lucram, pe cont propriu, pentru Rupert.

-Edward nu se află într-o stare prea bună.

-Mie îmi spui?

-Nu ştiu la ce te referi tu, dar situaţia actuală nu cred că o cunoşti. A fost internat într-o clinică psihiatrică. A fost închis deoarece delira spunând că Diavolul vrea să-l posede. Avem un om de-al nostru în acea clinică, dar nu vrea să vorbească cu nimeni. A specificat că doreşte să-l vizitezi.

-De aceea v-aţi schimbat poziţia faţă de situaţia mea, deoarece aveţi nevoie de

mine. Ar trebui să vă fie ruşine la toţi.

-Ce ai aşteptat de la noi? Şi tu ştii că nu te mai puteai controla. L-ai ucis pe Rupert. Ce altă dovadă mai vrei?

Hope nu spuse nimic. Maddox avea dreptate şi ea ar fi gândit la fel dacă era în locul lor, dar tot nu putea accepta că aşa repedea a ajuns pe lista neagră.

-Voi face ce voi putea, spuse ea cerând adresa sanatoriului.

Momentul adevărului se apropia. Ştia că acum se va afla faţă în faţă cu suspectul ei. Îi era teamă de acea întâlnire. Nu dorea să afle adevărul. Prefera să îşi imagineze că Edward este confidentul ei şi nu Diavolul încarnat.

Se afla în cabinetul psihologului care lucra în secret pentru Organizaţie. Acesta se lăsa aşteptat. Hope privi impresionată peretele pe care erau înrămate toate diplomele doctorului. Organizaţia nu recruta chiar pe oricine. Uşa se deschise şi un bătrânel chel cu părul cărunt se aşeză la birou.

-Tu trebuie să fi Hope.

-Da.

-Bine, spuse bătrânelul aranjându-şi ochelarii şi căutând ceva prin însemnările sale.

-Pot să îl văd? întrebă ea.

-Ai puţină răbdare. Când l-am internat era foarte violent, aşa că l-am tratat cu sedative. Acum este destul de calm dar nu pot garanta pentru nimic. Striga ca din gură de şarpe că diavolul este pe urmele sale şi că vrea să-l distrugă. Cu un cuţit şi-a incrustat în frunte semnul crucii pentru a se apăra de necurat.

-Doamne!

-Acum nu mai arată aşa rău deoarece încă mai este sedat.

Doctorul se ridică şi se apropie de Hope. Îi luă palma în a lui şi spuse.

-Copila mea, trebuie să te aştepţi la ce este mai rău.

Hope începea să se îngrijoreze. Poate se înşela. Poate Edward nu era chiar cine ea credea că este. Poate nebunia sa nu este jucată. Se ridică de pe scaun şi îl urmă pe doctor. Când ajunse la celula lui, o descuie şi spuse:

-Dacă devine violent, poţi să te aperi?

-Da.

-Bine. Ai grijă de tine.

Hope intră în camera albă cu pereţii capitonaţi. Într-un colţ îl observă pe Edward chircit şoptind ceva. Hope privi pereţii pe care erau scrise rugăciuni în latină şi erau desenate cruci şi pentagrame. Când se apropie de desene simţi mirosul sângelui cu care au fost scrise. Când se apropie de Edward acesta tresări, privi speriat în jur. Hope înmărmuri. Să nu-l mai recunoască. Fruntea pe care tăie semnul crucii era pansată, părul zburlit şi ochii speriaţi o înspăimântară.

-Vin după mine.

-Cine vine? întrebă Hope.

-Armata Diavolului. Slujitorii lui mă hăituiesc. Nu-i vezi?

Hope privi în jur, dar nu observă nimic.

-Vor să mă slăbească pentru el. Ca să poată mai uşor intra în mine.

Edward continuă să îndruge cuvinte în latină după care se opri brusc. Ridică privirea şi o recunoscu pe Hope.

-Ai venit, spuse el.

Hope se bucură că ajunse la adevăratul Edward.

-Ai cerut să vin.

-Da... doarece încă nu s-a terminat.

-Ştiu.

-Trebuie să-l opreşti. Uite ce a făcut cu mine.

-Cum a reuşit?

-Deoarece mă cunoaşte. Deoarece l-am înfruntat deja şi nu suportă să fie înfrânt.

-Acum este în tine?

-Nu, dar simt că vrea să revină. La început vrea să mă înnebunească şi apoi să

mă posede. Se joacă cu mintea mea.

-Cum te-a găsit?

-Cu uşurinţă, deoarece a fost deja în mine.

-De curând? întrebă Hope disperată, sperând că nu Edward era cel care o sedusese în nenumărate rânduri.

-Nu. A fost cu mulţi ani în urmă. La exorcizarea lui Tristan. Eram neexperiementat şi am făcut exorcizarea singur, când toată lumea ştie că este interzis acest lucru. Cu toţii ştiu că Diavolul e şiret şi poate sări în trupul celor din jur.

-Cum ai scăpat de el?

-Singurul meu noroc a fost că atunci când intră în tine, diavolul nu are încă putere deplină asupra ta şi există un răgaz de câteva minute în care dacă ştii ce să faci poţi scăpa. Aşa că le-am cerut la părinţii lui Tristan să mă ducă cât mai repede cu maşina la parohie. Aşa au şi făcut. M-au târât în biserică deoarece începeam să-mi pierd puterile. Le-am spus să mă ducă spre vasul de botez. Când am ajuns acolo simţeam cum diavolul devenea tot mai puternic. Am ridicat capacul şi am intrat în cada din marmură. Deşi nu aveam loc, apa sfinţită şi-a făcut efectul şi în timp ce trupul simţeam cum fierbe în acea apă şi simţeam cu puterea diavolului începea să scadă, am început să mă rog în interior cu cele mai secrete rugăciuni ştiute de mine, cele care nici măcar la seminariile de exorcizare nu te învaţă nimeni. Erau rugăciuni de protecţie care erau transmise pe cale orală doar celor aleşi, celor cu talent în acest domeniu. Tot ce mi-a rămas este cicatricea. Desfăcu cămaşa şi îi arătă urma lăsată de ghearele diavolului. Asta şi o amintire îngrozitoare. Acum poate înţelegi de ce nu am înregistrat acest caz. Nu am procedat conform regulamentului. Puteam să fiu expluzat din Biserică. Nu puteam risca acest lucru, nu după ceea ce am văzut că se poate întâmpla cu un copil nevinovat. Din acel moment m-am hotărât să mă înscriu în Organizaţie, deoarece ştiam că doar astfel puteam face ceva real împotriva răului.

-Cum îl putem opri?

-Doar prin exorcizare.

-Altă medotă nu există?

-Doar să te ascunzi, dar pentru a-l trimite înapoi în Iad, exorcizarea e singura soluţie.

-Ştii în cine sălăşuieşte acum, întrebă Hope?

-Nu.

-Cred că e într-un om al bisericii. Edward părea surprins. I-am văzut sutana, deşi faţa nu i-am văzut-o. Este în cineva din cadrul bisericii.

-Poate tot într-un preot care a dat greş la o exorcizare.

-Trebuie să aflu pe cine posedă pentru a scăpa pe veci de el.

-Sau cel puţin până când iar va reuşi să se strecoare din lumea sa.

Hope îl îmbrăţişă pe Edward fericită că nu el era posedatul dar neliniştită că un om al bisericii se plimba liber pe stradă şi care putea provoca rău celor care aveau încredere în el. Îşi luă rămas bun şi părăsi instituţia.

Acum ştia ce trebuia să caute.

În biblioteca publică nu prea erau oameni. Lumea nu mai era interesată de cărţi sau ziare. Totul era în format electronic şi nimeni nu mai dădea doi bani pe tipăritură. Hope însă crescuse înconjurată de cărţi şi deşi căutarea prin fişierele electronice era mai rapidă decât cea convenţională din cărţi de multe ori computerul omitea unele informaţii deoarece nu le cataloga bine sau prin simpla răsfoire a unei cărţi îi vedea o idee referitor la ceea ce vedea sau citea în acea carte.

Acum căuta prin ziarele din ultimele luni după o exorcizare. Ştia că nu va găsi acest cuvânt într-o tipăritură contemporană, dar ceva ce se asemăna ca simptomele unei persoane posedatete. Biblioteca era unul dintre puţinele locuri în care mai putea avea acces la presa tipărită acesta fiind realizată doar în ediţii limitate. Nu-i plăcea să caute pe microfilm deoarece avea tendinţa să sară peste pagini, aşa că se plimba printre rafturi cu cataloage în format mare în care erau îndosariate articolele.

Se aşeză la o masă şi începu să răsfoiască foile de hârtie, să citească articolele pe diagonală şi să treacă în revistă titlurile şi mai ales subtitlurile care de multe ori dezvăluiau mai multe despre articol decât titlul.

Petrecu aproape întreaga după-amiază căutând un indiciu despre o posesie, dar nu găsi nimic. Acum se concetră pe partea cea grea: exorcizarea. Cum nu ştia mare lucru despre tehnicile de exorcizare căută toate cărţile care se ocupau cu această temă. Începu să-şi facă notiţe despre ritual şi cuvintele pe care trebie să le rostească, despre obiectele care trebuie utilizate. Era afundată în lectură şi oboseala puse stăpânire asupra sa.

Ridică privirea pentru a-şi relaxa ochii şi înremeni. În faţa ei, de celaltă parte a mesei se afla Diavolul. Hope simţi că nu se poate mişca, de parcă o forţă o obliga să stea locului. Trupul pe care îl poseda era cel al călugărului Pedro, cel care Hope crezu că murise devorat de vampiri în nisipurile însângerate.

-Dar ai murit, spuse ea cu jumătate de gură.

-Nu am murit, deoarece prin poarta iadului s-a strecurat cineva afară, cineva care a rămas blocat în trupul meu la închiderea porţii. Prinţul întunericului m-a salvat de la moartea sigură şi în adâncul nisipurilor însângerate am primit o nouă viaţă, viaţa unui vampir care îl poartă pe însuşi Lucifer în el.

-Dar cum e posibil? Pedro este o fiinţă foarte religioasă. Cum ai reuşit să-l posezi?

-Săracul era aşa de slăbit încât nu a putut să-mi reziste. Nimeni nu-mi poate rezista. Nici măcar tu.

Hope vru să nege, dar ştia că Diavolul avea dreptate. De câte ori s-a lăsat sedusă de el era dovada. Pedro o privi cu o curiozitate adolescentină.

-Îţi faci temele? întrebă el.

-Am de ales?

-De fapt da. Ai uitat? Liberul arbitru. Poţi face ce doreşti. Te-ai lăsat deja o dată dusă de partea întunecată. Ai văzut ce putere aveai în acel moment. Nu-ţi doreşti să fie întotdeauna aşa? De ce să te împotriveşti? Atâta energie risipită.

-Eu sunt de altă părere.

-Chiar crezi că vei ajunge în Rai şi te vei reîntâlni cu Rupert? Să fim serioşi. Pentru ceva ca tine nu este loc în Rai. Ai ucis un Înger, de fapt chiar pe ultimul care mai era în viaţă. Acesta este un păcat prea mare care nu poate fi echilibrat de tot binele pe care l-ai făcut de-a lungul anilor. Trebuie să fii fericită că eu te vreau în echipa mea. Dacă Raiul nu te vrea şi nici Iadul vei fi doar un strigoi care hoinăreşte în lumea dintre, negăsindu-ţi rostul şi nici liniştea.

-Şi alături de tine totul ar fi perfect, nu-i aşa?

-Cel puţin vei avea o şansă să-ţi dezvolţi abilităţile. Este păcat ca aşa un talent să se piardă.

-Prin urmare va trebui să fac rău oamenilor.

-Răul este relativ. Arătându-le adevărata natură este un rău? Oamenii ajung să treacă prin viaţă fără să se cunoască cu adevărat. Ei trăiesc o versiune dietetică a personalităţii lor şi ajung să moară nefericiţi fără să cunoască motivul existenţei lor pe această planetă. Eu pot să-i ajut să-şi folosească întregul potenţial.

-După cum etalezi tu situaţia pare chiar atractiv, dar lumea uită să citească informaţiile adiţionale la această existenţă în simbioză perfectă cu propria persoană. Argumentele tale explorează latura egoistă a oamenilor. Să fie ei împăcaţi cu ei, dar ce efect are acest lucru asupra celorlalţi nu te interesează, sau poate că exact acest lucru îţi place.

-Trebuie să recunosc că este destul de distractiv. Orişicum mai palpitant decât jocul de fotbal de la televizor.

Hope îl privi cu ură. Din cauza lui îl ucisese pe Rupert.

-Hope, eşti ceea ce eşti. Nu poţi schimba acest lucru. Mama ta s-a băgat în munca lui D-zeu şi vezi ce a ieşit. Unele lucruri trebuie să se întâmple la momentul la care le-a fost menit. Dacă mureai atunci, ajungeai în Rai.

Hope era tulburată. Cuvintele rostite de Pedro erau parcă răspunsurile la toate îndrebăriile şi dubiile pe care le avea de o viaţă întreagă. Toată lupta asta împotriva răului şi chinul prin care trecea suprimându-şi instinctele avea un rost sau totul era doar pierdere de vreme, deoarece tot nu va ajunge în Rai. Totul era o amăgire şi ceea ce Pedro îi spunea era exact ce vroia să audă.

Ridică privirea şi ochii i se intersectară cu cei a lui Pedro. Acesta avea faţa blândă a călugărului dar sufletul alterat al necuratului. Era şi înger şi demon. Deodată faţa lui se crispă şi Hope se sperie. Observă cum din mănuşile de piele începu să curgă sânge. Atunci îşi aminti că Pedro era stigmatizat.

Pedro observă reacţia ei şis spuse:

-Un mic suvenir de la trupul posedat. Se pare că stigmatele nu s-au vindecat

odată cu vampirizarea şi din când în când îşi fac de cap şi rănile încep să sângereze. Şi doare al dracu' de tare. Ce ironie!

-Cred că ar trebui să pleci, spuse ea.

-Sau ce vei face? Vei urla după ajutor?

-Nu voi face acest lucru deoarece nu ar avea nici un rost. Am nevoie de timp ca să digerez propunerea ta. Mâine la aceeaşi oră în acest loc ne vom reîntâlni şi vei afla răspunsul.

-Îmi sună a capcană.

-Şi ţi-e teamă?

-Nu am motive.

-Atunci ne vedem mâine.

Hope si Diavolul

După plecarea lui Pedro, Hope încerca să se concentreze asupra studiului pe care îl făcea. Strânsese suficiente informaţii pentru a executa o exorcizare. Gândul însă mereu îi fugea la propunerea lui Pedro. Dacă avea dreptate? Dacă nu exista iertare pentru cineva ca ea? Chiar conta că s-a împotrivit ani de-a rândul instinctelor vampirice beând substituentul de sânge?

Îşi imagină cum avea să decurgă viaţa sa dacă accepta propunerea lui Pedro. Va ucide oameni cu plăcere pentru hrană. Puterea pe care o simţea după ce bea sânge uman nu se compara cu nimic cunoscut de ea până atunci şi simţea lipsa acelui sentiment.

Ajunsă acasă nu ştia ce să facă. Trebuia să vorbească cu Tristan despre cele întâmplate. Nu putea ţine pentru ea o astfel de informaţie. Însă trebuia să fie convinsă de urmările acţiunilor sale. Merita să renunţe la bine în schimbul răului? Îl auzi pe Tristan cum intră în apartament.

Hope ieşi din bucătărie şi se apropie de el. Tristan era ud leoarcă. O ploaie torenţială se instală asupra oraşului şi nu dădea semne că va înceta curând. Hope se apropie de el şi îl ajută să-şi dea jos geaca udă. Apoi intrară în bucătărie unde Hope servi cina. În timp ce acesta mânca, ea încerca să găsească o modalitate de a deschide subiectul Pedro.

-Ce ai făcut azi? întrebă Tristan.

-Nimic deosebit, am încercat să salvez lumea, spuse ea zâmbind.

-Chiar aşa?

-Aproape. De azi am voie iarăşi să salvez lumea, în mod oficial.

-Cum adică?

-Am fost contactată de Organizaţie. Am primit graţiere, dar trebuie să termin ceea ce am început.

-Astea sunt veşti bune. Sau nu?

-În aceste împrejurări nu sunt veşti extraordinar de bune. M-au graţiat doar pentru că nu au pe nimeni altcineva care să îl înfrunte şi asta deoarece eu l-am ucis pe celălalt. Deci acum sunt doar o colaboratoare a Organizaţiei.

-Şi asta nu e bine?

-Mai bine decât să fiu vânată de ei.

-Şi în ce constă planul lor?

-Nu au nici un plan. Însă am eu unul.

Tristan ridică privirea. Îi zâmbi şi aştepta ca ea să divulge planul secret.

-Edward a fost internat la psihiatrie.

-Când?

-Zilele trecute. Acum îi merge mai bine dar a luat-o razna rău de tot.

-Şi asta ce înseamnă?

-Înseamnă că şi tu poţi fi următorul.

-De ce eu?

-Deoarece Diavolul este pe urmele celor posedaţi de el.

-Părintele Edward?

-Da. Poate că ai uitat că ai fost prea mic, dar când a ieşit din tine, diavolul a intrat în Edward pentru câteva minute. Acum el pretinde că Diavolul vroia să îl reposede şi şi-a

incrustat cu un cuţit o cruce pe frunte. Când am ajuns eu la el se simţea deja mai bine, dar doctorul lui spunea că în primele zile a fost jale.

-Ne poate ajuta?

-Nu are încotro, mai ales după cele petrecute în seara aceasta.

-Ce?

-M-a vizitat.

-Diavolul?

-Da, a fost la bibliotecă unde eu studiam metode de exorcizare.

-Cine este?

-Pedro. Nu îl cunoşti, însă este o cunoştinţă fugară de-a mea şi a lui Rupert. Este un călugăr stigmatizat care acum este vampir şi este posedat de Diavol. Cam astea sunt informaţiile relatate pe scurt.

-Şi nu a încercat să te posede?

-Nu.

-De ce?

Hope îl privi lung neştiind cum să-i explice. Tristan pricepu.

-Te vrea de partea sa.

-Da, spuse Hope cu o voce stinsă.

-Ce ai hotărât?

Ce era de hotărât? Nu era chiar aşa simplu să duci o luptă între instinctele tale şi conştiinţă.

-Mâine mă întâlnesc cu el.

-Deci nu te-ai hotărât, spuse el.

-Nu e chiar aşa de simplu.

-Nu pricep.

-Am cântărit situaţia, trebuie să mă crezi. Tu nu şti cum e să te împotriveşti instinctelor tale.

-Prin urmare Rupert avea dreptate, spuse el.

-În ce sens?

-Că te-a alungat. Ştia că eşti un pericol şi că nu se ştie când te vei face vampir.

Hope se simţi rănită, deşi ştia că acela era adevărul. Doar că ea nu vroia să-l vadă.

-Mulţi oameni şi-au pus speranţa în acţiunile tale iar tu îi vei dezamăgi. Vei lăsa să se realizeze posesia completă asupra lui Pedro şi i te vei alătura ca apoi să puteţi ucide oameni cu bestialitate.

-Nu asta am vrut să spun.

-Dar ce? Că te vei alătura prinţului întunericului fără să fii nevoită să faci sacrificii. Nu poţi fi concomitent pe ambele părţi. Trebuie să te hotărăşti, ori de partea celor buni ori de cea a răilor.

-Tu nu ştii cu ce forţe lupt pentru a fi bună.

-Dacă nu merită efortul atunci ce mai aştepţi? Pleci la el şi sper să fiţi fericiţi împreună şi noi restul vom trăi cu speranţa că am mai supravieţuit o zi.

Hope îl privi îndurerată. Îşi luă haina şi părăsi apartamentul. Nu avea unde să se ducă aşa că merse prin ploaie la parohia lui Edward unde domnea tăcerea. Forţă o uşă şi intră în biserică. Se apropie de lumânările care erau aprinse în comemorarea moţilor sau pentru sprijinul viilor.

Se aşeză pe bancheta din faţa lumânărilor şi privi statuile cu sfinţi care decorau biserica. Feţele lor blânde o făceau să se simtă şi mai vinovată pentru gândurile ei. Acei oameni au făcut lucruri altruiste societăţii şi de aceea au fost făcuţi sfinţi de către biserică. Ea nici măcar nu se putea hotărî dacă va fi bună sau rea.

Adormi pe acea bancă cu ropotul ploii care se lovea de vitralii.

Dimineaţa se trezi de zgomotul femeii de servici şi cu mişcări rapide se ascunse în confesional. Stătu liniştită în acel loc până ce femeia termină de măturat şi apoi părăsi biserica. Ploaia nu se oprise şi cerul întunecat nu prevestea o schimbare meteorologică.

Chiar dacă partea negativă o atrăgea prin faptul că putea să fie ea însăşi, nu era

convinsă că era în stare să facă acest lucru. Se opri la o cafenea unde puhoiul de dimineaţă se lupta pentru a ajunge primul la doza de cofeină la suprapreţ. Se aşeză la o masă şi servi o gogoaşă cu ceai. Puţinii bani pe care-i avea nu vroia să-i cheltuie pe o băutură de lux precum cafeaua.

Scoase din sacoşă însemnările făcute asupra exorcizării şi le studie. Încercă să memoreze cuvintele în latină, limbă pe care o stăpânea datorită educaţiei primite la Centru. Gândul îi fugi la Paris, la căldura pe care o simţea când se afla în preajma ei. Era convinsă că nu ar fi mândă de ea în acel moment. Numai faptul că ia în considerare să treacă de cealaltă parte ar fi fost o jignire adusă ei.

Paris era moartă iar Hope trebuia să se descurce cu moştenirea lăsată de ea în codul ei genetic. Nu mai era şcoliăriţa care studia neîncetat. Acum era o femeie în toată firea care a trebuit să înfrunte tentaţiile vieţii şi care se află în postura de a lua cea mai importantă decizie din viaţa sa.

Era convinsă că Pedro era prin apropiere. Putea să-i simtă prezenţa în acel cartier, pătrând distanţa dar lăsând-o să simtă că o urmărea. Toată ziua şi-a petrecuto în bibliotecă studiind diferite cazuri de exorcizare. Multe dintre ele nefiind recunoscute de Biserica Catolică, dar pe ea nu o interesa versiunea oficială. Pentru ea erau importante ritualurile, pericolele. Deşi gândul îi fugea spre posibilităţile pe care i le oferea un trai alături de Pedro, continua studiul pentru a-l nimici. Cu cât se apropia ora la care trebuia să apară, cu atât creştea pasiunea pentru atingerile lui, sărutările lui.

Îl simţi lângă ea. Ridică privirea şi el se uita fix la ea.

-Ai ajuns, spuse ea.

-Aşa cum am promis. Eu mă ţin de promisiuni.

-Nu mă surprinde acest lucru, când este vorba de a mai acapara un suflet la vasta ta colecţie.

-Eşti pusă pe ceartă?

-Sunt doar derutată. Există avantaje şi dezavantaje, oricare ar fi hotărârea mea.

-Este normal să fie aşa. Nu poţi avea totul fără să renunţi la ceva.

-Întrebarea este dacă merită sacrificiul.

-Fiind protejata mea, eu consider că merită. Celelalte suflete pe care le-am adunat de-a lungul mileniilor sunt supuse torturii, dar protejaţii mei nu sunt trataţi în acest fel.

-Sunt nedumerită. De ce mă vrei?

-De ce să nu te vreau? Eşti ceva deosebit şi lucrurile deosebite îmi trezesc interesul. Tu ai putea să-mi fi de mare ajutor pe Pământ şi să-mi duci munca mai departe când eu sunt indisponibil.

-Adică atunci când eşti exorcizat.

-Nu-mi place cuvântul acesta. Îmi inspiră doar ură şi durere şi personal nu-mi plac aceste lucruri, doar să le provoc altora.

Observă cum Hope era derutată. Se ridică de pe scaun şi se apropie de ea. Îi mângâie faţa şi îi spuse.

-Nu trebuie să-ţi fie teamă de necunoscut. Îţi pot spune tot ce doreşti pentru a fi sigură că nu vei fi păcălită.

-Şi totuşi mă vei păcăli, că dacă nu ai face-o, nu ai fi tu.

-Mereu eşti aşa neîncrezătoare?

-În Diavol nu pot fi încrezătoare.

-Dar în asta, poţi fi? spuse el propiindu-se de ea şi sărutând-o pe buze. Hope lăsă capul pe spate şi răspunse sărutului. Degetele lui îi masau sânii. Hope gemea şi se lăsa în voia lui.

Pedro o luă în braţe şi dispăru cu ea între rafturi unde nimeni nu-i vedea. Hope smulse sutana de pe el şi îi eliberă pieptul. Începu să-l sărute. Simţea că ceea ce făcea era bine, că aşa trebuiau să decurgă lucrurile. În preajma lui se simţea sigură, şi deşi nu ar fi recunsocut că avea nevoie să se simtă protejată, alături de el aşa simţea. Pedro dădu jos sutana şi o privi pe Hope care dorea mai mult. Vru să o întoarcă cu spatele spre el, dar ea se împotrivi.

-De data aceasta vreau să te văd.

Coborî cu degetele spre pantalonii lui masându-i sexul. Se lăsă în genunchi şi deschise fermoarul pantalonilor. Îi trase jos. Simţea o atracţie irezistibilă faţă de trupul lui, sărutându-l şi mângâindu-l cu disperare. Pedro îi dădu jos bluza şi începu să-i sărute sânii. O ridică în braţe şi intră în ea. O propti cu spatele de perete iar ea îşi încolăci picioarele în jurul

lui. Hope savura extazul şi îl sărută pătimaş. Se lăsa dusă de val iar Pedro savura fiecare moment al victoriei. Cu Hope de partea sa putea să facă faţă luptei care până acum părea inegală între bine şi rău.

În timpul actului sexual o bibliotecară urcă treptele spre etaj, unde cei doi se contopeau pentru a verifica ce era zgomotul care deranja restul clienţilor. Când îi văzu se pregătea să ţipe la ei furioşi când Pedro îşi întoarse capul spre ea, faţa întunecându-se, colţii de vampiri ieşid şi mai bine în evidenţă şi răcnind la ea. Femeia încremeni şi se grăbi să coboare cât mai repede treptele. O alarmă pe colega ei şi anunţară clienţii să părăsească repede clădire.

Când totul se sfârşi cei doi se întinseră pe podea şi se priviră.

-Nu vei regreta, spuse Pedro.

-Ce să regret?

-Că ai ales partea mea.

-De ce să regret?

-Pentru că simt din partea ta o reţinere.

-Mi se pare normal să nu-mi fie uşor să mă decid.

-Nu contest acest lucru. Trebuie să ai puţină răbdare şi te vei obişnui cu noua situaţie.

Hope observă cum bandajul care acoperea stigmatele se înroşiră instantaneu şi se sperie. Observă cum faţa lui Pedro se încruntă.

-Al naibii sânge sfânt. Mă torturează de fiecare dată.

Hope îi luă palma şi privi dâra de sânge care se prelingea pe antebraţul lui. Trecu cu limba peste el. Gustul era total diferit de ceea ce gustase până în acel moment. Putea simţi puterea sângelui, toată energia pozitivă pe care o înmagazina. Era sigură că pentru Diavol era un mare efort pentru a contrabalansa partea bună a trupului pe care îl poseda.

Observă cum toate rănile, şi cele de la picioare începură să sângereze prin bandaje iar Pedro se zvârcolea pe podea. Hope se sperie şi se trase din faţa lui lăsându-l să se zbată în durerea sa. Tot trupul îi tremura. Hope se apropie de el şi în strânse în braţe pentru a-l linişti când observă artera de la gât cum pulsa.

Nu se putu abţine şi îşi înfipse colţii în gâtul lui Pedro şi începu să bea sângele acestuia în timp ce el se lupta cu durerile stigmatelor. Hope bea şi simţea cum trupul ei se umplea de tot mai multă lumină. Pedro pierdea tot mai mult din putere şi încerca din răsputeri să se desprindă de sărutul ucigaş al lui Hope, în zadar.

Puterile ei creşteau cu o repeziciune uimitoare şi nici prinţul întunericului nu se putea împotrivi părţii materiale care pierdea rapid din putere. La un moment dat Hope se opri din băut. Îl privi pe Pedro care era la un pas de leşin. Hope se întinse după sacoşa ei şi scoase din ea două cruci.

Rapid îi desfăcu faşele de la mână şi înfipse una dintre cruci prin rana. Trupul lui Pedro se cutremură. Apoi trecu a doua cruce prin cealaltă palmă. Apropie palmele în semn de rugăciune şi înfiletă cele două capete lungi ale crucilor între ele, formând cătuşe speciale. La picioare folosi un sistem asemănător, dar crucile erau legate între ele cu o tijă metalică. Trupul lui Pedro tremura în continuare până ce se liniştii.

Ştia că singura posibilitate de a-l trimite înapoi în iad era exorcizarea. Nu ar fi rezolvat nimic dacă l-ar fi ucis deoarece şi-ar fi căutat alt trup. În timp ce se îmbrăca formă pe telefon numărul lui Tristan.

-Am reuşit, spuse ea.

-Şi eu am aranjat totul. În câteva minute ajung la bibliotecă, spuse acesta după care închise telefonul.

Tristan îl ajută pe Edward să se îmbrace, după care ieşi cu el pe coridor. Doctorul care lucra pentru Organizaţie îi dăduse o cheie generală cu care deschise toate uşile lăturalnice pentru a ajunge la rampa de aprovizionare a cantinei unde era parcată maşina sa. Edward se străduia să ţină pasul cu Tristan pe coridoarele prost iluminate.

După ultima uşă metalică pe care o deschise se afla curtea interioară. Edward inspiră aerul proaspăt după mai bine de o săptămână de aer de spital, după care coborî treptele şi intră în maşină.

-Trebuie să ne grăbim, spuse Tristan.

Edward îl privea şi nu-i venea să creadă că cel pe care îl salvase cu mulţi ani în urmă era acum alături de el şi ajunsese să se lupte cu aceeaşi forţă care îl posedase în trecut. Totul părea ireal şi totuşi parcă avea sens. Deşi avea încredere în Hope şi puterile ei, nu era

sigur dacă el, la vârsta sa mai putea ţine piept diavolului într-o exorcizare. Ştia că Hope făcuse cercetări şi pregătise totul, dar ceea ce urma să facă necesita putere fizică şi spirituală imensă, lucruri de care ducea lipsă în urma sedativelor care au fost pompate în el în spital.

Nu vroia să-i dezamăgească, dar nu era sigur că era destul de puternic pentru o exorcizare.

-Cum l-aţi capturat?

Tristan îl privi şi apoi spuse:

-Nu cred că vrei să ştii. Acum concentrează-te pe ceea ce va urma. Te vom ajuta cum putem, dar este nevoie de un om al bisericii pentru alungarea diavolului. Tu eşti singura noastră şansă.

O astfel de responsabilitate pe umerii lui nu era neapărat ceea ce îşi imagina că va face în prag de pensionare. Anii trecuseră prea repede pentru un muritor dar prea lent pentru cineva care aştepta în adâncuri să revină pe Pământ. De aceea puterile lor nu erau tocmai egale. Se baza pe Hope, care cu genele ei speciale era asul din mânecă şi Tristan care trecuse deja prin aşa ceva şi care avea o ură întemeiată faţă de cel pe care încercau să-l alunge.

Tristan parcă maşina în faţa bibliotecii şi urcă repede treptele. Deschise uşa impresionantă a clădirii şi intră în holul bibliotecii. La primul nivel o observă pe Hope proptită de balustrada balconului aşteptându-l. Tristan urcă treptele şi se opri când îl văzu pe Pedro gemând pe podea, mijlocul fiindu-i înfăşurat cu cămaşa pe care se pare că acesta o purtase înainte.

Imaginea îl şocă dar ştia că nu era loc pentru aşa ceva. O privi pe Hope care se ruşină pentru ceea ce făcuse. În acel moment conta doar captura. Privi cătuşele speciale şi era mulţumit.

-Cum e Edward? întrebă Hope.

-Nu prea are încredere în puterile sale, dar ne vom descurca, spuse el aşteptând o confirmare din partea lui Hope.

Acesta însă îl privi lung, fără prea multă speranţă.

-Hope... vom reuşi, nu-i aşa?

-Nu ştiu. Am impresia că nu suntem destul de pregătiţi. Trebuie să te gândeşti că noi suntem începători, din afară de experienţa ta cu el care a avut loc înainte ca să ai amintiri bine cimentate în minte. Prin urmare ne bazăm pe cunoştinţele lui Edward.

-Ne vom descurca. Îl prinse pe Pedro de sub soară iar Hope îi ridică picioarele şi coborâră treptele. Pedro era prea slăbit pentru a se opune. Scotea doar câte un geamăt din când în când.

Părăsiră clădirea şi ieşiră pe stradă. Oamenii care treceau pe lângă ei priveau îngrijoraţi întreaga scenă, dar se liniştiră când văzură insigna de poliţist a lui Tristan agăţată la cureaua de la pantaloni.

Edward ieşi din maşină şi îi ajută.

-Pe bancheta din spate? întrebă Edward. Hope îl privi pe Tristan şi apoi se adresă preotului.

-Nu, în portbagaj.

Deschise portbagajul şi îl băgară pe Pedro în maşină după care intră şi Hope şi se lipi de spatele călugărului. Edward privi mirat.

-În caz că îşi revine... va trebui să mai beau din sângele lui pentru al slăbi, spuse ea. Aici pot face acest lucru fără ca el să vă atace pe voi.

-Să ai grijă, spuse Tristan şi închise portbagajul. Cei doi intrară în maşină şi porniră.

-Cum aţi reuşit să puneţi la punct capturarea lui fără să îşi dea seama?

-Hope a făcut planul. După ce el a abordat-o şi i-a propus să treacă de partea ei Hope şi-a dat seama că doar aşa putem să-l capturăm. Dar pentru a-l păcăli nu putea să discute cu mine despre acest subiect. Aşa că a înscenat o ceartă cu mine în care şi-a exprimat dubiile asupra existenţei sale de partea celor buni, ştiind că el ne urmărea, după care m-a părăsit. Toată ziua de azi şi-a petrecut-o încercând să se hotărască, astfel îl obliga pe Pedro să stea în preajma ei să încerce să-i citească gândurile. Asta a fost şansa mea de a nu fi urmărit. Când a plecat mi-a lăsat o scisoare în care mi-a explicat planul ei şi eu nefiind urmărit, am putut pune totul în aplicare.

Edward era impresionat dar nu avea timp de felicitări când ştia ce îl aşteaptă. În timp ce se chinuia să îşi pună sutana pentru ceremonie nu observă că lăsară oraşul în urmă şi că se îndreptau spre New Jersey. Când maşina opri în faţa casei lui Tristan, Edward ridică

privirea şi se minună că acea clădire încă exista. Înainte de a deschide portiera spuse:

-Aici a început şi aici se va sfârşi.

Deschiseră portbagajul. Hope ieşi şi cei doi observară cum gura îi era mânjită de sânge. Hope observă privirea lor şi îşi şterse sângele cu mâneca hainei şi spuse:

-Îşi revenise.

Exorcizarea

Urcară treptele şubrede până la etaj. Exorcizarea avea să se petreacă în camera de copil a lui Tristan. Când intrară încăperea era deja pregătită de Tristan din timpul zilei. Acum doar aprinse lumânările, clădirea nu mai era legată la curent electric de mai mulţi ani. Încăperea părea inofensivă, dar cu toţii ştiau că aparenţele înşelau în acel caz. Îl traseră pe Pedro în încăpere şi îl lăsară într-un colţ.

Hope scoase apa sfinţită din sacoşă şi o aruncă pe podea. Aceasta se duse spre locul unde găsise şi înainte portalul. Începu să fiarbă în acel loc. Edward şoptea rugăciuni în timp ce se apropie cu Biblia pe care o aşeză peste apa sfinţită în fierbere pentru a sigila pentru moment portalul. Apoi îl întinseră pe Pedro peste acel loc cu braţele şi picioarele depărtate.

Tristan scoase din sacoşă patru pumnale cu terminaţie de crucifix pe care le înfipse prin stigmatele lui Pedro pentru a-l imobiliza la podea. La fiecare străpungere Pedro îşi strângea dinţii şi trupul i se cutremura. Totul era pregătit pentru exorcizare şi Edward continua rugăciunile în latină:

Laudate omnes gentes, laudate Dominum. Laudate omnes gentes, laudate Dominum.

Pedro începu să scoată răcnete animalice. Un tunet puternic cutremură zidurile şi afară începu o ploaie torenţială. Fulgerele luminau cerul şi încăperea în timp ce Edward continua să citească din însemnările lui Hope.

Pedro încerca să se elibereze, dar obiectele sfinte îi domoleau puterea şi acest lucru îl înfurie. Pentru al linişti Hope îl stropi cu apă sfinţită. Aceasta lăsă urme de arsuri după de aburii se risipiră pe trupul lui dar care datorită faptului că era vampir se vindecară rapid. Pedro devenea tot mai puternic şi incantaţiile lui Edward tot mai violente. Cuvintele erau tot mai tăioase şi vocea lui tot mai puternică.

În timpul rugăciunilor îl luă cu ameţeala iar Tristan era mereu prezent pentru al susţine, pentru a ţine cartea în timp ce citea. Hope se ocupa de Pedro, astfel muşcându-l de picior şi sugând din sânge pentru a-l slăbi când puterile acestuia creşteau.

-Nu veţi reuşi, urlă Pedro şi începu să râdă diabolic. Sunt prea puternic pentru voi. Păcătoşilor! Vă cunosc mai bine decât credeţi. Nu sunteţi destul de puri pentru a termina exorcizarea.

-Eliberează acest trup de necurat, urlă Edward. Podelele începură să vibreze şi aerul din încăpere începu să se mişte cu o viteză tot mai mare. Flacăra lumânărilor era sfâşiată de vânt fiind la un pas de a se desprinde de fitil. Podelele vibrau tot mai tare şi cuiele începură să se mişte li să iasă încet din scândură.

-Laudate Dominum!

Un răcnet izbucni din gura lui Pedro al cărui trup tremura tot mai tare. Cu ochii peste cap figura lui nu mai semăna cu cea a călugărului. Faţa i se întunecă şi în timp ce strângea din dinţi o dâră de sânge curgea din gură de la rănile provocate de colţii săi.

Edward le făcu semn să se apropie şi să citească împreună cuvintele în latină. Cu crucea întinsă spre Pedro cei trei începură să citească rugăciunile. Fulgerele nu se opreau iar ploaia lovea violent ferestra.

Pedro îşi schimbă vocea şi încpeu să le vorbească:

-Cum îndrăzniţi să mă alungaţi din acest trup? Nu sunteţi cu nimic mai buni decât mine. Tu Edward, de ani de zile ascunzi faptul că îţi plac bărbaţii.

Acesta căscă ochii speriat.

-Şi tu Hope, deşi crezi că m-ai păcălit în seara asta, eu ştiu ce simţi. Ştiu că te-ai săturat să te împotriveşti adevăratei tale naturi. Ştiu că îţi place să fi rea şi nu vei mai putea

mult timp să-i păcăleşti pe cei din jur.

Hope nu spuse nimic, ştiind că ceea ce auzise era adevărat, că oricât de puternică vroia să pară, în acea seară când i s-a dăruit, nu jucase teatru, când se hotărâse să i se alăture, nu se prefăcuse, Singurul moment care a decurs conform planului a fost imobilizarea, dar era la un pas de a da greş.

-Iar tu, dragul meu Tristan, crezi că vei putea mereu să fugi de mine? Nu-ţi fă iluzii. Ştiu că te-ai învinovăţit că le-ai distrus viaţa părinţilor tăi şi că de fapt toată joaca asta de-a poliţistu' este doar un mod de a ascunde că eşti fascinat de lumea mea şi de ororile pe care le aduc asupra oamenilor şi că de aceea ai ales meseria pentru a fi cât mai aproape de sursa răului pentru a-l analiza, deoarece în adâncul tău ştii că eşti atras de rău.

Cei trei încremeniră şi astfel Pedro căpătă mai multă putere. Pe fruntea lui pielea începu să se crape şi să apară o pentagramă însângerată, semnul diavolului. Edward ştia că nu mai era mult până ce posesia să fie deplină după care nu mai aveau nici o putere asupra celui posedat.

Ştia că avea o singură şansă şi aceea era una radicală. Le dădu celor doi notiţele şi crucifixul după care se apropie de Pedro care imobilizat la membre se zbătea din mijloc. Edward scoase de la brâu pumnalul cu mâner de crucifix. Toţi înmărmuriră. Ştiau că uciderea posedatului putea avea efecte necontrolate, tot echilibrul între lumi putea să se destrame.

Edward dezlipi bandajul de pe frunte care ascundea rana în formă de cruce şi înprospătă semnul creştin. Pedro începu să ţipe tot mai tare. Edward îngenunche peste mijlocul lui Pedro şi se întinse peste acesta. Pedro începu să se mişte din mijloc simulând actul sexual şi. Crucifixul de la lanţul preotului atinse pielea posedatului care urlă de durere. De pe locul atingerii ieşi fum de la arsură. Edward îşi lipi fruntea de cea a lui Pedro cele două simboluri suprapunându-se în sânge. Edward începu cu rugăciunile şoptite pe care şi le mai amintea din trecut. Cele două trupuri începură să tremure şi obiectele aduse cu ei începură să plutească şi să se mişte prin încăpere.

Geamurile explodară şi vântul răcoros amestecat cu picături de ploaie se năpusti în cameră. Hope şi Tristan priveau fără să ştie ce să facă. Cuvintele rostite de Edward deveneau tot mai violente şi trupul lui Pedro începu să cedeze, mişcările fiind tot mai încete. Deodată liniştea puse stăpânire pe încăpere. Cei doi rămaseră întinşi unul peste celălalt pe podea. Hope îl privi pe Tristan. Erau nedumeriţi.

-Asta a fost? întrebă Tristan.

-Nu ştiu. Asta e prima exorcizare la care particip. Prin urmare nu cunosc procedeul prea bine.

-Dar ai citit cărţi despre acest procedeu.

-În cărţi se spune că de fiecare dată altfel decurge. Sunt unele puncte cheie care se repetă de fiecare dată, dar trebuie să fi flexibil, să improvizezi, deoarece diavolul nu acţionează mereu la fel.

-Să îl ajutăm pe Edward, spuse Tristan care se apropie de preot. El trase jos de pe Pedro şi îl întinse pe spate. Preotul respira greu. Fruntea îi era însângerată şi trupul îi era transpirat de la efortul depus.

Hope sa propie de Pedro. Acesta părea în regulă. Rana de pe frunte se cicatriză. Ştia că nu avea cum să-l elibereze. Acesta era totuşi un vampir.

-Ce vom face cu el? întrebă Hope.

-Nu ştiu. Îl vrea Organizaţia?

-Nu am primt ordine în acest sens. Ar putea fi un obiect de studiu interesant din cauza stigmatelor. Cred că trebuie să-l legăm şi să anunţ pe cineva să vină să-l ducă la laboratoarele Organizaţiei.

Edward se chinui să se ridice şi o tuse îl necăjea. Tristan îl ajută să revină pe picioare. În acel moment Edward se întoarse rapid şi îl trânti la perete amenintându-i gâtul cu cu ciob de sticlă din fereastra spartă.

-Aţi crezut că scăpaţi aşa uşor de mine, spuse diavolul care schimbase trupul în cel care lipsit de putere în urma exorcizării era trupul ideal.

Îşi şterse sângele de pe frunte şi în locul crucii apăru pentagrama. Hope privi speriată scena. Nu ştia ce să facă.

-Citeşte din carte, fă ceva! ţipă Tristan.

Hope începu să citească şi trupul lui Edward începu să tremure. Tristan se eliberă. Când privi spre Hope observă că din spatele ei Pedro dispăruse. Precis se eliberase, deoarece pentru un vampir crucifixele nu prezentau un imbold ci doar un accesoriu.

-A dispărut, spuse Tristan.

-Îl voi prinde altă dată, acum Edward este important.

Tristan îl întinse peste Biblie pe podea şi Hope continua cu incantaţiile. Tristan luă sticla cu apă sfinţită şi o aruncă peste trupul lui Edward a cărui piele începu să ardă de la impact.

-Cum poţi face asta celui care te-a salvat cu mulţi ani în urmă? spuse Edward.

-Nu-l asculta! Nu este Edward, strigă Hope care observă că Tristan era depăşit de situaţie. Ţine-i trupul lipit de podea!

Tristan apăsă cu toată puterea pe pieptul preotului. Acesta începu să tremure.

-Fă-o, se auzi vocea preotului prin vuietul care îi înconjura.

-Ăsta a fost Edward, spuse Tristan.

-Ce să faci? întrebă Hope.

Tristan ridică privirea spre ea şi Hope pricepu la ce se referi preotul.

-Trebuie să o faci! spuse Edward din nou. Vântul era tot mai puternic şi câteva lumânări se răsturnară. Lemnul foarte bine uscat al podelelor luă foc. Hope continua cu cititul din cărţi iar Tristan se întinse după pumnal.

-Trebuie să o faci imediat ce i-a părăsit trupul, ca să nu mai aibă unde să se ducă, spuse Hope. Cuvintele rostite în continuare de Hope în latină făceau ca trupul lui Edward să se mişte tot mai tare. Hope luă crucifixul în mână şi îl lipi de fruntea preotului continuând să-l alunge pe diavol din trupul posedat. Pielea acestuia începu să ardă sub atingerea crucifixului.

Cu un răcnet asurzitor totul încetă. Parcă şi furtuna de afară se linişti şi ploaia se opri. Cei doi se priviră pentru a se asigura că nu a intrat în unul din ei.

-În mine nu-I, spuse ea.

-Nici în mine, spsue el. Dar putem avea încrede în ceea ce spunem?

-Avem de ales?

Edward tuşi şi luă mâna lui Tristan.

-Trebuie să o faci acum, fiindcă simt că vrea să revină.

-Nu pot.

-Trebuie! Nu ai de ales. Apoi eliberezi portalul.

-Îmi pare rău.

-Să nu-ţi pară. E bine ceea ce faci.

Deodată auziră un vuiet care se apropia de afară şi erau siguri că nu prevestea nimic bun. Un vânt puternic se izbi de ramele ferestrei sparte împrăştiind din cioburile care au rămas prinse în ramă. Tristan o privi pe Hope apoi ridică pumnalul şi îl înfipse în inima lui Edward. Acesta căscă ochii şi apoi tot trupul se relaxă.

Hope îl ajută pe Tristan să tragă trupul la o parte. Flăcările începură să urce pe pereţii, tapetul desprinzându-se şi începând să ardă. Hope eliberă portalul luând Biblia care îl acoperea şi toată casa se cutremură. Podeaua se rupse în locul respectiv, de parcă cineva o smulse şi vântul fu supt în interior. Hope observă cum gaura trăgea tot din jur.

-Trebuie să plecăm, spuse ea privindu-l îngrijorat.

Tristan rămase fixat cu privirea asupra trupului neînsufleţit al lui Edward.

-Trebuie să-l scoatem.

-Nu mai avem timp, spuse ea trăgându-l de braţ. Tristan se ridică şi părăsiră camera. Treptele începură să se crape sub paşii lor iar toată casa era la un pas de a se prăbuşi. Ferindu-se de leaţuri care căzdeau din tavan cei doi părăsiră casa şi alergară până la maşină.

Îşi întoarseră privirea spre casa care acum era în flăcări. Între timp se strânseră mai mulţi oameni curioşi să vadă focul. Se auzeau din depărtare şi sirenele pompierilor. Tristan o trânse pe Hope aprope de el şi continuau să privească focul la fel ca ceilalţi curioşi.

Pompierii au realizat că nu avea nici un sens să stingă focul deoarece nu mai era nimic de salvat. Se concetrau doar să nu treacă pe casele vecine. În jurul lor se auzeau tot felul de zvonuri despre ce s-a petrecut. Unii spuneau că erau nişte tineri care îşi făceau de cap şi din greşală au incendiat locul. Alţii spuneau că precis a fost un fulger care a lovit casa, sau un scurtcircuit. Hope şi Tristan ştiau că nu se vor găsi dovezi deoarece portalul a supt tot ce i-ar fi incriminat, inclusiv trupul lui Edward.

Tristan observă câţiva colegi de-i săi şi ştia că trebuia să li se alăture pentru a nu se da de gol.

-Trebuie să merg la colegii mei.

-Înţeleg, spuse ea.

-Mă întorc repede.

-Bine, spuse ea cu vocea joasă. Îl privi cum se îndepărtă de ea. Realiză că locul ei nu era acolo. Simţea cum soarele se pregătea să răsară şi ştia că acea dimineaţă va fi diferită faţă de celelalte.

În timp ce se apropie de colegi, Tristan întoarse privirea spre Hope, dar locul unde o lăsase era gol. Hope dispăruse. După câteva ore focul se stinse. Un fum subţire se ridica din mormanul de lemn ars care o dată a fost casa sa.

Hope simţise bine că acea dimineaţă era deosebită, deoarece printre norii groşi se strecură prima rază de soare după mulţi ani de întuneric. Pe străzi, vampirii tineri au fost surprinşi şi arşi.

Era începutul unei noi ere.

23 septembrie 2005